

ПАТРИША КОРНУЕЛ ФРОНТ

Част 2 от „Уин Гарано“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

*На Урсула Маккензи, която така успешно ме издава в
Обединеното кралство.*

1

Уин Гарано оставя двете кафета на масата за пикник пред училище „Джон Ф. Кенеди“. Слънчев майски следобед е и Харвард Скуеър е пълен. Уин яхва пейката. Горещо му е и се поти в черния костюм „Армани“ и лачените обувки „Прада“. Убеден е, че първоначалният собственик на дрехите е мъртъв.

Заподозря го, когато продавачката от „Хенд-Ми-Ъп“ го осведоми, че може да се сдобие с „леко износен“ костюм за деветдесет и девет долара. След това започна да вади сака, обувки, колани, вратовръзки, дори чорапи — „Хюго Бос“, „Гучи“, „Ермес“, „Ралф Лорън“. Всичко това на една и съща „известна личност, чието име не мога да ви кажа“, и Уин си помисли, че преди не чак толкова време някой от нападателите на „Пейтриътс“ е намерил смъртта си в автомобилна катастрофа. Висок метър и осемдесет, мускулест, но не като бик. С други думи, горе-долу като Уин.

Седи сам на масата за пикник и се чувства адски неловко. Студенти, преподаватели, елитът — повечето с джинси, къси панталони и раници на гръб — се събират на групички по съседните маси и водят задълбочени разговори, в които се прокрадват и коментари за тъпата лекция на окръжен прокурор Моник Ламонт, изнесена преди малко във Форума. „Без изоставени съседи“. Уин я е предупредил, че заглавието е объркващо, да не говорим за баналността на темата за такъв престижен политически окръг. Но тя не признава, че е бил прав. Той пък никак не е доволен, че му е наредила да кисне тук в почивния му ден, за да може да се разпорежда с него, да го унижава. Запиши си това. Запиши си онова. Обади се на този и този. Донеси кафе. От Старбъкс. Лате с обезмаслено мляко и захарин. Чакай я отвън на жегата, докато тя бърби на хладно в центъра „Литор“.

Гледа я начумерено как излиза от сградата, съпроводвана от двама цивилни полицаи от Масачузетската щатска полиция. Уин е следовател от отдел „Убийства“ на същата институция и в момента е прикрепен към детективската група на окръжния прокурор на

Мидълсекс. С други думи, към Ламонт, която му звънна снощи у дома и без никакви предисловия му заяви, че е освободен от обичайните си задължения. „Ще обясня след лекцията си във Форума. Ще се видим в два“. И нищо повече.

Тя спира да даде интервю на местния представител на Ей Би Си, после и на човека на Ен Пи Ар. Говори с репортери от „Бостън Глоуб“, Асошиейтед Прес и с онзи харвардски студент, Кал Град, който пише за „Кримсън“, а се мисли за репортер на „Уошингтън Пост“. Пресата обича Ламонт. Пресата обожава да я мрази. Никой не е безразличен към влиятелната прекрасна окръжна прокурорка — днес облечена в крещящ зелен костюм. „Ескада“. Тазгодишната пролетна колекция. Явно неотдавна е имало шопинг оргии — всеки път, когато Уин я вижда, тя сякаш е с нов костюм.

Тя продължава да говори с Кал, докато върви уверено през площада, покрай големите саксии с азалии, рододендрони, бял и розов кучешки дрян. Кал е русокос, синеок, хубав, винаги хладнокръвен и спокоен, винаги сигурен в себе си, никога не се обърква, не се мръщи, винаги е адски приятен. Казва нещо, докато драска в бележника си, Ламонт кима, той казва още нещо, тя продължавала кима. На Уин му се иска Кал да направи нещо тъпо, нещо, заради което ще го изритат от Харвард. А още по-добре ще е да пропадне на изпитите. Ама че надут пуяк.

Ламонт се освобождава от Кал, дава знак на цивилната си охрана да я остави и сяда срещу Уин. Очите ѝ са скрити зад сивкави очила с отразяващи стъкла.

— Мисля, че мина добре. — Взема кафето, без да си направи труда да му благодари.

— Не всички от присъствалите мислят така. Но явно си наложила схващането си.

— Явно повечето хора, в това число и ти, не схващат размерите на проблема. — Говори с онзи прекалено неутрален тон, който използва, когато нарцисизмът ѝ е накърнен. — Упадъкът на добрите съседски отношения потенциално е толкова опасен, колкото и глобалното затопляне. Гражданите не уважават правозащитните органи, не проявяват никакъв интерес да помагат на нас или да си помагат един на друг. Миналия уикенд бях в Ню Йорк. Разхождах се из Сентръл Парк и видях някаква изоставена раница на една пейка.

Мислиш ли, че някой се е сетил да се обади на полицията? Или да се замисли, че вътре може да има бомба? Не. Всички просто си подминаваха. Явно си мислеха, че и да гръмне, не е техен проблем, стига да не пострадат, разбира се.

— Светът се е запътил към ада, Моник.

— Хората затъват в самодоволството си и трябва да направим нещо — казва тя. — Аз поставих декорите. Сега ще устроим драмата.

Всеки ден с Ламонт си е драма.

Тя върти чашката си и върти и глава да види кой я гледа.

— Как да привлечем вниманието им? Как да достигнем до преситените и безчувствени хора и да ги накараме да се загрижат за престъпността? Да се загрижат до такава степен, че да решат да заемат активна позиция? Не става с банди, дрога, кражба на автомобили, обири, взломджии. Защо ли? Защото, честно казано, хората искат да четат за престъпност на първите страници, стига пострадалите да са други, не те самите.

— Не знаех, че хората искат престъпност.

Забелязва стройна млада жена с екстравагантна червена коса — мотае се край японския клен недалеч от тях. Облечена като Парцалената Ан, чак до дългите раирани чорапи и тромавите обувки. Виждал я е миналата седмица в центъра на Кеймбридж да се мотае пред съда — сигурно чакаше да се яви пред съдията. Най-вероятно за някакво дребно престъпление — кражба от магазин или нещо такова.

— Неразрешено убийство със сексуални подбуди — говори Ламонт. — Четвърти април шейсет и втора, Уотъртаун.

— Аха. Значи не студен, а направо замразен случай — отвърща той, без да откъсва поглед от Парцалената Ан. — Изненадан съм, че дори знаеш къде се намира Уотъртаун.

В окръг Мидълсекс, с други думи — под нейна юрисдикция. Наред с други шейсетина скромни селища, за които не би дала и пукната пара.

— Десет квадратни километра, население трийсет и пет хиляди, с много разнообразен етнически произход — продължава тя. — Идеалното престъпление, което по една случайност е било извършено в съвършения микрокосмос за моето начинание. Шерифът ще те прикрепи към главния си детектив... Нали се сещаш, онази, която кара онзи чудовищен бус. Ох, как ѝ беше името?

— Стъмп^[1].

— Да бе. Защото е къса и тлъста.

— Тя е с протеза. Кракът ѝ е ампутиран под коляното.

— Това ченгетата сте адски безчувствени. Сигурна съм, че се познавате. От малката бакалия на ъгъла, където работи допълнително. Така че началото е добро. Не е зле да си приятел с човека, с когото ще ти се наложи да прекарваш доста време.

— Не бакалия, а скъп деликатесен магазин, не е просто допълнителна работа, а и не сме приятели.

— Май заемаш отбранителна позиция. Ще работите заедно. Да не би да не се погаждате? Защото това може да се окаже проблем.

— Няма такова нещо. Дори не съм работил с нея — отвърща Уин. — Но ти би трябвало да си. В Уотъртаун има доста престъпност, а тя е там толкова отдавна, колкото и ти.

— Защо? Говорила ли е за мен?

— Обикновено говорим за сирена.

Ламонт си поглежда часовника.

— Да се заемем с фактите. Джейни Бролън.

— Никога не съм чувал за нея.

— Англичанка. Сляпа. Решила да живее една година в Щатите и избрала Уотъртаун, най-вероятно заради „Пъркинс“ — може би най-известния колеж за слепи в света. Хелън Келър е учила там.

— „Пъркинс“ не се е намирал в Уотъртаун по времето на Хелън Келър. А в Бостън.

— И каква е причината да знаеш подобни тривиалности?

— Защото съм тривиален. А ти явно си планирала тази драма от доста време. Защо ми казваш всичко това в последния момент?

— Случаят е много деликатен и към него трябва да се подходи крайно дискретно. Представи си да си сляп и да усетиш, че имаш неканен гост. Налице е ужас и нещо много по-важно. Мисля, че ще откриеш, че тя може и да е първата жертва на Бостънския удушвач.

— Началото на април шейсет и втора ли каза? — Уин се намръщва. — Първото приписано му убийство е два месеца по-късно, през юни.

— Това не означава, че не е убивал и преди. Може просто случаите да не са били свързани с него.

— И как смяташ да докажем, че убийството на Джейни Бролн — или останалите тринайсет, приписвани на Удушвача — е било извършено от него, щом така и не знаем кой е бил в действителност?

— Разполагаме с ДНК на Албърт Десалво.

— Никой не е доказал, че именно той е бил Удушвачът. И което е още по-важно, разполагаме ли за сравнение с ДНК от случая с Джейни Бролн?

— Точно това трябва да установиш.

По държането ѝ личи, че ДНК няма и че тя много добре го знае. А и как би могло да има сега, близо четиридесет и пет години по-късно? По онова време никой не е чувал за ДНК експертиза. На хората дори през ум не им е минавало, че някой ден ще има подобно чудо. Така че забрави да докажеш или да опровергаеш каквото и да било.

— Никога не е късно за правосъдие — надутото говори Ламонт (ламонтира, както го нарича той). — Време е да обединим хората и полицията в борбата срещу престъпността. Да си върнем добросъседските отношения, при това не само тук, а по целия свят. — Явно повтаря цитати от досадната си лекция. — Ще създадем модел, който ще бъде изучаван навсякъде.

Парцалената Ан праща есемеси от мобилния си. Откачена работа. Харвард Скуеър е пълен с откачалки. Вчера беше видял някакъв тип да лиже тротоара пред централната сграда.

— Естествено, на пресата няма да се казва нищо, преди случаят да се разреши. А когато това стане, новината, разбира се, излиза от мен. Уф, ужасно горещо е за май — оплаква се тя, докато става. — Утре точно в десет в Уотъртаун, в кабинета на шерифа.

Тръгва си, като го оставя прилежно да изхвърли недокоснатото ѝ кафе в кошчето за боклук.

След час, докато Уин довършва третия си доклад, айфонът му започва да бръмчи като някакво гигантско насекомо. Той го взема, избърсва лицето си с кърпа и си слага безжичната слушалка.

— Съжалявам. Оправяй се — казва му Стъмп в отговор на гласовото му съобщение.

— После ще поговорим. — Няма намерение да обсъжда въпроса наред с па центъра на хотел „Чарлз“, който не може да си позволи, но му е разрешено да ползва в замяна на охранителния си опит и връзки.

Взема бърз душ и намъква същия костюм, но без обувките — вместо тях нахлузва мотористки обувца. Взема шлема, подплатеното яке и ръкавиците. Моторът му е пред хотела — червен „Дукати Монстър“, паркиран на запазеното място до тротоара и пазен от ограничителни конуси. Пъха сака си в багажника и го заключва. Приближава се Кал Трад и отбелязва:

— Мислех си, че човек като теб би предпочел супербайк.

— Така ли? Откъде ти хрумна? — отвръща Уин, преди да се усети.

Точно сега хич не му е до приказки с това глезено копеленце, но е хванат неподготвен — и през ум не му е минавало, че Кал ще знае нещо за мотори, още по-малко за „Дукати 1098 със Супербайк“.

— Винаги ми се е искало да имам мотор — казва Кал. — „Дукати“, „Мото Гуци“, „Геци Брайън“. Но започнеш ли уроци по пиано, когато си на пет, по-добре да забравиш и за скейтборд.

На Уин му е писнало от това напомняне. От малки Моцартовци, изнасящи концерти на петгодишна възраст.

— Е, кога ще покараме заедно? — продължава Кал.

— Какво толкова им е на думите не или никога? Не излизам просто да покарам и мразя да се набивам на очи. И съм ти го казвал... колко, към петдесет пъти?

Кал бърка в джоба на сиво-кафявия си панталон, вади сгънато листче и му го подава.

— Телефонът ми. Същият като оня, който сигурно си изхвърлил последния път, когато ти го дадох. Може пък да се обадиш, да ми дадеш шанс. Точно както каза Моник на лекцията си. Ченгетата и обществото трябва да работят заедно. Много лоши неща стават около нас.

Уин му казва едно „чао“ и потегля към деликатесния магазин „Питинели“ — друго място, което не може да си позволи. Беше му нужен кураж да влезе тук преди два месеца и да види дали не може да се споразумее със Стъмп, за която бе чувал, но никога не я бе виждал. Не са приятели, може дори да не се погаждат, но уговорката е изгодна и за двамата. Тя му прави отстъпки, защото той е щатски полицаи и по една случайност работи в Кеймбридж, където се намира магазинът ѝ. И пак по някаква случайност местните ченгета вече не глобяват

камионите на „Питинели“, когато се задържат на зоните за паркиране повече от десет минути.

Отваря вратата и едва не се блъска в Парцалената Ан, която тъкмо излиза и хвърля в кошчето празна кутия „Фреска“. Чудачката се прави, че не го вижда, точно както и пред училището. Всъщност май го беше третирила като невидим и миналата седмица, когато се мотаеше пред съда и той беше минал на сантиметри от нея, дори ѝ се бе извинил. Отблизо мирише на бебешка пудра. Може би заради целия този грим по нея.

— Какво става? — казва той и ѝ препречва пътя. — Май все се натъкваме един на друг.

Тя се промъква покрай него, излиза забързано на оживения тротоар, пресича улицата. Изчезва.

Стъмп подрежда зехтин по долните рафтове, въздухът е наситен с ароматите на вносни сирена, прошуто, салами. Някакво колежанче седи зад тезгяха, погълнато от някаква книга с меки корици, но иначе магазинът е празен.

— Каква е тая Парцалената? — пита Уин.

Клекналата между рафтовете Стъмп вдига очи и му подава бутилка с формата на манерка и с коркова тапа.

— „Франтойо Гациело“. Нефилтриран, леко зеленикав, с привкус на авокадо. Ще ти хареса.

— Току-що беше в магазина ти. А малко преди това се мотаеше около мен и Ламонт при училище „Кенеди“. Виждах я също и пред съда. Доста съвпадения, не мислиш ли? — Разучава бутилката зехтин, забелязва цената. — Май ме следи.

— И аз бих решила същото, ако съм някакъв жалък смахнат тип, който я смята за парцалена кукла — отвръща Стъмп. — Може да е от някой приют. Редовно минава, но никога не купува нищо, освен „Фреска“.

— Явно пие бързо. Освен ако не я е зарязала. Изхвърли кутията, докато излизаше.

— Типично за нея. Оглежда, изпива си фреската и си тръгва. Изглежда безобидна.

— Може, но от нея почват да ме побиват тръпки. Как се казва? От кой приют е? Май няма да е зле да я проучим по-подробно.

— Не знам нищо, освен че не е наред. — Отговорът се съпровожда с въртене на пръст до слепоочието.

— Е, откога знаеш, че Ламонт ще ме праща в Уотъртаун?

— Да видим. — Тя си поглежда часовника. — Остави гласовото си съобщение преди час и половина, нали? Чакай да пресметна. Знаем от час и половина.

— Така си и знаех. Никой нищо не ти казва, така че тя да се погрижи да не се погаждаме от самото начало.

— Точно в момента не ми е до някое ново вятърничаво хоби. Теб праща в Уотъртаун на някаква тайна мисия, така че недей да ми плачеш.

Той прикляка до нея.

— Да си чувала за случая Джейни Бролън?

— Не може да израснеш в Уотъртаун и да не си чувал за този случай отпреди половин век. Твоята окръжна прокурорка е обиграно политическо студенокръвно.

— Тя е и твоя прокурорка, освен ако полицейското управление на Уотъртаун не се е отделило от Мидълсекс.

— Виж какво, това не е мой проблем — казва тя. — Изобщо не ми пука какви ги е замислила с шерифа. Няма да участвам.

— Щом се е случило в Уотъртаун и щом няма давност за убийства, от техническа гледна точка проблемът е твой, ако случаят се поднови. А доколкото разбирам, май е станало точно това.

— От техническа гледна точка убийствата в Масачузетс, като се изключи Бостън, са в юрисдикцията на щатската полиция. Все ни напомняте, че щом се появите на сцената, поемате разследването в свои ръце, дори да си нямате ни най-малка представа за каквото и да било. Съжалявам, но се оправяй сам.

— Хайде, Стъмп. Недей така.

— Тази сутрин имахме още един банков обир. — Казва го, без да престава да подрежда бутилките. — Четвъртият затри седмици. Наред с взлом в козметични салони, кражби на коли, обири на къщи, кражби на пари и всякакви други гадости. Няма край. Малко съм заета за случаи, станали преди да се родя.

— Грабителят един и същ ли е?

— Един и същ. Показва бележка на касиерката, изпразва касата, сигналът минава по СПЕРАМБОП.

Спешната радиомрежа на Бостънската полиция. Чрез нея ченгетата поддържат връзка помежду си и си помагат.

— Което ще рече, че всяко ченге на планетата цъфва с надути сирени и запалени светлини. Целият център заприличва на коледна елха. И нашият единосъщен Бони и Клайд знае точно къде сме и може да се спотайва, докато не си тръгнем — казва тя.

В магазина влиза клиент.

— Колко? — Уин има предвид бутилката зехтин, която е все още в ръцете му.

Още клиенти. Часът е почти пет и хората си тръгват от работа. Скоро тук ще стане тъпканица. Стъмпи определено не е ченге заради парите и той така и не е успял да проумее защо не е напуснала управлението и не си живее живота.

— За сметка на магазина. — Тя става, отива до друг рафт, избира бутилка вино и му я дава. — Току-що пристигна. Кажете ми какво мислите.

Пино ноар от Улф Хил, реколта 2002.

— Разбира се — казва той. — Благодаря. Но каква е причината за тази неочаквана щедрост?

— Изразявам съболезнованията си. Сигурно е убийствено да работиш за нея.

— Докато ме съжеляваш, нещо против да взема и малко швейцарско сирене, чедър, асиаго, печено телешко, пуйка, салатата с див ориз и багети? И сол кашер, две кила ще ми дойдат идеално.

— Господи. Какво ще правиш с всичко това? Да не си решил да организираш купон за половин Бостън?

Стои толкова непринудено, че Уин почти забравя, че е с протеза.

— Ела. Жал ми е за теб, така че ще те почерпя едно — казва тя. — И ми позволи да ти дам един съвет, като ченге на ченге.

Събират празните кашони и ги отнасят в склада в дъното. Тя отваря големия хладилник и вади две диетични безалкохолни.

— Най-важното е да се съсредоточиш върху мотива.

— На убиеца ли? — пита Уин, докато сядат на сгъваемата маса до касите и кашоните с вино, зехтин, горчици и шоколади.

— На Ламонт.

— Явно си работила по много случаи с нея, но тя се държи така, сякаш никога не сте се засичали — казва той.

— Не се и съмнявам. Едва ли ти е разказала за нощта, когато така се отразихме, че трябваше да спи на дивана ми.

— Да бе. Тя дори не говори с ченгета, какво остава да пие с тях.

— Имам предвид навремето — казва Стъмп, която е поне с пет години по-голяма от Уин. — В доброто старо време, преди извънземният да овладее тялото ѝ, тя беше чуден прокурор, редовно се появяваше на местопрестъплението и се мотаеше с нас. Една нощ след случай на убийство и самоубийство двете се оказахме в „Стако“, започнахме с вино и стигнахме дотам, че заряхахме колите си и отидохме пеша до нас. Както ти казах, пренощува при мен. На следващия ден ни гонеше такъв махмурлук, че и двете се обадохме в работата, че сме болни.

— Явно говориш за някой друг. — Уин не може да си представи картинката и стомахът му се свива. — Сигурна ли си, че не е била някоя нейна помощничка и с годините не си ги объркала?

Стъмп се размива.

— Да не искаш да кажеш, че имам Алцхаймер? За съжаление, тази Ламонт, която познаваш, никога не се появява на местопрестъпление, освен ако наоколо няма телевизионни екипи, почти не стъпва в съдебната зала, няма нищо общо с полицаите, освен че им дава заповеди, и вече не се интересува от престъпността, а единствено от властта. Онази Ламонт може и да си беше наперена, но пък защо не? Право в Харвард, красива, адски умна. Но сваятна.

— Тя и „сваятна“? Несъвместими понятия. — Уин не разбира защо изведнъж се е ядосал толкова и се държи като пазещ територията си звяр и преди да успее да си затвори устата, изтърсва: — Сякаш имаш лек синдром на Уолтър Мити. Може би си имала много различни самоличности през живота си, защото според Ламонт жената, с която пия безалкохолно в момента, е къса и тлъста.

Единственото късо у Стъмп е тъмната ѝ коса. И определено не е тлъста. Всъщност, ако се загледаш по-внимателно, ще видиш, че доста си я бива и че има страхотно тяло. Никак не изглежда зле. Е, може и да е малко мъжкарана.

— Ще съм благодарна, ако престанеш да ми зяпаш циците — казва тя. — Нищо лично. Казвам го на всички мъже, с които се озовавам тук насаме.

— Не си мисли, че те свалям — отвърща той. — Нищо лично. Казвам го на всички жени, когато съм насаме с тях. И на мъже, ако се надигне нужда, образно казано.

— Нямах представа, че си толкова наперен. Образно казано. Арогантен, дума да няма. Но си те бива. — Вглежда се внимателно в него. Отпива от питието си.

Зелени очи със златни пръски. Хубави зъби. Чувствени устни. Е, малко позавехнали.

— И още едно правило — казва тя. — Имам два крака.

— По дяволите. Изобщо не съм споменавал крака ти.

— Точно това искам да кажа. Нямам крак. А два. И видях, че проверяваш.

— Ако не искаш да привличаш внимание към протезата си, тогава защо Стъмп? И като стана въпрос за това, защо изобщо търпиш някой да те нарича така?

— Май не ти е минавало през ума, че Стъмп може да е отпреди онази злополука с мотора.

Уин премълчава.

— Щом си падаш по моторите, нека те светна нещо — казва тя. — Гледай да не допускаш някой селянин с пикап да те натика в мантинелата.

Уин внезапно се сеца за безалкохолното си. Отпива глътка.

— И още един съвет. — Тя мята празната кутия в кошчето за боклук, което е на пет-шест метра от масата. — Бъди по-сдържан с литературните алюзии. Преподавах английска литература, преди да реша да стана ченге. Уолтър Мити не е имал много различни самоличности, а е бил мечтател.

— Но защо Стъмп, щом не е заради крака ти? Стана ми любопитно.

— А защо Уотъртаун? Това би трябвало да ти е любопитно.

— Явно защото убийството е било извършено в Уотъртаун — отвърща той. — Може би защото Ламонт те познава, дори да се държи така, сякаш никога не сте се виждали. Или поне те е познавала. Преди да станеш къса и тлъста.

— Не може да понесе, че съм я видяла пияна и зная много за нея от случилото се онази нощ. Забрави. Не е избрала Уотъртаун заради случая. А случая заради Уотъртаун.

— Избрала е случая, защото не е просто някакво старо неразрешено убийство — отвръща Уин. — За съжаление, медиите ще си паднат по него. Сляпа жена идва от Англия и я изнасилват и убиват...

— Ясно е, че Ламонт ще издои случая до последната капка. Но нещата не опират само до това. Тя си има и други цели.

— Винаги си е имала.

— Става въпрос и за Фронт — казва Стъмп.

Мрежа на приятели, ресурси и полицаи.

— През последния месец още пет управления се включиха в коалицията ни — продължава тя. — Стигнахме до шейсет, имаме достъп до К-9, полицейските спецчасти, антитерористите, следователи на местопрестъплението, а отскоро и до хеликоптер. Все още правим кирпич без слама, но сме на път да станем все по-независими и по-независими от щатската полиция.

— Което според мен е страхотно.

— Да бе. Щатската полиция мрази Фронт. Ламонт не може да понася Фронт. И ето ти съвпадение — централата му се намира в Уотъртаун. Затова те насъсква срещу нас и се мъчи да ни изкара малоумници като ченгетата от Кийстоун. Трябва ни някакъв външен супергерой, който да дойде да ни спаси задниците, за да може после Ламонт да разправя на всеки колко важна е щатската полиция и как трябва да получава още и още подкрепа и финансиране. А най-сладкият бонус е, че отново може да се захване с мен и да ме изкара пълен боклук, защото никога няма да ми прости, че знам разни неща.

— Какви неща?

— За нея.

Ясно е, че Стъмп няма намерение да се впуска в подробности.

— Не разбирам как ще изглеждаш боклук, след като решим някакъв стар случай.

— Ние ли? Забрави. Пак ти казвам, оправяй се.

— И се чудиш защо щатската полиция не харесва... По дяволите, няма значение.

Стъмп се навежда напред и го поглежда в очите.

— Предупреждавам те, а ти не слушаш. Тя ще направи всичко възможно да изкара Фронт по-черни от дявола, независимо дали случаят се разреши, или не. Използва те по начини, за които дори не

подозираш. Насажда те така, както не можеш да си представиш. Но започни с това — ами ако един ден Фронт стане голяма сила? Тогава какво? Може пък вие да престанете да дуετε мускули.

— Ние сме обвързани със закона, също като вас — отвръща Уин. — Не става въпрос за дуене на мускули, а и аз съм последният, който ще каже, че системата е честна.

— Честна ли? Какво ще кажеш за най-лошия случай на конфликт на интереси в Щатите? Вие имате пълен контрол върху разследването на всички случаи с убийство. Вашите лаборатории обработват всички улики. Дори проклетите съдебни лекари в моргата са от щатската полиция. А после окръжният прокурор, чиято щатска полиция работи върху всичко това, повдига обвинението. Благодарение на теб и на такива като теб Ламонт докладва на главния прокурор, който пък докладва на губернатора. Кое то означава, че губернаторът на практика контролира всички разследвания на убийства в Масачузетс. Не искам да имам нищо общо с това. То води само към едно — към катастрофа.

— Май шерифът ти не мисли така.

— Няма значение какво мисли шерифът. Той е длъжен да прави, каквото му казва тя. И няма да опере пешкира, а просто ще го прехвърли надолу по стълбицата. Повярвай ми — казва Стъмп. — Спасявай се, докато е време.

[1] Пън. — Б.пр. ↑

2

Ламонт е използвала преизбирането си миналата есен като повод да уволни целия си екип. Новото начало е натрапчив подтик за нея. Особено когато е свързано с хора. Щом си свършат работата, настава време за промяна или, както се изразява самата тя, за „съживяване“ от нещо, което вече е не е жизнено.

Макар да не си губи времето да размишлява върху себе си, някаква частица от нея си дава сметката, че неспособността ѝ да поддържа дълготрайни връзки може да ѝ изиграе лоша шега с възрастта. Баща ѝ например — човек с невероятен успех, привлекателен и очарователен — е умрял съвсем сам в Париж миналата година. Тялото му е открито чак дни по-късно. Докато е преглеждала вещите му, Ламонт е открила много подаръци за рождени дни и празници, които така и не е отворил; сред тях и някои доста скъпи произведения на стъklarското изкуство, пратени от нея. Това обяснява защо така и не си е направил труда да накара секретарката си да набере телефонния ѝ номер или поне да ѝ продиктува няколко благодарствени реда.

Окръжният съд на Мидълсекс е сграда от бетон и тухли в мрачното, изпълнено с престъпност сърце на управителния център на Кеймбридж. Офисът на Ламонт е на втория етаж. Тя излиза от асансьора, забелязва затворената врата на детективския отдел и се понамръщва. Уин няма да е в клетката си дявол знае колко дълго. Задачата му в Уотъртаун означава, че няма да може да го вика, когато ѝ хрумне.

— Какво значи това? — пита, когато вижда пресекретаря си Мик: седи на дивана в ъгъла и говори по телефона.

И както обикновено, прекарва ръка пред гърлото си, с което му показва, че иска незабавно да прекрати разговора. И той го прави.

— Само не ми казвай, че има проблем. Не съм в настроение за проблеми.

— Имаме малка ситуация. — Мик е все още млад, но изглежда обещаващ.

Красив, излъскан, представя се добре и изпълнява каквото му се каже. Ламонт се настанява зад стъкленото бюро в пълния със стъкло кабинет. Нейният леден дворец, както го нарича Уин.

— Ако е малка, нямаше да седиш в кабинета ми и да чакаш да дойда — казва тя.

— Съжалявам. Не исках да го казвам...

— Току-що го направи.

— Май прекалих с изразяването на мнението си за твоя приятел репортера.

Има предвид Кал Трад. Ламонт не желае да го слуша.

— Да видя дали мога да го кажа по-деликатно — казва Мик.

Трудно ѝ е да се изнерви, но тя познава предупредителните признаци. Стягане в гърдите, леден полъх по тила, прескачане в иначе спокойния ритъм на сърцето ѝ.

— Какво ти е казал?

— Повече ме е грижа ти какво си му казала. Да не си го озлобила по някакъв начин? — изтърсва Мик.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Може да си го обидила по някакъв начин. Например с оная новина за първа страница, която даде миналия месец на „Глоуб“ вместо на него.

— И защо трябва да му давам големи новини? Та той работи за студентски вестник.

— А можеш ли да се сетиш за друга причина да иска да ти го върне за нещо?

— Хората никога не се нуждаят от причини.

— Ютуб. Пуснато е преди няколко часа. Честно казано, не знам какво да правим.

— С кое? А и твоята работа е винаги да знаеш какво да правиш, за каквото и да става дума — отвърща тя.

Мик става от дивана, отива до нея, застава зад компютъра ѝ и влиза в Ютуб.

Видеоклип.

Карли Саймън пее „Толкова си суетна“, докато Ламонт влиза в дамската тоалетна, спира пред умивалника и отваря чантата си от

щраусова кожа. Започва да оправя грима си, конти се, изучава лицето си от всеки ъгъл, оглежда фигурата си, експериментира с копчетата на блузата си, кое да закопчае, кое да остави разкопчано. Опъва си полата, оправя си чорапогащите. Отваря широко уста, разглежда си зъбите. Звучат думите от собствената ѝ предизборна кампания: „Да сложим край на престъпността. Моник Ламонт за окръжен прокурор на Мидълсекс“.

А в края на клипа вместо белезници щракат зъбите ѝ.

— И затова ли намесваш Кал? — свирепо пита тя. — И моментално решаващ, че е негова работа? На какви основания?

— Превърнал се е в твоя сянка, следва те навсякъде. Незрял е. От едно колежанче може да се очаква подобно нещо...

— Ама че сериозни доводи. — В тона ѝ има сарказъм. — Слава Богу, че аз съм окръжният прокурор, а не ти.

Мик се опулва насреща ѝ.

— Нима го защитаващ?

— Не би могъл да го направи — отвърща тя. — Който и да е записал това, очевидно е бил в дамската тоалетна. Жена, с други думи.

— Това типче като нищо може да мине за мацка...

— Мик, той ме следва като пале, въртеше се около мен през цялото време, докато бях в училището „Кенеди“. Не е имал време да се направи на травестит или да се скрие в дамската тоалетна.

— Не знаех...

— Разбира се, че няма да знаеш. Нали не беше там. Но си прав. Първото правило на занаята винаги е да откриваш кой ме е предал. — Започва да крачи напред-назад. — Най-вероятно някоя студентка в тоалетната ме е видяла през откренатата врата и е записала всички тези глупости с мобилния си. Това е цената да си публична фигура. Никой няма да вземе този клип на сериозно.

Мик я зяпа, сякаш току-що е паднала от рафт и се е пръснала на парчета — като някои от безценните ѝ стъклени изделия.

— Освен това важното е дали изглеждаш добре. И с радост мога да кажа, че изглеждам. — Тя пуска отново клипа, окуражена от екзотичната красота на лицето си и съвършените зъби, от добре оформените крака и бюста, на който би завидяла не една жена. — Запомни това, Мик. В крайна сметка нещата не са чак толкова зле.

— Не бих казал — отвърща той. — Губернаторът се обади.

Тя спира да крачи. Губернаторът никога не се обажда.

— За Ютуб — казва Мик. — Иска да знае кой стои зад това.

— Да бе. Все едно аз знам.

— Който и да го е направил, положението е неловко. А когато ти си представена в лоша светлина, същото се отнася и за него, защото той е човекът, който...

— Какво точно каза? — пита тя.

— Не говорих директно с него.

— Разбира се, че не си говорил директно с него. — Гневното крачене се подновява. — Никой не говори директно с него.

— Дори ти.

Сякаш има нужда да ѝ се напомня.

— И то след всичко, което направи за него — добавя Мик. — Не си го виждала нито веднъж. Никога не отговаря на обажданията ти...

— Това може да се окаже нашата възможност — прекъсва го тя. Мислите ѝ са като билиардни топки, пръскащи се по масата и попадащи в джобовете. — Да. Точно така. Най-доброто отмъщение е успехът. И тъй, какво ще правим? Ще превърнем този гаф с Ютуб в мое преимущество. Във възможност да получа аудиенция при Негово височество и да получа подкрепата му за новата ми инициатива срещу престъпността. Ще се интересува, когато разбере какво има за самия него във всичко това.

Нарежда на Мик да я свърже с началника на екипа на губернатора. Така. Трябва незабавно да се срещне с губернатор Хауард Матър. Мик изказва предположението, че може би няма да е зле Ламонт да „раболепничи“, и тя му напомня никога да не използва тази дума, освен ако не се отнася за някой друг. Все пак се съгласява, че щом в крайна сметка признава Матър за свой ментор, това ще окаже въздействие. Наистина се нуждае от съвета му. Изведнъж се е озовала в някакъв пиар кошмар. Бои се, че станалото може да се отрази лошо върху него, и не знае как да постъпи. И тъй нататък.

— Трудно би могъл да устои — добавя тя.

— Ами ако го направи? Какво да правя тогава?

— Стига си ме питал как да си вършиш работата! — избухва тя.

В една съвсем различна част на Кеймбридж се намира занемарената паянтова къща, където Уин е отгледан от баба си Нана.

Превзетият от бръшлян, цъфнали храсти и дървета двор се е превърнал в рай за птици и прилепи — както и за онези, които се хранят с тях.

Моторът подскача, поднася по неравната алея и спира до древния буик на Нана. Уин сваля шлема и ушите му се изпълват с мелодичния звън на полюшвани от ветреца звънчета, сякаш мънички феи са накацали по дърветата и стрехите на къщата и са решили да останат тук. Нана твърди, че звънчетата прогонват лошите и досадни същества; Уин подозира, че в тяхно число са включени и съседите. Себични, тесногръди, груби. Съперничат си за общите алеи и местата за паркиране. Взират се подозрително в постоянния поток хора към и от къщата.

Уин отваря багажника на стария буик (естествено, Нана не си е направила труда да го заключи), слага вътре веригата на мотора, отваря задната врата, прекрачва ивицата сол кашер, посипана по пода. Нана е в кухнята и ламинира дафинови листа с широки ивици прозрачен скоч. Телевизорът е включен на канал за класическа музика. Мис Кучка — глуха, сляпа и на практика крадена, тъй като Уин я е отмъкнал от жестокия ѝ собственик — хърка под масата.

Той оставя сака на кухненския плот, добавя към него пълната с покупки раница, навежда се и целува Нана по бузата.

— Както обикновено, колата ти е отключена. И вратата е отключена, а алармата не работи.

— Милото ми момче. — Очите ѝ блестят, дългата ѝ бяла като сняг коса е пусната. — Как ти мина денят?

Той се заема да подреди покупките в хладилника и шкафовете.

— Дафиновият лист не пропъжда крадци. Затова си имаш аларма и хубави ключалки. Нощем поне използваш ли ги?

— Никой не се интересува от старица, която няма нищо за крадене. А и си имам цялата закрила, която ми трябва.

Той въздъхва, решава да не ѝ натяква повече, придърпва един стол, отпуска ръце в скута си, понеже на масата няма място за тях — всеки сантиметър е зает от кристали, свещи, статуетки, икони, талисмани и муски за късмет. Тя му подава два големи дафинови листа и сребърните ѝ накити — пръстен на всеки пръст, гривни от китката до лакътя — зазвъняват.

— Сложи си ги в обувките си, миличък. Единият в лявата, другият в дясната. Не прави като миналия път.

— Какво съм направил миналия път? — Той пъха ламинираните листа в джоба си.

— Не си ги сложи в обувките. И какво направи Черупката?

Така нарича Ламонт. Празна обвивка, в която няма нищо.

— Натовари те с някаква ужасна работа. Опасна работа — продължава Нана. — Лавърът е растението на Аполон. Когато го носиш в обувките си, стъпваш върху победа. Гледай върхът да сочи напред, а дръжката — към петата.

— Да бе. Е, току-що отново получих ужасна работа.

— Изтъкана е от лъжи — казва Нана. — Внимавай какво правиш, защото не е онова, което казва тя.

— Знам какво е. Амбиции. Егоизъм. Лицемерие. Суета. Тормози ме.

Нана отрязва още скоч.

— Това, което ми трябва, е справедливост — в мисъл, в дума и в дело. Виждам знак за обръщане и следи от гуми по асфалта. Какво е това?

Уин си помисля за Стъмп и злополуката с мотора й.

— Нямам представа.

— Много внимавай, миличък. Особено с мотора. Искане ми се да не караше това нещо.

И ламинира поредния дафинов лист.

Когато цената на бензина е стигнала три долара за галон, Уин е продал хамъра си и е купил това дукати. И после — ама че съвпадение. Около седмица по-късно Ламонт да излезе с нова политика — само следователите на повикване могат да пътуват до дома си със служебните автомобили.

— Е, поне за тази вечер желанието ти е изпълнено. Трябва да заредя стария ти боен кораб с бензин — казва той. — Ще ти го върна утре. Макар и да нямаш работа зад волана.

Не може да я спре. Така че е по-добре поне да е сигурен, че няма да закъса някъде по пътя. Нана има склонност да забравя за разни баналности като това да държи резервоара пълен, да проверява маслото, да държи регистрационния талон в жабката, да заключва вратите, да пазарува, да плаща сметки. Ей такива дреболии.

— Дрехите ти ще са чисти и хубави. Както винаги, миличък. — Посочва сака върху плота. — Каквото докосва кожата ти, прави магия.

Той угажда на още един от ритуалите ѝ. Тя настоява да пере на ръка работните му дрехи в специална смес, от която миришат на билкова градина, после ги опакова в мека бяла хартия и ги връща в сака. И така всеки ден. Нещо свързано с обмяната на енергии. Изсмуква негативното от него, докато се бързи, после вкарва билките на боговете. Каквото и да е, стига да е щастлива. Не е нужно някой да знае какви неща прави.

Мис Кучка се размърдва и отпуска глава върху крака му. Нана поставя листо върху парчето скоч. Взема кибрит и запалва цветното кандило пред архангел Михаил.

— Някой ръчка нещо и ще си плати. Прескъпо ще си плати.

— За нея е нормално да ръчка нещо — казва той.

— Не е Черупката. Някой друг. Нечовек.

Нана няма предвид животно или камък. Нечовеците са опасни хора, неспособни да изпитват любов или угризения. С други думи — социопати.

— Веднага се сещам едно име — казва Уин.

— Не — поклаща глава Нана. — Но тя е в опасност.

Той се пресяга и взема ключовете от колата — окачени са на протегнатата керамична ръка на малка египетска статуетка.

— Опасността ѝ помага да не се отегчава.

— Миличък, няма да излезеш от тази къща, докато не си сложиш листата в обувките.

Той се събува и нагласява дафиновите листа, като внимава да са обърнати в правилната посока, според инструкциите на производителя.

— Днес е денят на богиня Диана, която владее среброто и медта — казва Нана. — А медта е старият метал на луната. Освен на топлина и електричество, тя е проводник на духовна енергия. Но внимавай. Лошите хора я използват, за да си прокарват измамите. Затова я крадат толкова много напоследък. Защото лъжата е на власт. Тъмният дух на ненавистта и лъжите властва сега на планетата.

— Прекаляваш с гледането на Лу Добс.

— Обичам този човек! Истината е твоята броня, миличък. — Нана бърка в джоба на дългата си пола, вади малка кожена кесия и я тика в шепата му. — А това е мечът ти.

Уин развързва връзките. Вътре има лъскаво петаче и малък кристал.

— Винаги ги носи — казва тя. — Заедно те образуват кристална магическа пръчка.

— Страхотно — отвърща той. — Може пък да превърна Ламонт в жаба.

Малко след като Уин тръгва, Нана отнася кутийка сол кашер горе в банята, по чиито ъгли висят осмоъгълни огледала и отразяват негативната енергия към изпращача ѝ.

*„Махни се, зло,
там върви, отдето си дошло!“*

Никога не си ляга нечиста, не иска да позволи на мръсотииите на деня да продължат в сънищата ѝ.

Безпокойство. Усеща присъствието на нечовек. Малък, изпълнен с палавщина и лошотия, негодувание и гордост. Изсипва сол под душа, пуска водата и произнася още едно заклинание.

*„Слънце чезне и луна изгрява,
ала дело свято продължава.
Дъх и светлина в същност здрава.
Боецо праведен, часът ти приближава!“*

Солта в краката ѝ изсмуква лошата енергия от нея и я отнася в канала. Нана завършва душа с отвара от магданоз, градински чай, розмарин и мащерка — приготвила я е сутринта в желязно котле. Полива се с ароматната течност, за да пречисти аурата си, защото работата ѝ я кара да контактува с много личности, не всички от които са добри. Особено този. Нечовекът. Младият, който се спотайва някъде наблизо. Тук е и иска нещо от Нана. Нещо, което ѝ е много скъпо.

— Най-мощното оръдие на магията ми е самото ми същество — предупреждава тя на глас. — Ще те смачкам като гнида!

Отива в спалнята си, отваря едно чекмедже и вади малка торбичка от червена коприна, пълна с железни пирони, прибира я в левия джоб на чистата си бяла роба. Сяда на леглото до Мис Кучка,

пише в дневника си на светлината на бели свещи. Обичайните мисли за Магия, Заклинания и за Делата на магьосника. Дневникът е дебел, подвързан с италианска кожа, и тя вече е изпълнила страниците му с едрият си закръглен почерк, както е изпълнила страниците на много други дневници през годините. После я наляга умора, тя гаси свещите и тъкмо се кани да се потопи в страната на сънищата, когато сяда в леглото и се взира в мрака. Грабва торбичката с пирони и започва да дрънчи с тях.

Глухата Мис Кучка продължава да хърка и дори не помръдва. Долу в коридора между кухнята и дневната се чуват стъпки.

Нана скача от леглото и изскача от спалнята. Не спира да дрънчи с пироните.

— Ще те накажа трижди по три пъти! — вика високо.

Стъпките стават по-бързи. Туп-туп-туп-туп-туп. Вратата на кухнята се затръшва. Нана поглежда през прозореца и вижда тичаща сянка. Сянката мъкне нещо. Нана слиза забързано по стъпалата, излиза навън и обикаля запуснатия двор. Звънчетата звънят възбудено и гневно. Нана чувства празнотата на онова, което е било тук преди малко. После по улицата се чува рев на двигател. Стоповете на колата са червени като очите на самия дявол.

В мобилната лаборатория на Фронт Стъмп проучва материалите за днешния банков обир с надеждата да намери нещо, каквото и да е, но отново без резултат.

Снемането на отпечатыци от хартия не е така лесно, както се представя в криминалните филми. В реалния свят тепърва се очаква въпросният грабител да остави вършеща работа улика. Стъмп чува приближаваща се кола и спира работа. В същото време мобилният ѝ телефон извънпява.

— Аз съм. — Завладяващият баритон на Уин. — Приемаш ли посетители? До дундестия ти бус съм.

Тя сваля латексовите ръкавици и отваря задната врата. Уин се качва и присвива очи от ярката светлина, а тя затваря зад него, хвърля използваните ръкавици в кошчето и вади нови от кутията.

— Откъде разбра, че съм тук?

3

— Днес имаш банков обир. Да не си забравила? — Пристъпва към работния ѝ плот. — Да видим. Освен това те няма в магазина. Така че се обадох на дежурния ви и попитах къде мога да те намеря.

— Нахален и самонадеян както винаги. Изобщо не ми е до шегите. — Намъква с известно усилие ръкавиците.

— Какво имаш тук?

Ако има нещо, което да я отвращава, това е тип, който е толкова съвършен, сякаш е измъкнат от някоя проклета реклама за мъжко бельо на Калвин Клайн — и сякаш това не е достатъчно, си въобразява, че може да омагьоса и птичките по дърветата. Е, не и тази яка стара птичка. А пък и ако го изпъди, само ще му направи услуга.

— Нищо — отвръща тя раздражено. — Сякаш е носил ръкавици, само че знам, че не е било така.

— Сигурна ли си? Напълно? — Той пристъпва към нея.

Тя усеща миризмата му. Натрапчив аромат на мъжки одеколон. Вероятно скъп, като всичко останало по него.

— Сигурна съм, че това ще те шокира, но мога да позная ръкавица, когато я видя. — Стъмп връща записа на наблюдателната камера. — Виж сам.

Стъклената врата на банката се отваря. Бял тип (или може би латино), държи се съвсем нормално, абсолютно непринудено. С торбест син пуловер, слънчеви очила, с тъмна коса, ниско нахлупена бейзболна шапка на Ред Сокс. Достатъчно умен да знае къде са камерите и да не се обръща към тях. Други клиенти няма. Три каси, на едната има млада жена. Усмивва му се, докато той приближава и ѝ пуска бележката. Тя вперва поглед в нея, без да я докосне, на лицето ѝ се изписва ужас. Неловко отваря касата и бързо пълни една депозитна торба. Мъжът я грабва и се омита.

— Дай пак да му видим ръцете. — Уин се навежда към монитора.

Стъмп връща записа и го спира на момента с пускането на бележката през отвора. Усеща близостта на Уин, сякаш присъствието му сгорещява въздуха.

— Няма ръкавици — съгласява се той. — Същото като при останалите грабежи ли е?

— Засега.

— Странно.

Бележката лежи върху чистия кадастрон, с който е покрит работният плот. Той се визира дълго в нея, сякаш чете цяла страница, а не девет прости думи.

СЛОЖИ ПАРИТЕ ОТ КАСАТА В ТОРБАТА.

ВЕДНАГА! ВЪОРЪЖЕН СЪМ.

— Четливо написано с молив върху лист десет на петнайсет сантиметра, откъснат от бележник — обяснява тя. — Точно като при другите случаи.

— Уотъртаун, Съмървил, а сега и Белмонт — казва Уин. — Все членове на Фронт, за разлика от Кеймбридж, който тепърва ще влезе в частния ви клуб и...

— И защо е така според теб? — прекъсва го тя. — Щабът на Ламонт е в Кеймбридж, а тя си има свой собствен частен клуб на име Харвард, който на практика притежава Кеймбридж. Възможно ли е това да има нещо общо с факта, че Кеймбридж не се е присъединил към Фронт и вероятно никога няма да го направи?

— Канех се да добавя, че грабителят не е направил удар и в Бостън — казва Уин. — Сещам се, че Уотъртаун, Съмървил и Белмонт граничат с Кеймбридж. Бостън също не е далеч. Разбира се, в Кеймбридж има много банки, да не говорим за Бостън, но въпреки това този тип избягва и двете места. Съвпадение?

— Може би те ще са следващите. — Тя няма представа накъде бие Уин. — Ако стане така, май ще излезе, че твоята благоверна не помага особено, тъй като ченгетата от Кеймбридж и Бостън сами водят разследванията и събират уликите.

— Това се опитвам да кажа и аз. Бостънската полиция си има собствени лаборатории, а ако трябва да сме честни, Кеймбридж е приоритет на щатската полиция заради Ламонт.

— И защото Кеймбридж не влезе във Фронт, и ако трябва да сме честни, управленията, които го правят, ги наказват заради това.

Третираат ги като изменници.

Говори грубо. Не знае защо нещо в него я кара да показва най-лошата си страна.

— Ако бях хитър банков грабител — продължава Уин, — определено бих си подбрал цели там, където възможностите на полицията са ограничени и уликите се изследват цяла вечност, ако изобщо се изследват.

— Е, това включва по-голямата част от Мидълсекс. Така че не разбирам какво искаш да кажеш.

— Искам да кажа, че няма да е зле да си помислиш за местата, където този тип не извършва престъпленията си спрямо онези, на които действа. Да кажем само, че избягва Бостън и Кеймбридж. Но защо? Може да е по причините, които току-що изтъкнах. Или пък защото живее в Бостън или Кеймбридж. И се страхува някой да не го познае.

— Значи може и ти да си обрал банките. Нали си имаш хубав апартамент в Кеймбридж.

— И кой го казва?

— Проверявам всеки, който се появи на радара ми — отвърща Стьмп. — Определено живееш така, сякаш обираш банки.

— Нямах абсолютно никаква представа как живеея. Само си въобразявах.

Тя посочва с латексов пръст бележката.

— Същият правопис и пунктуация, същите печатни букви.

— Трябваше да си сложиш памучни ръкавици. Латексът може да размаже графита и някои мастила. Този лист от същия бележник ли е?

— Леле. Значи знаеш, че написаното може да оставя следи върху другите листа.

— Използвали електростатична детекция?

— Проклетата да съм. Чувал си дори за ЕСДА^[1]. Ама че мозък. Сякаш разполагаме с ЕСДА — раздразнено казва тя. — А ако се обърнем към вас, какво? След десетина години може и да благоволите да погледнете. Както и да е, косото осветление свърши работа. По всяка бележка си личат следите от предишната.

— Този тип иска да знаем, че е един и същ — казва Уин.

— Ние? Няма „ние“. Колко пъти трябва да ти го казвам? По-добре спри с опитите да се намърдаш в живота ми, защото няма да се

получи. Нямам намерение да помагам на рекламната ти кампания.

— Обзалагам се, че Джейни Бролън не би се зарадвала, че определяш убийството ѝ като рекламна кампания.

На Стъмп ѝ се иска да се беше разкарал. За негово добро, по дяволите.

— Защо му е на този тип „да знаем, че е един и същ“, както се изрази?

— Може би иска да се покаже. Може да му е някаква тръпка или нещо такова.

— Или може би е просто тъп и не разбира, че всеки път, когато пише бележка, оставя следи върху долния лист — казва тя.

— А латентни отпечатъци? Има ли нещо по другите три бележки?

— Нищо. Нито един отпечатък от пръст, дори и частичен.

— Добре, значи не е тъп — казва Уин. — Иначе нямаше да успява да се измъква. Посред бял ден. И без отпечатъци. Дори частични. Използвали нинхидрин?

Нинхидринът е евтин и изпитан реагент, използван за откриване на отпечатъци върху порести повърхности като хартията. Реагира на аминокиселини и други съставки като мазнини и пот, отделени от порите на кожата. Стъмп му казва, че не е проработил при нито една бележка. Няма резултат и при осветяване с различни честоти и използването на специални филтри.

— А касиерите не са докосвали бележките — казва Уин.

— Оставяли са ги там, където са. Извод? Не разполагаме с нищо. И освен ако онзи пич не носи вълшебни ръкавици, които са невидими за просто око, няма логическо обяснение защо не е оставил нито следа от себе си върху четирите бележки. Дори в случаите, когато няма годни за използване следи, хората без ръкавици все пак оставят нещо. Отпечатък от пръст. Петно. Следа от ръба на дланта.

— И от четирите обирали има видеозаписи? — пита Уин.

— Различно облекло, но ми изглежда един и същи тип.

— Имаш ли против да те попитам нещо?

— Може би.

— Защо си станала учителка и после си напуснала?

— Не знам. Защо носиш златен часовник? Да не уреждаш разрешителното за паркиране на някой богаташ? Затваряш си очите и

го оставяш да кара като бесен новото си ферари? Или обираш банки?

— На баща ми е. Преди това е бил на неговия баща, а още по-преди — на Наполеон. Майтап, макар че и той си е паднал по Бреге — казва Уин и вдига китка да покаже часовника си. — Според семейната легенда бил краден. Някой от видните ми роднини от Старата родина спокойно би могъл да се яви на прослушване за роля в „Семейство Сопрано“.

— Определено не приличаш на италианец.

— Майка ми е италианка. А баща ми черен, при това учител. Поет, учил в Харвард. Винаги ми е било чудно защо някои хора искат да станат учители и рядко ми се случва да попадна на някой, който е почувствал зова, минал е през цялата лудница и накрая е напуснал.

— Преподавах в гимназия. Издържах две години. Напоследък хлапетата са такива, че реших, че е по-добре направо да ги арестувам.

Отваря шкафове, вади различни шишета с химикали, пудри, ултравиолетови лампи, фотоапарати. Ръцете ѝ се движат нервно и непохватно.

— Някой да ти е казвал, че не бива да зяпаш? Неучтиво е. Зяпаш по-лошо и от малко дете — казва тя, докато прибира бележката в плик. — Последната ни надежда е да потърсим следи от ДНК. Но според мен е безсмислено.

— Ако не оставя пот, едва ли ще оставя ДНК, освен ако не му се лющи кожата или не киха върху хартията.

— Да. Опитай се да загубиш времето на полицейската лаборатория за подобно нещо. Вече две години чакам резултатите за онова момиче, дето го изнасилиха в Боунярд. Гробището до гимназията на Уотъртаун. Не става въпрос за обир. Или за пушене на трева. Три години чаках резултатите за един гей, бит до спукване на Котидж Стрийт. Да не говорим за обирите на козметични салони, за ставащото в Ревийър, Челси и тъй нататък. Никой няма да вземе на сериозно нищо, докато хората не започнат да се избиват на сред улицата.

Слизат на ромбовидната стоманена платформа на буса; Стъмп затваря вертикалната задна врата и я заключва. Уин я изпраща до необозначения безлично боядисан форд таурус. Тя се качва и го чака да зяпне протезата ѝ, чака го да зададе някакъв тъп въпрос от сорта на как я кара с изкуствен крак. Но той е унил, изглежда, не забелязва нищо,

взира се в двуетажната сграда на полицейското управление — старо, уморено и ужасно малко. Кое то се отнася за повечето управления под юрисдикцията на Ламонт — без място за работа, без пари, без нищо, освен чувство за неудовлетвореност.

Тя пали двигателя.

— Не искам да имам нищо общо със случая Джейни Бролън.

— Ти си знаеш.

— Знам си, можеш да си сигурен.

Той се навежда към отворения прозорец.

— Аз пък така или иначе ще работя по него.

Ръката ѝ леко трепери, докато наглася вентилатора и хладният полъх докосва лицето ѝ.

— Ламонт това, Ламонт онова. А ти козируваш и изпълняваш каквото ти каже. Ламонт, Ламонт, Ламонт. Каквото и да става, тя получава каквото иска и всичко за нея е супер.

— Изненадан съм, че го казваш след онова, през което мина тя миналата година.

— Точно това е проблемът — отвръща Стъмп. — Тя никога няма да ти прости, че спаси живота ѝ, и ще те наказва до края на твоя. Защото си я видял... Ох, забрави. — Не иска да мисли за това какво е видял онази нощ.

Потегля, гледа го в огледалото и се пита откъде по дяволите е намерил този очукан буик. Телефонът ѝ извънпява и сърцето ѝ подскача при мисълта, че може да е той.

Не е.

— Готово — казва специален агент Макклър от ФБР.

— Предполагам, че от мен се очаква да празнувам — отвръща Стъмп.

— От това се боях. Май се налага отново да се срещнем очи в очи. Започваш да му се доверяваш.

— Дори не го харесвам — казва тя.

В десет и дващест паркира срещу съдебната палата, през улицата. С изненада открива, че колата на Ламонт е на запазеното ѝ място до задния изход.

Такъв му бил късметът — че е решила да работи до късно и типично за нея ще реши, че появата му да разчисти част от бумагите по бюрото си е някаква хитрина от негова страна. Толкова е суетна, че

несъмнено ще си помисли, че в действителност иска да я види, че по някакъв начин е научил, че е тук в този час, че не може да устои на мисълта, че не е далеч от нея. Какво да се прави. Трябват му досиета по съдебни дела, бележки, лични вещи. Помисля си, че си е заслужила да очисти целия си кабинет и да я накара да се чуди дали изобщо ще се върне. Тъкмо сваля прозореца, когато телефонът му започва да вибрира. Нана. Второ обаждане в рамките на един час. Този път отговаря.

— Обикновено спиш по това време — казва й.

Баба му се придържа към странен график. Взема суеверния си душ, след като се мръкне. Ляга си, става някъде към два или три през нощта и започва да пърха из къщата като някаква нощна пеперуда.

— Нечовекът открадна същността ти — казва тя. — Трябва да действате бързо, миличък.

— Опитва се от години, но все още не е докоснала същността ми. — Гледа към съда и вижда как светлините на най-горния етаж се включват. Окръжният затвор. Не може да откъсне мислите си от Ламонт. — Не се безпокой, Нана. Същността ми е в безопасност от нея.

— Говоря за сака ти.

— И за прането не се безпокой. — Не показва, че губи търпение. Не би наранил Нана за нищо на света. — Така или иначе няма да мога да мина утре. Освен ако не ти трябва колата?

— Тъкмо заспивах, когато нещото влезе и го прогоних. Забъркал си се в много по-голяма каша, отколкото си мислиш. Взе ти сака, за да ти открадне същността! Да те носи като своя собствена кожа!

— Чакай малко. — Съсредоточава се върху разговора. — Да не искаш да кажеш, че някой е нахълтал и е откраднал сака ми?

— Нещото дойде и го взе. Излязох на двора, после на улицата, но то се измъкна, преди да успея да го прикова в магическия си кръг.

— Кога стана това?

— Малко след като се стъмни.

— Идвам.

— Не, миличък. Нищо не можеш да направиш. Пречистих бравата, пречистих кухнята от злата енергия отгоре до долу...

— Не си...

— Заличих нечистата му, зла енергия! Трябва да се пазиш.

Следва тирада за защитни ритуали. Сол кашер и равнораменни кръстове. Да нарисува пентаграма върху своя снимка. Бели свещи навсякъде. Осмоъгълни огледала по всички прозорци. Да допира телефона до дясното си ухо, никога до лявото, защото дясното ухо изсмуква лошата енергия, а лявото я поема. Накрая възкликва: „Лошо го чака злосторника!“ И завършва разговора с типичния си добросърдечен кикот.

Винаги е била чудата, но когато „яхне метлата“, както сама се изразява, страшно го изнервя. Изблиците на ясновидство, пристъпите да изрича проклетия и заклинания съживяват стари лоши предчувствия, подозрения, може би дори обвинения. Магическата Нана. Каква полза от нея, когато се стигне до най-лошите неща, които са му се случвали? Всички онези обещания за това какво го чака в бъдеще. Може да иде където си поиска, да бъде каквото си поиска, да покори целия свят. Родителите му не искали друго дете, защото той бил толкова специален, че бил достатъчен. После дойде онази нощ, а Магическата Нана така и не усети какво следва и определено не го спря.

Онази мразовита нощ, когато взе любимия си внук на една от тайните си мисии и нямаше ни най-малка представа, че нещо ужасно се е объркало. Как бе възможно това? Нямаше ни най-малък намек дори когато се върнаха и отвориха вратата — и ги посрещна най-абсолютната тишина, с която се бе сблъсквал. Отначало си помисли, че е някаква игра. Родителите му и кучето в дневната, преструват се на мъртви.

След това не отиде на нито една от тайните мисии на Нана, никога вече не прояви интерес към мистичното напътствие, от което сякаш се нуждаеха толкова много хора. Безкрайната върволица непознати, влизащи и излизащи от къщата през цялото време, докато растеше. Осиротели, безпомощни, отчаяни, уплашени, болни. Всички ѝ плащаха каквото могат, както могат. Храна, инструменти, дрехи, произведения на изкуството, цветя, зеленчуци, ръчни изделия, фризура, дори медицинско обслужване. Никога не е имало значение какво и колко, просто трябваше да има нещо. Нана го нарича „равностойна размяна на енергия“, вярва, че несъвършените приливи и отливи на даването и приемането причиняват всички лоши неща в този свят.

Няма съмнение, че именно това е в корена на лошите неща между Уин и Ламонт. Определено няма quid за нейното quo. Той се взира в гюрука на черния й мерcedes, лъскав като вулканично стъкло, най-малко сто и двайсет хилядарки, забрави за втора ръка. Не й пука какво плаща, твърде горда е да иска отстъпки или по-скоро се наслаждава на тръпката да си позволи по-висока цена, да си позволи всичко, което поиска. Представя си какво ли е това. Да си юрист, главен прокурор, губернатор, сенатор, да имаш пари, невероятна жена и деца, които се гордеят от теб.

Това никога няма да се случи.

Не би могъл да следва право, нито бизнес, нито да спечели докторска програма — било в Бръшлянената лига, било другаде — та дори фамилията му да беше Кенеди или Клинтън. Не успя да постъпи в добър колеж. Сигурно са се посмели здравата на кандидатурата му за Харвард — нищо, че баща му беше професор там. Добре, че родителите му ги нямаше, когато наставникът му от гимназията отбеляза, че за такова „блестящо момче“ Уин има най-ниските резултати по SAT, които е виждал.

Неочаквано Ламонт забързано излиза от задния изход с куфарче и ключове в ръка. Безжичната слушалка на мобилния й телефон пулсира в синьо. Той не чува думите й, но си личи, че спори с някого. Качва се в мерцедеса си, профучава покрай него, без да го забележи — няма причина да познава колата на Нана. Обхваща го странно чувство, решава да я проследи. Кара на няколко коли зад нея по Броуд Стрийт, после по Мемориъл Драйв покрай река Чарлз и обратно към Харвард Скуеър. На Братъл Стрийт тя отбива по алеята на викторианско имение на стойност шест или осем милиона, доколкото Уин може да прецени по местоположението и размерите на имота. Потънало в мрак, на вид пусто и зле поддържано, ако се изключи окосената трева.

Той продължава напред, паркира на няколко преки, взема малкото тактическо фенерче, което винаги държи в жабката на Нана. Връща се в тръс до къщата, забелязва, че тревата и част от храстите са мокри. Явно напоителната система е била пусната през деня. Зад закрит с перде прозорец се появява светлина — слаба, леко потрепваща. Свещ. Уин мълчаливо отстъпва и замръзва, когато чува как задната врата се отваря и затваря. Може да е тя, може да е някой друг. Не е сама. Тишина. Чака, мисли дали да не нахълта в къщата, за

да се увери, че Ламонт е добре, изпитва лош пристъп на déjà vu. Миналата година. Широко отворената ѝ врата, изхвърлената в храстите бензинова туба и онова, което откри горе. Можеше да умре. Някои казват, че случилото се с нея било по-лошо и от смъртта.

Продължава да чака. Къщата е тъмна и от нея не долита никакъв звук. Минава цял час. Тъкмо се кани да предприеме нещо, когато задната врата се затръшва, после се чуват стъпки. Той прикляка зад високия плет, гледа как тъмната фигура се превръща в Ламонт — върви към колата си и носи нещо. Отваря дясната врата и вътрешното осветление се включва. Нещото в ръцете ѝ прилича на небрежно навито бельо. Мята го на седалката. Уин я гледа как се отдалечава. От онзи, с когото е била в къщата, няма и следа. През ума му минават шантави мисли. Въвлечена в нещо нелегално. Дрога. Организирана престъпност. Неотдавнашните ѝ шопинг оргии — може би е ударила нещо. Новото му назначение — може би в него има нещо повече от поредния ѝ политически пирует. Може би има причина да не иска Уин да се навърта в офиса ѝ, да е някъде по-далеч.

Остава в скривалището си още малко, след което започва да изучава периметъра на къщата. Лъчът на фенерчето се плъзга по стените и покрива — на някои места улуците са изтръгнати. Медта проблясва със зелена патина — явно липсващите улуци и водоливници са били стари и окислени. През прозореца до задната врата вижда панела на алармата. Свети зелена светлина — не е включена. С помощта на фенерчето изрязва част от стъклото, бърка вътре, като внимава да не се пореже, отключва вратата. Разглежда таблото на сигналната система. Стара, неактивна, зелените светлини показват, че само е включена в захранването. В къщата мирише на мухъл, в кухнята цари пълна бъркотия, уредите са изтръгнати, потъмнели медни части от тях се търкалят по пода.

Тръгва към стаята, където предполага, че е била Ламонт; фенерчето осветява прашните дъски под краката му. Навсякъде се виждат следи. Някои са съвсем отчетливи, може би оставилите ги са вървели през мокра трева, преди да влязат. Прикляка, разглежда по-внимателно някои от отпечатъците — без грайфер, характерна капковидна форма, оставена от обувки на висок ток. Ламонт. Има и други. По-големи, заоблен връх, мрежеста подметка и характерната шарка на петата. „Прада“ или някаква имитация. За миг се обърква и

се чуди дали не ги е оставил самият той. Невъзможно. Все още е с мотористките обуца. С безпокойство се сеца, че е забравил обувките си, оставил ги е в сака, който е откраднат, ако се вярва на Нана.

Има и други следи с подобни размери, но с други грайфери — може би кецове или маратонки, вероятно оставени от различни хора. Или същите двама са били тук много пъти и явно не са били обути по един и същ начин. Осветява ги косо с фенерчето, прави снимки от три различни ъгъла с телефона си, като използва деветмилиметров патрон от пистолета си вместо мащаб. Изчислява, че размерът на обувките „Прада“ или тяхното подобие е десет — десет и половина, горе-долу като неговите. Оглежда се още известно време, осветява богато украсените лампи и гипсови корнизи с коронки и сложни орнаменти, вероятно стари колкото самата къща. Намира стаята, която търси. Има вид на салон от отдавна отминали времена.

Навсякъде има следи, някои като че ли са същите като онези в коридора. Насред стаята е проснат гол дюшек. До него стои дебела свещ, восъкът около фитила е стопен и топъл, както и неотворена бутилка червено вино. Пино ноар от Улф Хил, реколта 2002 — същото вино, дори същата реколта като онова, което му бе дала Стъмп, когато разговаряха в „Питинели“. Същото вино и същата реколта като бутилката, която бе оставил в сака заедно с обувките си „Прада“.

Прави още снимки, връща се в кухнята и забелязва на плота нещо, което му се вижда много странно — скъсана картонена кутия и пластмасов апарат за еднократна употреба — „Соло Н20“ със светкавица. Може би някой застрахователен агент е правил снимки на пораженията в къщата. Но използването на подобна сапунерка е доста непрофесионално. Отваря шкафовете, претърсва ги, намира стара тенджерата и две тавички. Като внимава къде пипа, поставя бутилката в тенджерата, свещта в едната тавичка, а фотоапарата — в другата. Последен оглед и забелязва, че прозорецът не е затворен, по прахта от двете страни на стъклото има следи. Още снимки под странично осветление, но не вижда никакви ясни отпечатъци, само петна. Част от олющената боя е паднала от рамката и перваза. Може би някой е отворил прозореца отвън и е влязъл през него.

Стъмп сякаш е изненадана, че ѝ се обажда.

— Ясно ти казах да се оправяш сам — заявява авторитетно, сякаш е готова да го арестува.

— Пино ноар от Улф Хил, реколта 2002 — казва той.

— Нима се обаждаш по това време, за да споделиш впечатленията си от виното?

— Каза, че току-що си го получила. Някой да е купувал от него? В други магазини наоколо предлага ли се?

— Защо?

Тонът ѝ е различен, сякаш не е сама. В главата му зазвучава тревожен сигнал. Внимавай какво казваш.

— Ориентирам се за изгодни цени. — Мисли бързо. — Отворих го, като се прибрах. Изумително. Мислех си дали да не си взема една каса.

— Наистина не си добре, знаеш ли?

— Така че се замислих какво да правя. Може да го пробваме заедно. У нас. Горедолу се справям добре с телешките котлети.

— Не си падам по ядене на телета — отвръща тя. — И не искам да вечерям с теб.

[1] Апарат за електростатична детекция — Б.пр. ↑

4

Двигателят на буика се тресе, кашля и накрая млъква. Вратата надава писък като някаква праисторическа птица и се отваря.

Уин прибира ключа в джоба си и се чуди защо хазяинът Фарук седи на стъпалата на задния вход и пуши. Откога пуши и откога нарушава собствените си правила? Никакво пушене, никакви кибрити или скари, никакви искри на територията на жилищната му сграда от деветнайсети век — някогашно училище, безукорно поддържано и давано под наем на привилегировани хора. Или в случая с Уин — на такива, които си изкарват прехраната. Минава полунощ.

— Или си развил гаден навик, или нещо е станало — казва Уин.

— Някаква твоя мръсница те търсеше — казва Фарук. Седнал е на кърпа, може би за да не изцапа зле пасващия си бял костюм.

— Тя ли каза, че е моя мръсница? — пита Уин. — Или ти я наричаш така?

— Тя. Аз не употребявам такива думи. Не знам какво означава.

— Уличен жаргон за приятелка — обяснява Уин.

— Така значи! Знаех си, че е бандитка! Знаех си! Точно затова съм така разстроен! Не искам хора като нея, правя всичко по силите си нещата да са наред — възкликва Фарук със силния си акцент. — Щом онези, с които се виждаш в работата ти, идват тук, ще трябва да те помоля да напуснеш! Наемателите ще се оплачат и ще изгубя имота си!

— По-полека, Фарук...

— Не! Оставям те тук на тази невероятно добра цена, за да ме защитаваш от лоши хора, а ето че те идват тук — същите, които трябва да държиш настрана! — Насочва пръст към Уин. — Добре, че само аз я видях! Много съм разстроен. Хора като нея се появяват тук, а ти ме предаваш. Трябва да напуснеш.

— Кажи ми как изглеждаше и какво точно стана — казва Уин и сядва до него.

— Прибирам се от вечеря и това бяло момиче се появява от нищото като призрак...

— Къде? На задния вход ли? Да не си седял да пушиш, когато се е появила?

— Бях много разстроен и отидох при Хосе отсреща да пийна една бира и да проверя дали знае нещо за тая мръсница, дали не я е виждал, а той каза, че не бил. И ми даде две-три цигари. Пуша само когато съм много притеснен, нали знаеш. Не искам да те карам да напускаш, нали знаеш.

Уин прави втори опит.

— По кое време е дошла и къде беше ти? В апартамента си ли?

— Тъкмо се прибрах от вечеря, така че трябва да е било към девет. Знаеш, че винаги се прибирам отзад, и тъкмо изкачвам стъпалата, тя изниква като призрак от филм. Все едно е чакала. Никога не съм я виждал преди и нямам представа коя е. Пита ме: „Къде е полицаят?“ Казвам: „Какъв полицаи?“ И тя отвръща: „Джеронимо“.

— Така ли каза? — Малко хора знаят прякора му. Предимно ченгета.

— Кълна се — казва Фарук.

— Опиши я.

— Почти не се виждаше, нали разбираш. Трябваше да запаля лампите. Кепе, торбести панталони, дребна. Слаба.

— Какво те кара да мислиш, че е бандитка? Освен дето ти казах какво означава мръсница.

— Начинът, по който говореше. Като черна, макар да беше бяла. Страшно груб език, уличен език, само мръсотии ръси. — Повтаря някои от тях. — И когато ѝ казвам, че не познавам полицаи на име Джеронимо, защото винаги те пазя, тя ми тегли още една и каза, че знае, че живееш тук, а после ми даде това.

Измъква плик от вътрешния джоб на самото си.

— Колко пъти трябва да ти повтарям да не докосваш нещо, ако изглежда подозрително? — укорява го Уин. — Нали затова трябваше да ти снема отпечатъците преди две години. Помниш ли? Защото докосна нещо, което някакъв тип ми беше оставил?

— Не съм като опулените от телевизията.

Фарук е много зле със съкращенията. Мисли си, че ОПУ (окръжно полицейско управление) има нещо общо с опулени хора, а

ДНК — с денк.

— От хартията могат да се вземат отпечатьци и други улики — обяснява му Уин, макар да знае, че е безнадеждно. Фарук никога не запомня, не му пука.

Това определено не е първият път, когато някой оставя неочаквани съобщения или просто се появява неканен. Уин живее тук отдавна и лошото в това е, че е невъзможно да запази в тайна адреса си. Но обикновено неочакваните му гости не са опасни. Някоя жена, с която са се виждали. Понякога някой, който е прочел за един или друг случай, знае нещо и разпитва, докато не се сдобие с адреса му. Почесто — някоя гонена от параноята душа, търсеца полицейска закрила. Да, разни хора му оставят бележки и дори доказателства, както смятат, но Уин никога досега не е виждал Фарук толкова разстроен.

Взема плика с два пръста, връща се в колата на Нана и успява да събере улнките си, без да изпусне нищо. Фарук пуши и наблюдава.

— Видиш ли я отново, веднага ми се обади — казва Уин. — Ако някой ненормалник ме търси, недей да пафкаш и да киснеш тук по малките часове, докато се прибера.

— Не искам бандити. Не искам дрога и стрелби наоколо! — възкликва Фарук.

Уин тръгва нагоре по стълбите — през викторианската епоха на четене, писане и смятане не е имало такива неща като асансьори. Отнася тенджерата и тавите до втория етаж, където е апартаментът му — някогашни две класни стаи, свързани при преустройството на сградата. Добавени са кухня, баня с тоалетна и външен климатик. Тъй като е живял тук по време на ремонта и е помагал при наглеждането на работата, е успял да се наложи за някои неща — като запазването на чамовия паркет, ламперията, сводестите тавани, дори дъските, върху които пише списъци на покупки, бележки за текущи задачи, телефонни номера и напомнания за срещи. Оставя улнките на масата, затваря тежката дъбова врата, заключва, пуска резето, оглежда се както винаги, за да се увери, че не е пропуснал нищо, и настроението му се разваля още повече.

След ден с Ламонт и Стъмп се чувства по-зле от обичайното, депресивно чувствителен е към ориенталския килим, масата „Томас Мозер“, кожения диван и различните по стил кресла, рафтовете

опърпани книги, които е купил на безценица и все не намира време да прочете. Всичко е нежелано или втора ръка, придобито от вехтошарски магазини, разпродажби, иБей, Крейгслист. Дефектно, повредено, ненужно. Вади пистолета си, оставя го на масата в дневната, сваля сакото и вратовръзката, разкопчава си ризата, сяда пред компютъра, влиза в базата данни и въвежда адреса на викторианската къща в Кеймбридж. Разпечатва списъка на собствениците през последните трийсет и пет години заедно с имената на възможните им роднини. Други справки разкриват, че последната покупко-продажба е станала миналия март, когато занемареният имот е бил купен за шест милиона и деветстотин хиляди долара от дружество с ограничена отговорност на име FOIL^[1]. С главни букви. Явно някакво съкращение. Пуска го в Гугъл.

Нищо. Само няколко попадения — рокгрупа от Сан Диего, образователен сайт, Freedom of Information Law^[2], форум на индианците левичари, някаква игра, свързана с думи.

Не може да проумее как нещо от това може да е свързано с викторианско имение на Братъл Стрийт. Минава му мисълта да звънне на Ламонт и да настоява за обяснение, да й каже, че знае къде е ходила тази вечер, че я е видял. Може би да я подплаши и да я накара да си каже какво е правила там. Представя си стаята с дюшека, свещта, доказателствата, че са правени снимки. Сеца се за вандализма, който сякаш е дело на крадец на мед. Обсебва го мисълта за виното и отпечатъците от обувките „Прада“. Ако някой му погажда номер, кой и защо? И как е възможно Ламонт да няма нищо общо с това?

Покрива масата с амбалажна хартия, слага си латексови ръкавици. Сипва ампула йодни кристали в затваряща се найлонова торбичка, слага вътре плика и леко я разклаща. След минута-две вади плика и дъхва отгоре му, без да се тревожи за ДНК следите — най-добрият източник за проби е залепващата се лента. Топлият му влажен дъх предизвиква химична реакция. Върху хартията се появяват няколко отпечатъка от пръсти и бързо стават черни. Той разрязва плика, измъква сгънатия бял лист. Почеркът е спретнат, използван е розов флумастер.

„Утре сутринта. В десет. Площадката във Филипело.

Искрено твоя, Парцалената Ан“.

На следващия ден, три следобед, Лондон.

На Ню Скотланд Ярд старши детектив Джеръми Килиън гледа през прозореца към въртящата се триъгълна стоманена емблема пред легендарната стоманена сграда. Обикновено бавното движение му помага да се съсредоточи. Но днес го мъчи никотинов глад и е раздразнителен. Не стига, че е затрупан с работа, а и комисарят му хвърли същинска бомба.

Кабинетът на петия етаж, в сърцето на Специализирана дирекция Престъпления, е изпълнен с образи от живота на Килиън. Книги, папки, натрупани културни пластове бумаги, очакващи да бъдат разкопани, цяла тълпа престижни фотографии по стените. Маргарет Тачър, Тони Блеър, принцеса Даяна, Хелън Мирън — всички позиращи с него. Има я и очакваната стъклена витрина с полицейски шапки и пагони, а в ъгъла стои манекен, облечен във викторианска полицейска униформа, чийто номер на яката (452Н) показва, че участникът му е бил Уайтчапъл по времето на Шерлок Холмс и Джак Изкормвача.

По дяволите, само една скапана цигара. Толкова ли много иска? През последния час Килиън се опитва да не обръща внимание на подтика и е бесен, че е посветил десетилетия от живота си на Столичното полицейско управление, а сега не му позволяват да пуши на бюрото си в сградата. Налага му се да слиза със сервизния асансьор до смърдящия на боклук вътрешен двор с товарната рампа и да поема дозата си като някакъв клошар. Отваря чекмеджето, взема поредната никотинова дъвка с вкус на мента, лапа я и на езика му започва да щипе.

Прилежно се връща към четенето на неразрешеното убийство в Масачузетс от 1962 г. Шантава работа. Комисарят трябва да е откачил, за да се заеме с подобно нещо. Неразрешено убийство отпреди четиридесет и пет години, при това извършено извън територията на страната? Уин — Уинстън Гарано, известен също с прякора Джеронимо. Ясно е, че е някакъв мелез. Добре изглеждаш тип, дума да

няма. Кафеникава кожа, вълниста черна коса, прав нос като на някакъв римски император. Тридесет и четири годишен, неженен, родителите му умрели, когато бил седемгодишен. Дефектна печка, отравяне с въглероден окис. Отровило се дори кучето му, Пенсъл^[3]. Странно име за куче.

Така, да видим. Отгледан от баба си Нана... А, това си го бива. Нарича се „жена от занаята“. Вещица. Шофьорското ѝ досие е за окайване. Паркиране на неразрешени места, включени стопове, неправилни обратни завои, превишена скорост, отнемане на правоуправление и възстановяване след платените глоби. Господи, започва се. Арестувана преди три години, но обвиненията паднали. Пише, че хвърлила деветстотин деветдесет и девет новоизсечени монети в двора на губернатора на Масачузетс Мит Ромни. Но по-доброто предстои. Писала името на вицепрезидента Дик Чейни на пергамент, пъкнала го в торба с „кучешки лайна“ и я заровила в гробище. Хващали я да го прави на два пъти, докато изричала проклятията си. Какво пък, в това няма никакво престъпление. По-скоро заслужава награда.

Излиза, че Уин Гарано е бил отстранен от обичайните си задължения и натоварен със случая от Уотъртаун. Доста подозрително. Прилича на наказание. Сякаш е направил нещо, с което си е спечелил неприязънта на шефа си. Моник Ламонт, окръжен прокурор на Мидълсекс. Въпреки голямата обществена подкрепа се оттеглила от изборите за губернатор през 2006 г., минала в Републиканската партия и се кандидатира за преизбиране на сегашната си позиция. Спечелила категорично. Неомъжена, в момента без сериозна връзка. Килиън дълго се взира в снимката ѝ. Тъмна коса, тъмни очи, направо зашеметяваща. Известно семейство от френски произход.

Телефонът му иззвънява.

— Намери ли време да прегледаш ситуацията в Масачузетс? — пита комисарят без никакви предисловия.

„Ситуация? Доста странен избор на думи“. Килиън отваря кафявия плик и вади от него още снимки, полицейски доклади и заключения от аутопсията. Нужна му е секунда, за да осъзнае с изумление, че жертвата е Майкъл. Изнасилена и разминала се на косъм със смъртта миналата година.

— Ало? Чуваш ли ме? — пита комисарят.

— Тъкмо в момента преглеждам, сър — отвръща Килиън и прочиства гърлото си.

Нападението станало в дома ѝ в Кеймбридж, Масачузетс, в спалнята, а нападателят бил застрелян от същия детектив Уин Гарано. Какво е правил в стаята ѝ? Аха, ето го. Разтревожил се от тона, с който говорела по телефона, отишъл до къщата ѝ, намерил задната врата отворена, прекъснал заниманията на насилника и го убил. Снимки от местопрестъплението — тялото на кандидат-убиеца на Ламонт лежи на пода, всичко е оплескано с кръв. Снимки на Ламонт, на раните ѝ. Следи от завързване по китките и глезените. Следи от смукане по голите ѝ...

— Слушаш ли ме? — заповеднически пита комисарят.

— Разбира се, сър. — Килиън поглежда навън към въртящата се емблема.

— Жертвата, както несъмнено вече знаеш, е англичанка. От Лондон — казва комисарят.

Килиън не е стигнал дотам, но ако си признае, комисарят ще го скастри жестоко. Избягва отговора с друг въпрос.

— Не е ли имало наше разследване по онова време? — Разравя бумагите на бюрото. — Не виждам никакви...

— Явно не са се свързали с нас. Явно са сметнали, че не е наша работа. Приятелят на жертвата е американец и е бил главен заподозрян. А дори да е имало и най-малкото подозрение, че убийството може да е дело на Бостънския удушвач, не би имало причина да намесват и нас.

— Бостънският удушвач ли?

— Според теорията на окръжния прокурор.

Килиън разстила пред себе си снимките от болницата — преглежда я сестра от съдебната медицина. Представя си как ченгетата виждат Ламонт в това положение. Как биха могли да погледнат отново могъщия си окръжен прокурор и да не си представят тези картини? Как ли се справя самата тя?

— Разбира се, ще направя каквото пожелаете — казва той. — Но защо е цялата тази спешност?

— Ще го обсъдим на чашка — отвръща комисарят. — Имам среща в Дорчестър, така че ще се видим там точно в пет.

Парк Филипело в Уотъртаун е пуст.

Празни маси за пикник под сянката на дърветата, безлюдни игрища, студени барбекюта. Уин решава, че „площадката“, за която говори Парцалената Ан в бележката, най-вероятно е детският кът, така че сяда на една пейка край пързалки и плитко езерце. Няма жива душа до десет часа и осем минути, когато чува автомобил по алеята за велосипедисти. Само два вида хора са достатъчно нагли, за да карат по алеи за велосипедисти — ченгета или идиоти, чието място е зад решетките. Става. Тъмносиният таурус спира и Стъмп спуска стъклото на прозореца.

— Явно имаш среща с някого.

Изглежда бясна, сигурно го мрази.

— Ти ли я подплаши? — пита той с не по-дружелюбен тон.

— Не трябваше да си тук.

— Ха, мислех си, че паркът е обществено място. А ти какво правиш тук, по дяволите?

— Срещата ти е отменена. Реших да мина и да ти го кажа лично. Реших да покажа деликатност въпреки онова, което направи.

— Коего съм направил ли? И кой ти каза...

— Появяваш се неканен в лабораторията — прекъсва го Стъмп.
— Прекарваш цял час с мен, правиш се на готин тип, дори се опитваш да помогнеш. Обаждаш се вечерта и ме каниш на среща, а през цялото време ме вбесяваш!

— Вбесявам ли те?

— Млъквай и влизай в колата. Познах трошката ти. После ще си я вземеш. Едва ли някой ще си направи труда да я открадне.

Бавно пъплят по велосипедната алея. Тъмните ѝ очила са насочени право напред, облеклото ѝ е небрежно, но това е нарочно търсен ефект. Жълто-кафява блуза — незагащена, торбеста, за да скрие пистолета на хълбока или отзад на кръста ѝ. Джинсите ѝ са широки, меки, избелели на петна и дълги, вероятно за да прикрие кобура на глезена. Най-вероятно на левия. Може пък да е и на десния, няма представа. Нищо не разбира от протези. Погледът му се плъзга по контурите на бедрата ѝ, пита се какви ли упражнения прави, за да поддържа десния си крак мускулест като левия — вероятно някакви упражнения, може би със специално пригодени уреди или пък закача

тежести под коляното си. Ако е на нейно място, никога не би оставил бедрото си да атрофира само защото някаква част от крака липсва.

Тя внезапно спира колата, вдига лоста, за да премести седалката максимално назад, и качва десния си крак на таблото.

— На ти — озъбва му се. — Изплакни си очите. Повръща ми се от зле прикритото ти воайорство.

— Страхотни маратонки — казва той. — „ЛОВА“, дебели подметки, поемащи вибрацията, изумителна стабилност. Ако не беше ръбът на протезата непосредствено над коляното ти — вижда се през джинсите ти, между другото, но само защото кракът ти е сгънат и вдигнат във въздуха, — нямаше изобщо да разбере, че я имаш. Не съм единственият с този проблем. Любопитен съм, това да. Но не съм воайор.

— Пропускаш манипулатор. Защото си точно такъв — проклет манипулатор, на който му дай да обикаля дизайнерски ателиета и да прелиства каталози за мъжка мода. Защото ти пука единствено за външността ти. Нищо чудно. Защото ти си само това. Външност. Не знам какво си намислил, но това не е начинът да го започнеш. Първо, трябваше да се срещнеш с шерифа в десет. Така че вече показваш неуважението си.

— Оставих съобщение.

— Второ, не ми харесва да се забъркваш с хора, които не ти влизат в работата.

— Какви хора?

— Дамата, която подлъга да се срещне с теб в парка.

— Никого не съм подлъгвал. Късно снощи е оставила бележка у нас. С подпис „Парцалената Ан“. Тя ми определи среща на площадката днес сутринта.

Едва след като го казва, осъзнава колко нелепо звучи всичко това.

— Стой настрана от нея.

— Мислех си, че е просто някаква откачалка от местен приют. А изведнъж се оказва, че двете поддържате отношения.

— Пет пари не давам какво си мислиш.

— Как разбра, че имам среща с нея?

Стъмп дърпа седалката си напред и подкарва.

— Знаеш ли какво? — казва той. — Не смятам да търпя това. Обърни и ме остави при колата ми.

— Късно е. Получи своето. Ще ти се наложи днес да прекараш известно време с мен. И може би накрая ще се вслушаш в препоръката ми да се разкараш от Уотъртаун и да се върнеш към обичайната си работа.

— А, преди да съм забравил. Снощи ме обраха. — Няма намерение да споменава Нана и че всъщност тя е била обраната, а не той. — А сега откривам, че някаква фръцла, облечена като парцалена кукла, лъже за мен. А после изневиделица се появяваш ти вместо нея.

— Какъв обир? — Стъмп за момент забравя резкия тон. — Да не са влезли в апартамента ти?

— Не. В шибания Уотъргейт.

— Какво са откраднали?

— Някои лични вещи.

— По-точно?

— По-точно няма да ти давам никакви подробности за момента, защото не вярвам на никого. В това число и на теб.

Мълчание. Завиват по Арлингтън, после по Бим, след което отбиват на закътания паркинг на Уотъртаун Мол и Стъмп намира място между два джипа.

— Обири на коли — казва тя, сякаш предишният им разговор не се е състоял. — Копелетата връзват магнити и ги прокарват по вратата, за да вдигнат лостчето на ключалката. Или пробиват дупка в топка за тенис, удрят я рязко в ключалката и сгъстеният въздух я отключва. Естествено, големият хит сега са преносимите навигационни системи.

Отваря жабката и измъква един Маджелан Маестро 4040 със счупен залепващ се диск. Пъха зарядното в запалката и увива кордата около огледалото. Сакатият джипиес се люлее като мъхната играчка.

— Хората са достатъчно тъпи да ги оставят в колите си, пред очите на всички. Аз самата бях достатъчно тъпа да оставя това в моята кола, която се използва и от други ченгета, когато не съм на смяна. Предполагам, че е малко по-различно от онова, с което си свикнал ти, нали? Лъскави лимузини с вградени джипиеси, мобилни телефони без ограничени минути. Знаеш ли какво става, когато ми свършат минутите? Трябва сама да си плащам сметката. И забрави за личната служебната кола.

— Ако имах лична служебна кола, мислиш ли, че щях да карам онази трошка, както благоволи да я опишеш?

— Тя всъщност чия е? Не отива на дизайнерските ти костюми и златния часовник.

Той не отговаря.

— Виждаш ли възрастната жена, която отключва колата си? — продължава Стъмп. — Бих могла да я просна на паважа и да преромя джобовете ѝ, преди да си успял да мигнеш. За нея това сигурно ще е най-лошото нещо, случило се през живота ѝ. А големите клечки като теб сигурно няма да си направят труда дори да докладват за случая.

— Явно не ме познаваш.

— Познавам те много добре, защото знам какво направи преди малко. — Тъмните стъкла на очилата ѝ се обръщат към него. — Полош си, отколкото предполагам. Какво ще правиш сега? Ще обикаляш лудниците, докато я намериш, за да я уплашиш до смърт ли?

— Казах ти вече. Тя сама...

— Може и тя да е. След като си я следил, изкарал си ѝ акъла, възползвал си се от умственото ѝ състояние.

Враждебността на Стъмп става все по-неубедителна. Уин не е сигурен защо, но усеща, че тя преиграва и че не е особено умела актриса.

— Коя е тя? И какво ще кажеш за тази шарада с Парцалената Ан?

— Тя е такава, каквато има нужда да бъде. Може би го вярва, може би не. Кой знае? Няма значение.

— Има значение. Има разлика между това да си смахнат и ексцентричен.

Той гледа купувачите, които се връщат към колите си. Не вижда нито един крадец на джипиеси.

— Твърди, че си я заплашвал — отговаря Стъмп. — Казва, че си ѝ казал, че ако не дойде сутринта в парка, ще се погрижиш да я прибират всеки път, когато излезе навън.

— Даде ли ти някакво разумно обяснение защо бих могъл да я заплашвам?

— Искал си секс.

— Ако си повярвала на това, май ти си смахнатата.

— Защо? Защото тип като теб може да получи каквото си поиска, така че защо да не пожелае непривлекателна непозната като нея?

— Стига, Стъмп. Ако си ме проучила толкова подробно, колкото твърдиш, много добре знаеш, че нямам подобна репутация.

— Май не знаеш какво говорят хората за теб, нито си чувал предположенията.

— Хората казват какви ли не неща за мен. Какво по-точно имаш предвид?

— Онова, което се е случило в действителност в спалнята на Ламонт онази нощ.

Той изгубва дар слово, не може да повярва на думите ѝ.

— Откъде да знам кое е истина? — казва Стъмп.

— Не ме предизвиквай — тихо отвърща той.

— Просто ти казвам, хората говорят. Навсякъде. Някои — особено ченгета — мислят, че си бил в дома на Ламонт, когато онзи е нахълтал вътре. И по-точно, бил си в спалнята ѝ. И още по-точно, можел си да я защитиш, без да го убиваш, но така би рискувал разкриването на вашата малка мръсна тайна.

— Откарай ме при колата ми.

— Имам право да знам дали вие двамата сте...

— Нямах право на нищо.

— Ако трябва да изпитвам някакво уважение към теб...

— Може би няма да е зле да помислиш за моето уважение към теб.

— Трябва да знам истината.

— И какво, ако е имало нещо? Е? Тя е сама. Аз също. И двамата сме зрели хора.

— Признание. Благодаря — отвърща студено тя.

— Защо това е толкова важно за теб? — пита я той.

— Защото означава, че живееш в лъжи, че си най-обикновен измамник, шарлатанин. Спиш с шефката си и това обяснява защо те праща в Уотъртаун. Явно е замислила нещо за теб. Особено ако продължаваш да спиш с нея. Което по всяка вероятност е точно така. Не се нуждаеш от хора като теб.

— Не, мисля, че всъщност полагаш сериозни усилия да не се нуждаеш от хора като мен — казва Уин. — И какво? Ако съм боклук, това ще затвърди възгледите ти за вселената, така ли?

— Може и да си го помислиш, какъвто си самовлюбен.

— Не съм спал с нея. Това е. Сега доволна ли си?

Мълчание. Тя пали колата, без да погледне към него.

— А бих могъл, ако наистина държиш да знаеш — добавя той. — Не го казвам, за да се фукам. Но след случилото се тя беше... как да се изразя? Много уязвима.

— А сега? — Стъмп започва да вкарва адреса в очукания си джипиес.

— След онова ли? Винаги ще си остане уязвима. Проблемът е, че не го осъзнава и продължава да прави грешка след грешка. Въпреки цялото си нахалство и безочливост Ламонт се мъчи да избяга от самата себе си. Колкото и да е умна, няма никаква проникателност.

— Нямах предвид това. Какво е положението сега?

— Все същото. Между другото, къде отиваме?

— Трябва да ти покажа нещо — казва Стъмп.

[1] Станиол, фолио — Б.пр. ↑

[2] Закон за свобода на информацията — Б.пр. ↑

[3] Молив — Б.пр. ↑

Хотел „Дорчестър“ е за държавни глави и знаменитости, а не за такива като Килиън, който едва ли може да си поръча и чаша чай там.

Прислужниците отпред тъкмо паркират едно ферари и един астон мартин. Таксито безцеремонно го стоварва наред група араби с кефии, които не проявяват интерес да се махнат от пътя му. „Сигурно са роднини на султана на Бруней, който е собственик на проклетия хотел“, мисли Килиън, докато влиза във фойето с мраморни колони, златни корнизи и свежи цветя, които биха стигнали за няколко погребения. Едно от предимствата да си детектив е, че знаеш как да се появиш на някое място или в ситуация и да действаш, сякаш си съвсем на мястото си.

Закопчава омачканото си сако, завива наляво, влиза в бара, постаравя се да се престори на безразличен към произведенията на изкуството от червено стъкло, махагона, пурпурната и златна коприна, азиатците, отново арабите, неколцината италианци и двойката американци. Тук сякаш няма нито един англичанин, с изключение на комисаря, седнал самичък на малката кръгла масичка в ъгъла с гръб към стената и лице към входа. В крайна сметка комисарят си остава ченге, макар и доста състоятелно ченге — винаги е правил добри избори в живота си, в това число и с баронесата, за която се ожени.

Пие уиски — чисто, може би „Малакън“, с цвят на шери. Сребърните подноси с ядки са недокоснати. Изглежда безупречно със сивия си раиран костюм, бяла риза и тъмночервена вратовръзка, мустаците му са грижливо подстригани; и все същият типичен отнесен син поглед, сякаш е погълнат от мисли, докато всъщност не пропуска абсолютно нищо. Килиън едва успява да се настани на мястото си, когато се появява сервитьорът. Пинта тъмна бира ще свърши работа. Главата на Килиън трябва да остане бистра.

— Трябва да те запозная с американския случай — започва комисарят, който никога не си е падал по празните приказки. — Знам, че се чудиш защо е толкова належащ.

— Определено — отвърща Килиън. — Нямам представа за какво се отнася, макар че засега ми се вижда доста любопитно. Например Моник Ламонт...

— Влиятелна и спорна. И поразително красива, бих добавил.

Килиън се сеца за снимките. Комисарят несъмнено също ги е разгледал и Килиън се пита дали реакцията на шефа му не е била също толкова обезпокоителна. Не подобава да гледаш снимки, свързани с насилие и престъпление, и да позволяваш вниманието ти да се отклонява от раните към области, които нямат нищо общо с работата на добрия полицаи. Но Килиън не може да престане да мисли за снимките, да си представя гъвкавата й...

— Слушаш ли ме, Джереми? — пита комисарят.

— Да, разбира се.

— Виждаш ми се малко отнесен.

— В никакъв случай.

— Добре — казва комисарят. — Преди няколко седмици тя ми звънна и ме попита дали знам, че една от вероятните жертви на Бостънския удушвач е британска гражданка. Каза, че случаят е отворен отново, и предложи Скотланд Ярд също да участва.

— Честно казано, не знам защо трябва да правим нещо повече от няколко запитвания зад кулисите. Вижда ми се политически правилно.

— Разбира се. Тя вече е планирала екстравагантна публична кампания и специално издание на Би Би Си, гарантира, че ще бъде излъчено, ако участваме, и тъй нататък. Твърде нахално от нейна страна, сякаш имаме нуждата от подкрепата й, за да се появим по Би Би Си. Доста е самонадеяна.

— Не знам как можем да й помогнем да докаже подобна теория. Не е ясно кой точно е Бостънският удушвач. И може би никога няма да стане ясно.

Комисарят отпива от уискито си.

— Политическите й амбиции не са важни. Много добре познавам нейния тип хора. При обичайна ситуация един такъв опит да ни забърка в подобен въпрос ще бъде политически игнориран. Но изглежда тук има неща, за които тя няма представа, и точно това е причината двамата с теб да водим този разговор.

Появява се сервитьорът с пинтата тъмно. Килиън отпива голяма глътка.

— Когато се обърна за пръв път към нас за това вехто дело, ако не за друго, то поне от учтивост реших да се запозная с въпроса, което означаваше да науча нещо и за самата нея. Просто рутинни проверки. И така стигнахме до обезпокоителна информация. Не за делото, което, честно казано, малко ме интересува. А за самата Моник Ламонт. И паричните преводи и дарения, които са привлекли вниманието на Министерството на финансите на Съединените щати. Оказва се, че името ѝ е включено в базата данни на Агенцията за военно разузнаване.

Килиън рязко оставя чашата си на масата.

— Да не би да я подозират, че финансира терористи?

— Точно така.

— Първото, което ми идва наум, е за някаква бюрократична нелепица. Възможно е просто да е прехвърлила големи суми на съвсем легитимни лица.

Това се случва по-често, отколкото предполагат повечето хора. Според това, което е прочел в досието ѝ — а комисарят също го е чел, — тя разполага с милиони, които не е спечелила сама, около нея се въртят много пари, плаща в брой за големи покупки в Америка и извън нея, прави щедри дарения на различни организации. После си спомня нещо друго, което е забелязал. Миналата есен най-неочаквано е сменила партията си. Само по себе си това може да мотивира някой да поиска да си отмъсти, ако се е почувствал предаден или обиден.

— Изглежда, най-много ги е разтревожило значителното дарение, направено неотдавна за фонд за подпомагане на деца в Румъния — продължава комисарят. — Както знаеш, доста от тези организации се използват от терористи за набиране на средства. Специално за този фонд се подозира, че организира трафик със сирачета и ги доставя на Ал Кайда, където ги обучават за атентатори самоубийци и така нататък.

После разказва, че имало доста отзиви в пресата за дарението, за това колко състрадателна била Ламонт към сирачетата, което кара Килиън да заподозре, че дори въпросният фонд да е наистина терористически фронт, самата Ламонт едва ли го знае. Ако знаеше, нима щеше да дава пресконференция във връзка с дарението? Няма значение. Не е нужно да знаеш нещо, за да си виновен в престъпление.

— Включена е в списъка на лицата, на които им е забранено да летят, но вероятно не го знае, тъй като през последните седем месеца не е правила опит да запази билет за самолет — казва комисарят. — Когато го направи, ще започне да разбира, че я наблюдават. Именно затова искам незабавно да се заемеш с делото.

— Ако средствата ѝ са замразени, със сигурност вече би трябвало да знае, че нещо не е наред.

— ЦРУ, ФБР и АБР не замразяват средствата на всички заподозрени, за да може да се следи евентуалното финансиране на терористи. Възможно е все още да няма представа.

Това събужда личните страхове на Килиън. Никога не знаеш кой рови в банковата ти сметка, имейлите, здравното ти досие или любимите ти сайтове в интернет, докато един ден не откриеш, че сметките ти са замразени или не можеш да се качиш на самолета, или пък в кабинета ти или у дома се появяват агенти, за да те замъкнат на разпит, а защо не и да те депортират в някой секретен затвор в страна, която отрича, че използва мъченията.

— Какво общо има всичко това с убийството на Джейни Бролън и спешната необходимост да се заемем с него? — пита той.

Комисарят дава знак на сервитьора да донесе още едно уиски и казва:

— Дава ни възможност да следим Моник Ламонт отблизо.

Куполът на щатския парламент блести над Бостън като златна корона и докато се взира в него през затъмненото стъкло на черния полицейски автомобил, Ламонт се пита защо позлатата е двадесет и три карата вместо двадесет и четири.

Дребен и незначителен въпрос и със сигурност ще раздразни губернатор Матър, който се смята за голям историк. Тази сутрин Ламонт е настроена да го извади от равновесие колкото се може повече. Да му върне за това, че се отнася високомерно с нея, и в същото време да му напомни колко е ценна. В крайна сметка той ще я изслуша и ще проумее колко блестяща е инициативата ѝ, случаят с Джейни Бролън, и какво огромно значение ще има той в международен план.

Съпровождащият я помощник е доста приказлив. Ламонт не е. Върви целенасочено, добре познава вестибюла, залата на съвета, на кабинета, чакалнята с портретите и изящните антики, а накрая — светая светих. Всичко това е можело да е нейно.

— Господин губернатор? — обажда се помощникът от прага. — Госпожица Ламонт е тук.

Седнал е зад бюрото си и подписва документи, не вдига очи. Тя влиза.

— Ако някой знае отговора, това си ти, Хауард. Куполът на сградата. Защо златото е двадесет и три карата вместо двадесет и четири?

— Май ще трябва да попиташ Пол Ревийър — отвърща той. Разсеяно.

— Той го е покрил с мед — казва Ламонт.

Губернаторът подписва още някакъв документ.

— Какво?

— Знам, че не би искал да направиш грешка. Пол Ревийър е покрил купола с мед, за да го направи водонепропусклив. — Ламонт се настанява в тежко кресло, тапицирано с пищна дамаска. — Бил е позлатен едва около век по-късно. Очарована съм, че си избрал портрет на Уилям Фипс. — Заглежда се в строгия портрет, висещ над мраморната лавица на камината зад бюрото на Матър. — Видният губернатор, прочул се с процеса срещу вещиците от Салем — добавя тя.

Едно от правата ти като губернатор е да си избереш портрет на твой любим предшественик и да го окачиш в кабинета си. Всеки знае, че Матър би избрал портрет на самия себе си, стига да разполага с нарисуван. Благочестивият, мразещ дявола Уилям Фипс се взира подозрително в Ламонт. Тя разглежда останалите антики и гипсовите орнаменти по стените. Защо мъжете — и особено републиканците — са толкова луди по Фредерик Ремингтън? Губернаторът има внушителна колекция бронзови статуетки. Каубой, обзвдащ буен кон. Шайен на галопиращ кон. Гърмяща змия, готвеща се да ухапе кон.

— Благодаря, че отдели време да се срещнеш с мен, Хауард.

— Двайсет и три карата вместо дваайсет и четири — замислено казва той. — Не го знаех, но пък е символично, не си ли съгласна? Напомня ни, че управляващите не са съвсем чисти.

Но губернаторът е — чист консервативен републиканец. Бял, в началото на шейсетте, с приятно и благо лице, зад което се крие безсърдечен двуличник. Оплешивяващ, възпълен, достатъчно добродушен, за да не изглежда надменен или непочтен — за разлика от Ламонт, която се възприема като коварна и измамна, защото е красива, умна, образована, изискано облечена, силна и доста гласовита в подкрепата си и дори в толерирането на онези, които са били споходени от нейното щастие. С други думи, тя изглежда и говори като демократ. И все още щеше да е такава — всъщност щеше да е губернатор, — ако сама не беше поверила благополучието си на един пряк наследник на онзи истеричен преследвач на вещици Котън Матър.

— Какво да правя? — започва Ламонт. — Ти си стратегът. Признавам, че съм донякъде новак, когато опре до политика.

— Позамислих се върху онзи случай с Ютуб и сигурно ще се изненадаш, като чуеш какво ще ти кажа. — Губернаторът оставя писалката си. — Склонен съм да го разглеждам не като спънка, а като възможност. Разбираш ли, Моник, чистата и проста истина е, че се боя, че преминаването ти в Републиканската партия нямаше желаните ефекти. Сега обществото още повече вижда в теб типичния либерал и амбициозна жена. От онези, които не стоят по домовете си да отглеждат деца...

— Доста широко се оповести, че обичам децата и съм искрено загрижена за благополучието им, особено на сирачетата...

— Сирачета в страни като Латвия...

— Румъния.

— Трябваше да избереш някои местни. От тези тук, в Америка. Може би пострадали от урагана Катрина например.

— Може би трябваше да ми го предложиш, преди да подпиша чека, Хауард.

— Схващаш ли накъде бия?

— Предполагам, че да. Ще обясниш защо ме избягваш, откакто беше избран.

— Би трябвало да помниш разговорите, които имахме преди изборите.

— Спомням си ги до последната думичка.

— И явно започна да игнорираш всяка думичка, след като всичко приключи. Смятам това за неразумно и за проява на неблагодарност. А сега се обръщаш към мен в момент на нужда.

— Ще ти се издължа, и знам точно как...

— Ако искаш да бъдеш успешен републикански лидер — прекъсва я той, без да я слуша, — трябва да демонстрираш консервативни семейни ценности. Да бъдеш техен застъпник, техен кръстоносец. Против абортите, против хомосексуалните бракове, против глобалното затопляне, против изучаването на стволови клетки... Е... — Потропва леко с пръсти по бюрото. — Не е моя работа да съдя, а и не ме интересува какво правят хората в личния си живот.

— Всички се интересуват какво правят хората в личния си живот.

— Определено не съм наивен, когато стане дума за емоционални травми. Знаеш, че съм служил във Виетнам.

Нещата не вървят в очакваната посока и Ламонт започва да настръхва.

— След всичко, през което преминаваш, съвсем нормално е да се проявиш като човек, който има да се доказва. Агресивен, гневен, енергичен, може би малко неуравновесен. Страхуващ се от близост.

— Не знаех, че Виетнам ти е причинил това, Хауард. Тъжно е да науча, че се страхуваш от близост. Между другото, как е Нора? Още не мога да свикна да мисля за нея като за първата дама на щата.

Трътлеста дърта домакиня с коефициент на интелигентност колкото стрида.

— Не съм бил сексуално насилван във Виетнам — прозаично казва губернаторът. — Но познавам военнопленници, които бяха. — Поглежда настрани и заприличва на нарисувания губернатор Фипс. — Хората ти съчувстват за случилото се с теб, Моник. Само чудовище би останало равнодушно към ужасната случка от миналата година.

— Случка? — Гневът ѝ пламва. — Наричащ станалото случка!

— Но ако сме реалисти? — меко продължава той. — Хората не дават пукната пара за проблемите ни, за злополуките, за личните ни трагедии. Хората мразят слабостта. Това е човешката природа. И животински инстинкт. Освен това не обичаме жени, които прекалено много приличат на мъже. Силата и смелостта са чудесни в определени граници, стига да се проявяват по женски начин, един вид. С това

искам да кажа, че клипът от Ютуб е същински дар. Контиш се пред огледалото. Опитваш се да изглеждаш съблазнителна по начин, който харесва на мъжете, и жените могат да го използват за пример. Точно от такъв имидж се нуждаеш в момента, за да обърнеш засилващата се вълна от предположения, че случилото се ти е навредило като потенциален лидер. Вярно, отначало предизвика голямото съчувствие и възхищението на обществото, но сега нещата се устремяват в обратната посока. Започваш да изглеждаш като прекалено дистанцирана, прекалено твърда, прекалено пресметлива.

— Нямах представа.

— Опасността от интернет е очевидна — продължава той. — Всеки може да бъде журналист, автор, новинар, филмов продуцент. Предимствата са също толкова очевидни. Хора като нас могат да правят същото. Да си върнат на тези самозвани... Ако използвам думата, която ми хрумва на първо място, ще изляза вулгарен като Ричард Никсън. Нищо не ти пречи сама да си направиш видео и да го пуснеш анонимно. А след като се вдигне шум, остави някой смотаняк да обере лаврите.

Самият Матър прави точно това. Установила го е преди много време.

— Какво видео по-точно? — интересува се тя.

— Не знам. Иди в църквата с привлекателен вдовец с няколко деца. Може да направиш емоционално обръщение към паството, да говориш за дълбоката промяна в душата си — такава като на Павел по пътя за Дамаск, — която те е направила ревностна поддръжница на живота и застъпник на поправка в конституцията, забраняваща хомосексуалните бракове. Говори за тежкото положение на хора и домашни любимци след урагана Катрина, за да отклониш вниманието от това, че си помогнала на сираци извън Америка.

— В Ютуб не се пускат толкова дълги неща. Трябва да е някакъв спонтанен момент, който е смущаващ, объркващ, героичен, нещо шантаво. Като онзи булдог върху скейтборд...

— Добре де, тогава падни по стъпалата, докато слизаш от амвона — нетърпеливо я прекъсва той. — Някой, най-добре пасторът, се втурва да ти помогне и без да иска, те хваща за циците.

— Не ходя на църква. Никога не съм ходила. А и сценарият е унизителен...

— А изучаването на деколтето в тоалетната не е, така ли?

— Току-що каза, че не е. Каза, че било съблазняващо. Че било предизвикателно и накарало много хора да си припомнят, че съм привлекателна жена, а не някакъв студенокръвен тиранин.

— Моментът не е подходящ за инат — предупреждава я той. — Нямах три години, преди машината да се задейства отново. Вече го е направила.

— Кое е и причината неведнъж да искам да поговорим по един друг въпрос — възползва се от възможността Ламонт. — Става въпрос за инициатива, за която определено трябва да знаеш.

Отваря куфарчето си и вади резюме на случая Джейни Бролън. Подава му го.

Той го преглежда надве-натри и поклаща глава.

— Не ме интересува дали Уин еди-кой-си ще го реши, или не. Ще си новина номер едно ден, може би два, а до изборите на никого няма да му пука, няма дори да си спомня.

— Не става въпрос само за някакъв случай. А за нещо много по-голямо. И трябва да подчертая, че засега не може да му се даде гласност. В никакъв случай. Искам разговорът да си остане поверителен, Хауард.

Той сплита пръсти върху бюрото.

— Не знам защо трябва да му давам гласност, щом не представлява интерес за мен. Повече ме е грижа да ти помогна за собственото ти самоунищожение.

Доста двусмислена забележка.

— Затова си направих труда да те съветвам — продължава той. — За да сложа край на това.

Всъщност иска да сложи край на самата нея. Презира я, винаги я е презирал, и стана неин поддръжник на последните избори по една съвсем проста причина. Републиканците трябваше да спечелят всеки възможен пост и най-вече губернаторския, а единственият начин това да стане бе демократите да бъдат отслабени в последния момент благодарение на оттеглянето на Ламонт от надпреварата. „Личните й причини“ бяха само параван. Зад него двамата с Матър бяха сключили сделка и сега тя знае, че той няма намерение да я изпълни. Ламонт никога няма да стане републикански сенатор или член на Конгреса; нещо повече — никога няма да влезе в кабинета му, ако той достигне

целта си да стане президент, преди да умре. Станала е жертва на машинациите му, защото, честно казано, на моменти не е мислила трезво.

— Сега искам ти да ме изслушаш — казва губернаторът. — Това е глупаво и вятърничаво начинание, а ти нямаш нужда от още лоша слава. Вече си я насъбрала достатъчно за цял живот.

— Не знаеш фактите по случая. Когато ги научиш, ще промениш мнението си.

— Тогава започвай. Промени мнението ми.

— Не става въпрос за неразрешено убийство отпреди четиридесет и пет години — казва тя. — А за това да се съюзим с Великобритания за разкриването на един от най-нашумелите престъпници в историята. На Бостънския удушвач.

Губернаторът се намръщва.

— Какво общо има Великобритания с някакво сляпо момиче, изнасилено и убито в Уотъртаун? Какво общо има Великобритания с Бостънския удушвач, за бога?

— Джейни Бролн е била британска гражданка.

— На кой му пука, дори и да е майка на Осама бен Ладен!

— И най-вероятно е била убита от Бостънския удушвач. Скотланд Ярд проявява интерес. При това много голям интерес. Говорих с комисаря. Надълго и нашироко.

— Направо не мога да повярвам. Защо му е изобщо да вдига телефона на някакъв си окръжен прокурор от Масачузетс?

— Може би защото е посветен на работата си и е много сигурен в това кой е — умело отвръща тя. — И не забравя, че може да бъде от голяма полза за Великобритания и Съединените щати да изградят партньорство сега, когато там има нов премиер и, да се надяваме, скоро ще имаме нов президент, който не е... — Спомня си, че вече е републиканка и трябва да внимава какво казва.

— Партньорство относно Ирак и терористи — това да — отвръща Матър. — Но Бостънският удушвач?

— Повярвай ми, в Скотланд Ярд са много ентузиазирани и готови за действие. Нямах да настоявам толкова, ако не беше така.

— Все пак не мога да повярвам...

— Чуй ме, Хауард. Разследването вече започна. В ход е. Най-необичайната коалиция на криминалисти в историята. Англия и

Щатите действат заедно, за да въздадат справедливост за престъпление срещу беззащитна сляпа жена — неизвестна жертва в неизвестно място на име Уотъртаун.

— Вижда ми се пълен абсурд. — Но въпреки това проявява интерес.

— Ако планът ми успее — а той ще успее, — заслугата ще е твоя и не само ще те изкара борец за справедливост, но и ще те изкара на международната арена. Ще си мъжът на годината на „Тайм“.

По-скоро адът ще замръзне, отколкото ще му припише заслугата. И ако някой стане мъж на годината, това ще е тя.

— Колкото и интригуващо да е да се предполага, че онова сляпо английско момиче е било убито от Бостънския удушвач, не виждам как ще успееш да го докажеш — казва губернаторът.

— Версията не може да се опровергае. И това осигурява успеха й.

— Гледай наистина да е така — предупреждава я той. — Ако стане гаф, ще се погрижа ти да опереш пешкира. Не аз.

— Точно затова засега не трябва да съобщаваме на пресата — повтаря Ламонт.

Той моментално ще пусне слуха.

— Ще направим изявление единствено при успех — казва тя.

Той няма да чака.

— Който, както казах, е сигурен — добавя тя.

Естествено, той чете между редовете. Ламонт вижда мислите му в малките му очички. Кух страхлив дръвник. Ще поиска медиите да научат веднага за всичко това, защото, според ограниченото му мислене, ако инициативата й пропадне, това ще е последният и вероятно решаващ удар по нея. А ако успее, накрая той ще излезе напред и ще обере каймака — което (и той не разбира тъкмо това) просто ще го покаже като непочтения циничен политик, какъвто е в действителност. Накрая единственият победител ще се окаже тя, за Бога.

— Права си — казва губернаторът. — Засега по-добре да мълчим и да изчакаме свършения факт.

Ревийър Бийч Паркуей. Минават покрай Ричи Слъш с нейния покрив като от захарна тръстика в посока към Челси.

— Да не се бърка с Челси в Лондон — казва Стъмп.

— Това поредната ти литературна алюзия ли е? — пита Уин.

— Не. Просто една прекрасна част от Лондон.

— Никога не съм бил в Лондон.

Масачузетският Челси, на около три километра от Бостън, е едно от най-бедните градчета в района, с най-много нерегистрирани имигранти в щата и с най-висока престъпност. Многоезичен, мултикултурен, многолюден и занемарен. Хората не се погаждат особено едни с други и различията им често ги пращат в затвора или в гробищата. Бандите са същински бич, който обира, изнасилва и убива просто защото го може.

— Чудесен пример какво става, когато хората не се разбират — казва Стъмп. — Четох някъде, че тук се говорят трийсет и девет езика. Хората не могат да общуват помежду си, поне една трета са неграмотни. Разбират погрешно и преди да си се усетил, някой е пребит, намушкан или застрелян на улицата. Говориш ли испански?

— Някои ключови фрази, например „но“. Кое е нашето „не“ — отвръща той.

Пейзажът продължава да запада все повече — пресечка след пресечка занемарени къщи с решетки на прозорците, съмнителни бюра за осребряване на чекове, автомивки. Стъмп навлиза все по-дълбоко в тъмното, потискащо сърце на града, люлеещият се на огледалото джиписес й казва да завива в една или друга посока. Озовават се в промишления район, който в разцвета на мафията е бил идеално място за изхвърляне на трупове — мизерен квартал с ръждиви ламаринени навеси, складове, сметища. Част от бизнеса бил законен, обяснява му Стъмп. Останалата — параван за продажба на дрога, крадени стоки и други тъмни начинания като „изчезване“ на коли, камиони, мотоциклети, малки самолети.

— Веднъж дори на една яхта — добавя тя. — Собственикът си искаше парите от застраховката, твърдеше, че била открадната, а всъщност я домъкнал тук и я пуснал под пресата.

Айфонът му отново звъни. Той проверява кой е. Номерът е скрит. Ламонт се обажда по този начин. Отговаря и в ухото му зазвучава гласът на репортера Кал Трад от „Кримсън“.

— Откъде научи този номер? — пита Уин.

— Моник ми каза да ти звънна. Трябва да те питам за случая с Джейни Бролън.

„Мамка й“. Беше обещала да не съобщава на медиите нищо, докато случаят не бъде разрешен.

— Виж, важно е — продължава Кал. — Трябва да потвърдя, че си на специално назначение и че е свързано с Бостънския удушвач.

— Начукай си го. Колко пъти трябва да ти казвам, че не говоря с репортери...

— Не слушаш ли радио, не гледаш ли телевизия? Шефката ти е бясна. Някой се е раздрънкал и лично аз подозирам, че е от кабинета на губернатора. Няма да споменавам имена, а само, че познавам някои от идиотите, които работят там...

— Няма да потвърждавам нищо — прекъсва го Уин, затваря и се обръща към Стъмп. — Вече ни има по новините.

Тя не отговаря, заета е да шофира и да ругае джипиеса. Проклетият апарат ѝ казва, че може да направи правомерен обратен завой.

6

Стъмп паркира в една пресечка, от която се открива добър изглед към „Де Гатетано и синове“ — склад за отпадъци с планини изкривено желязо зад ограда с бодлива тел отгоре.

— Разбираш ли къде сме? — пита тя.

— Разбрах още преди да сме стигнали. Сигурно си мислиш, че само вися по кафенетата на Кеймбридж.

Здрави на вид клиенти пристигат с камиони, микробуси и коли, натоварени догоре с алуминий, желязо, месинг и, разбира се, мед. Гледат крадешком, пълнят колички, бутат ги към склада, изчезват в шумната тъмнина.

— Необозначен таурус в близката пресечка? — продължава тя. — Със същия успех можеше и да е боинг седем четири седем. По-добре е да се оглеждаме, защото онези определено се оглеждат към нас.

— В такъв случай може би не би трябвало да си толкова подозрителна.

— Ченгетата са точно такива. Подозрителни.

— Да бе. Все едно да гониш хлебарки. От един ъгъл на друг, докато накрая се озоваваш в изходно положение. Защо ме домъкна тук?

— Точно такава впечатление искам да оставя — все едно гоня хлебарки. Искам да мислят, че се занимавам с дребни крадци. Работници, монтажисти, изпълнители — всички боклуци, които крадат метал от строежите. Понякога скрап, но по-често не. Носиш го тук, никой не се интересува кой си, не задава въпроси, плаща се в брой, ужилените нямат представа какво става. Напомни ми никога да не ремонтирам или строя къща.

— Щом идваш редовно тук, за какво ти трябваше джипиес?

— Имам ужасно чувство за ориентация. Всъщност никакво. — Казва го така, сякаш е истина. — И бих предпочела да си остане между нас.

Уин забелязва някакъв кльоцав тип с торбести дрехи и бейзболен каскет да слиза от пикап, натоварен с медни листа за покрив, тръби, очукани водостоци.

— Наричам го дезорганизирана престъпност — казва Стъмп. — За разлика от времето, когато растях в Уотъртаун. Всички се познават, хранят се в един и същи ресторант с останалите от мафията. Някои си спомнят баба ти по Коледа или те черпят сладолед. И каква е истината? Държаха улиците чисти от отрепки. Крадци, изнасилвачи, педофили? Свършват в реката с отрязани глави и ръце.

Кльоцавият тип се оказва жена.

— Организираната престъпност е добро нещо — продължава Стъмп. — Те поне имаха правила, не се занимаваха с побой на старици, разбиване на коли, грабежи по домовете, задиряне на деца, не ти пускаха куршум в главата заради портфейла ти. Или просто ей така.

Кльоцавата бута празна количка към пикапа си.

— Мед. В момента върви около осем хилядарки за тон на китайския черен пазар. — Стъмп внезапно сменя темата и поглежда в посоката, в която гледа Уин. — Започваш ли да разбираш защо те доведох тук?

— Парцалената Ан — отвръща той. — Или както там се казва в действителност.

Жената пълни количката с медни отпадъци.

— Суперкрадецът — казва Стъмп.

— Тая повредената? — невярващо възкликва Уин.

— О, тя си е крадла, и още как. Но не гоня нея. Искам онзи, който прави по-големите удари. Дето обира от къщите тръби, водостоци, покриви. Дето изтръгва километри жица от далекопроводи, от строежи, от камионите на телефонните компании. Възможно е истинската му работа да са наркотиците — купува с парите оксикодон и го препродава на улицата. Върви по долар за милиграм. Дрогата води до други престъпления и в крайна сметка — до насилие. В това число и до убийство.

— И си мислиш, че твоят суперкрадец снася откраднатата мед тук.

— Да, някъде тук. Имаш предвид този чудесен пункт ли? Може да е един от многото.

Уин продължава да гледа Парцалената Ан.

— Значи ти е информатор.

— Загря най-после — отвърща Стъмп.

Парцалената Ан бута количката. Държи се съвсем свойски, сякаш цял живот е живяла в опасния свят на складовете за скрап в Челси.

— Какво те кара да мислиш, че големите удари са работа на един и същи човек? — пита Уин.

— Сходствата в детайлите при повечето случаи. Смятам, че прави снимки. Намираме апарати-еднодневки, винаги една и съща марка. Соло Хаш-две-О. Водонепроницаеми, със светкавица, вървят по шестнайсет долара по магазините — стига да ги намериш. А по интернет можеш да ги купиш за шест-седем. Остава ги на място.

Братъл Стрийт. Вандализмът, липсващите медни улуци и водостоци, изтръгнатите тръби и фотоапаратът „Соло Н20“ в кухнята на къща, в която Уин е открил улики, вероятно оставени нарочно, улики, които биха могли да доведат до него. Едва не разказва на Стъмп за откраднатия сак, но се сдържа. Откъде да е сигурен кой каква игра играе? Попаднал е в паяжина, а паякът в центъра е не друг, а Ламонт.

— Има ли отпечатъци по фотоапаратите?

— Не. Обичайните реагенти не разкриват нищо, лепилото също не показва отпечатъци по опаковката. Но това, че не виждаш отпечатъка, не означава, че го няма. Може би лабораториите ще изкарат повече късмет, там със сигурност имат по-модерни инструменти от моите. Стига да се заемат.

Едва не я запитва дали е чувала за дружество с ограничена отговорност на име FOIL, но не посмява. Ламонт е прекарала повече от час в онази изоставена викторианска къща. С кого е била там? Какво е правила?

— Интересно — казва той. — Защо му е на един крадец на мед да снима местопрестъпленията си?

— Първото, за което се сещам, е, че се празни от снимките — отвърща тя.

— Нещо като онзи банков грабител, който сигурно се празни, като оставя една и съща бележка? Като се фука, като показва на всички, че всички обири са дело на един и същи човек, който не е оставил нито един отпечатък, макар че на записите можеш да видиш, че не носи никакви ръкавици?

— Да не намекваш, че е възможно един и същи тип да върши всичко това? Обирите на банките и кражбата на мед? — пита скептично тя.

— Не знам. Но извършителите, които се перчат с престъпленията си и се подиграват на полицията, не са обикновената средностатистическа бира. Така че да имаме две подобни изпълнения в един и същи район и по едно и също време, тоест престъпления, при които се действа по един и същи модел, е крайно необичайно.

— Не подозирах, че покрай всичките ти останали таланти си и профайлър.

— Просто се опитвам да помогна.

— Не ми трябва помощта ти.

— Тогава защо съм тук? Можеше да ми кажеш, че смахнатата е информатор, така че да стоя настрана от нея. Нямахше нужда да ми показваш всичко това.

— Око да види, ръка да пипне.

— Ще ми кажеш ли името ѝ, или да я наричам Парцалената Ан до края на живота си?

— Няма да я познаваш до края на живота си. Гарантирам ти го. Няма да ти кажа името ѝ. Чуй сега правилата. — Стъмп поглежда към отсрещния край на улицата. — Никога не си я виждал, тя също не ни познава и не я интересуваме. Тук сме просто защото се е случило да намина. Не е кой знае какво. Както вече ти обясних, правя го от време на време.

— В такъв случай приемам, че и ти ще се държиш, сякаш не я познаваш.

— Правилно приемаш.

Парцалената Ан избутва количката в постройката.

— Мъжът, който върти това място, е Бимбо, най-голямото пиянде в Челси — казва Стъмп. — Мисли, че двамата с него сме приятелчета. Да вървим.

Слизат от колата и пресичат улицата, наблюдавани от всички посоки. Пунктът е мръсен и шумен, мъжете почистват и разделят метал, нарязват го, махат нитове, гайки, винтове, пирони, изолация. Хвърлят го с трясък на купове. Парцалената Ан е откарала количката си с мед на кантара — като онези, които използват в моргите за претегляне на трупове. От един кабинет, приличащ по-скоро на кочина,

излиза някакъв човек. Дребен, с обилно намазана с гел черна коса и оформено със стероиди тяло, с гърди като буре.

Казва нещо на Парцалената Ан и тя тръгва към изхода. Той идва при Стъмп.

— Е, как я караме?

— Искам да те запозная с един приятел — казва тя.

— Така ли? Виждаш съм го някъде. Може би във вестника — отвръща Бимбо.

— Виждаш си го, защото е от щатската полиция и се е появявал във вестника и по телевизията, след като уби един тип миналата година.

— Май си спомням. Оня, дето оправи окръжната прокуратура.

— Свой човек е, иначе нямаше да е тук — казва Стъмп.

Бимбо се взира в Уин и накрая взема решение.

— Щом казваш, че е свой човек, вярвам ти.

— Имал е малък проблем в Линкълн. Преди две вечери. Поредният удар. Знаеш какво имам предвид — казва Стъмп.

— Много материал пристига тук — отвръща Бимбо. — Какво са ударили?

— Огромна къща, за четири милиона долара. Точно преди да сложат мазилката, някой дошъл и прибрал цялата жица. На строителя му се наложи да наеме денонощна охрана, за да не се случи отново.

— Какво искаш от мен? — Бимбо свива огромните си рамене. — Медта не говори. През последните два дни дойде много жица, но вече е в топилнята.

Парцалената Ан домъква втора количка с мед и я паркира на кантара. Не обръща никакво внимание на Стъмп и Уин. Те не съществуват.

— Ще си отварям очите — казва Бимбо. — Това е последното, което ми е притрябвало. Въртя чист бизнес.

— Да. Чист бизнес — казва Стъмп и двамата с Уин си тръгват. — Единственото, което не е крадено тук, е проклетият паваж.

— Току-що ме издаде пред този боклук — гневно казва Уин, докато се качват в колата.

— На никой тук не му пука кой си. Особено щом на Бимбо не му пука. А сега той няма нищо против теб, благодарение на мен.

— Благодарение на теб ли? Не можеш да ме издаваш на никого без мое разрешение.

— Сега си на територията на Фронт. Тук си гост и правилата са нашите, а не твоите.

— На твоя територия? Да не чувам нова песен? Май сутринта не ме искаше на своя територия. Всъщност каза ми повече от веднъж да се разкарам.

— Запознаването ти с Бимбо е част от играта. Сега той знае, че си с мен, така че ако те види отново — той или някой друг, — няма да обърне особено внимание.

— Защо си мислиш, че ще ме види отново?

— В този район винаги има голяма вероятност да убият някого. Това е в твоята юрисдикция. Току-що ти осигурих паспорт. Не е нужно да ми благодариш. И между другото, разбра ли какво ти казах за Парцалената Ан? Сериозно говоря. Стой настрана от нея.

— Тогава ѝ кажи да престане да ми праща бележки.

— Казах ѝ.

— Спомена, че е крадла. Така ли се сдобива с медта?

— Медта, която я видя да стоварва, не е крадена. Имам един приятел предприемач, който ми прави по някоя услуга от време на време. Давам ѝ достатъчно скрап, за да го носи на Бимбо един или два пъти седмично.

— Той знае ли, че тя е информатор?

— Това би навредило на начинанието.

— Питам дали той или някой друг не подозира подобно нещо.

— Няма причина да подозира. Тя е вътре в нещата от години. Жалко. Родена е в много добро семейство, но също като много други деца, се забъркала с наркотици. Хероин, оксикодон. Накрая започнала да шикалкави и да краде, за да си осигурява средства. Лежала две години в затвора, понеже наръгала някакъв сводник, който имал мераци към нея. Жалко, че не го е убила тоя кучи син. След като излязла на свобода, всичко започнало отначало. Попаднах на нея в една метадонова клиника, където живееше под закрила. С две думи, ценна е за мен и не я искам мъртва.

Минават покрай ръждиви навеси и подскачат на железопътни релси. Телефонът ѝ звъни няколко пъти. Тя не отговаря.

— Изгубих една преди две Коледи — продължава Стъмп. — Пречукана от ченге от спецчастите, който се чукал с нея и решил да я назове в клетвена декларация, така че никой да не ѝ повярва, ако реши да го изпорти. Затова той я изпортил пръв. А после пуснал куршум в главата ѝ.

Телефонът ѝ отново звъни и тя натиска копчето, за да го накара да млъкне. Това е четвъртият път, откакто са тръгнали, а Стъмп дори не поглежда екрана да види кой я търси.

В лабораторията на щатската полиция има просто и основно правило — уликите, които носиш, трябва стопроцентово да са свързани с престъпление.

Онова, с което разполага Уин в няколкото хартиени плика, не е свързано сто процента с нищо, освен със собствените му страхове и чувството, че трябва да се бърза. Ако Ламонт е замесена в нещо мътно и му крои номер, по-добре да разбере какво точно е замислила, преди да действа. Въображението му е доста развито и елементът защо от уравнението ужасно го озадачава и изнервя. Защо някой ще влиза в къщата на Нана и ще краде не друго, а сака му? Защо изобщо знае за Нана, защо знае, че Уин се отбива да я провери почти всеки ден, че редовно ѝ оставя сака си заради магията с прането, че тя редовно забравя да заключи вратата и да пусне алармата, с което превръща евентуален обир във фасулска работа?

На бюрото в приемната на лабораторията седи полицай. Казва се Джони и вниманието му е изцяло погълнато от компютъра.

— Как я караш? — пита Уин.

— Видя ли това? — Джони посочва екрана. — Направо не мога да повярвам.

Пуснал е клипа от Ютуб с Ламонт в дамската тоалетна. Уин го вижда за първи път и го изучава внимателно. Зелен костюм „Ескада“, дамска чанта „Гучи“ от щраусова кожа и вървящи към нея обувки с висок ток, явно снимано в училището „Джон Ф. Кенеди“. Спомня си, че няколко минути преди лекцията ѝ го беше изпратила за кафе и беше изчезнала от погледа му за около час. Няма връзка, мисли си той. Не е кой знае какво някой да се скрие в дамската тоалетна, стига да е премислил всичко — а е повече от ясно, че е мислено, при това доста.

Било е планирано предварително. Постарал се е да разбере кога Ламонт ще посети тоалетната, уверил се е, че вътре няма никой, преди да се скрие в кабинката. Жена. Или някой, облечен като жена. Би могло и да е мъж, ако наоколо е нямало хора.

— Ама че противна работа — казва Джони. — Ако някой направи нещо такова с жена ми, ще му светя маслото. Май си се забъркал в каша. Преди по-малко от час Мик беше в кабинета на директора заради... Как ѝ беше името? На убитата от училището за слепи, за която говорят всички.

— Джейни Бролън.

— Да бе, вярно.

— Сигурно Ламонт го е пратила, защото се тревожи за евентуалните улики — не че ми се вярва, че все още е останало нещо свързано със случая. Въпреки това със сигурност не би искала някой от учените да говори пред репортери — казва Уин. — Поне аз така мисля.

— И аз. — Джони поклаща бръснатата си глава, без да спира да гледа Ламонт по Ютуб. — Толкова е студена, че забравяш колко е гореща, разбираш ли какво искам да кажа? Има нещо...

— Трейси да е наоколо? — пита Уин.

— Сега ще ѝ звънна. — Джони не може да откъсне очи от Ламонт в дамската тоалетна.

Трейси е тук и Уин тръгва по дългия коридор, минава покрай отдела за събиране на доказателства и влиза в лабораторията. Трейси седи пред компютъра си и гледа два големи отпечатъка на разделения надве екран. Малки стрелки сочат отделните точки, които сравнява.

— Имаме си малък спор — казва тя, без да вдига очи.

Уин оставя хартиените си пликосе.

Тя посочва лявата половина на екрана, после дясната.

— Компютърът преброява три линии между тези две точки. Аз виждам четири. Както обикновено, машината не вижда онова, което виждам аз. Моя е вината, бързах, отначало не почистих отпечатъка, реших да действам по бързата процедура и го пуснах на автоматичен филтър. Както и да е. Какво мога да направя за теб? Защото каквото и да има в тези малки кесии, явно са улики.

— Неща по редовен случай, както и други, които са съвсем неофициални. Така че моля за услуга.

— Кой, ти ли?

— Не мога да се впускам в подробности.

— Не искам и да знам. Съсипва обективността ми и подкрепя основното ми мнение, че всеки е виновен.

— Добре. Една кутия от „Фреска“, която вчера измъкнах от кошче за боклук. Една бележка от Парцалената Ан и плик, не се смей. По плика има отпечатьци. Може да са от проклетия ми хазяин, но неговите отпечатьци са в базата данни, защото е пипал мои неща и преди. Не съм докосвал бележката и изпращачът всъщност е ясен, но бих искал да провериш, в това число да вземеш и ДНК проба от лепилото на плика и от кутията, стига да можеш да измолиш, заемеш или откраднеш материали от генетиците. Имаме също така свещ и бутилка вино, много добро пино, по нея може да има мои отпечатьци. А също и на жената от магазина, чиито отпечатьци също трябва да са в базата данни, защото тя е ченге. Имам и снимки на отпечатьци от подметки, както и деветмилиметров патрон, който използвах за мащаб. Нямах подръка рулетка, съжалявам.

— И какво да правя с отпечатьците от подметки?

— Задръж ги засега, в случай че попаднем на нещо, с което да ги сравним.

Като откраднатите му обувки, ако изобщо се появят някога.

— И накрая, фотоапарат-еднодневка.

— Получихме много такива напоследък от различни полицейски управления от цял Мидълсекс.

— Знам. И ченгетата си мислят, че не си мръдваш и пръста.

— Наистина не си мръдвам пръста — отвърща тя. — Техните хора не откриват нищо по тях и въпреки това ми ги пращат. Сигурно си мислят, че имаме вълшебна пръчица. Май прекаляват с телевизията.

— За техните хора от Фронт ли говориш?

— Че за кои други?

— Е, от тях има едно ченге, жена, която не вярва в магически пръчици — казва Уин. — И тъй като моят фотоапарат е същата марка като онези, които вече си получила, какво ще кажеш да им обърнеш по-голямо внимание? Приеми, че са от първостепенна важност. Имам една идея.

— Всеки път, когато ми носиш нещо, все е от „първостепенна важност“ и винаги имаш разни идеи.

— Какво мислиш, че би открила най-много по някой крадец на мед, в това число и по ръцете му? — пита Уин.

— Мръсотия. Защото сигурно е докосвал стари зеленясали улуци, покривни материали, всякакви боклуци от строежите...

— Забрави мръсотията — прекъсва я Уин. — Имам предвид нещо, което може и да не се вижда. Нещо микроскопично.

— Да не искаш да прегледам всички проклети празни апарати под микроскоп?

— Не — отвърща той. — С луминол. Искам да ги провериш, сякаш търсиш кръв.

Докато си поръчва айскафе в Старбъкс, усеща някой зад себе си. Обръща се. Кал Трад.

Поне е достатъчно разумен да не завързва разговор на публично място. Плаща, взема салфетки и сламка, излиза навън и чака до колата си; чака закъснялата конфронтация. Кал се появява след минути, отпива от едно от онези питиета, които приличат на кафе със сладолед. С бита сметана отгоре, шоколад и черешка на върха.

— Следиш ли ме? — пита Уин. — Защото се чувствам като следен.

— Толкова ли ми личи? — Близва сметаната. Има хубави слънчеви очила. „Мауи Джим“, струват най-малко триста долара. — Всъщност отивах към полицейското управление. Сигурно точно като теб. Иначе не ми се вярва, че ще опъваш и без това опънатите си нерви с еспресо в Старбъкс. А и забелязах колата ти.

— Така ли? Откъде знаеш, че е моя?

— Знам къде живееш. Всъщност едва не се нанесох там като първокурсник. На втория етаж, в южното крило, с изглед към мъничко дворче отзад, където Фарук ти позволява да си паркираш дукатито, харлито, хамъра, това нещо — посочва буика, — изобщо онова, което караш в момента.

Уин се взира в него, слънчеви очила срещу слънчеви очила.

— Питай Фарук. Със сигурност ме помни — казва Кал. — Кльоцаво русо хлапе, чиято прекалено грижовна майка смята за безценно и крехко момче, което в никакъв случай не може да живее в бивше училище. Не че кварталът е опасен. Но знаеш как хората си съставят мнение според външния вид, поведението, материалното положение. И ето ме сега — богат, музикант, писател, пълен отличник,

изтупан. Направо ходеща мишена за всеки хейтър. — Отново потапя език в битата сметана. — Между другото, видях те в онзи злощастен ден. Няма причина да си спомняш. Тъкмо излизахме, когато ти притича покрай нас, скочи в необозначената си кола и запраши нанякъде. И майка ми каза: „Мили Боже, кой е този красавец?“ Малък свят, а?

— Спести си долнокачествените боклуци за някой друг. Няма да говоря с теб — отсича Уин.

— Не съм искал да говориш. По-добре да слушаш — казва Кал, загледан в оживената Оубърн Стрийт, основната артерия, свързваща Уотъртаун с Кеймбридж.

Уин отваря вратата на колата си.

Кал всмуква през сламката.

— Работя по серия материали за кражбите на мед. Огромен международен проблем, както много добре знаеш. Има една смахната. Коварна в един смисъл, тъпа в друг, а като цяло — луда.

„Парцалената Ан“, мисли си Уин.

— Виждал съм я на места и в ситуации, които ме карат да застана нащрек — ама много нащрек — продължава Кал. — А също и един тип Бимбо. Боклук, същински Али Баба. Интервюирах го няколко пъти. Та преди около три часа наминах в разбойническото му свърталище да поговорим още малко и я заварвам там, тъкмо когато ѝ плащаше. Същата откачалка, която съм засичал на Харвард Скуеър, облечена съвсем като Парцалената Ан. Същата откачалка, която на няколко пъти съм виждал да се мотае около Моник.

— Мотае се около Моник ли? В какъв смисъл? — Уин скръства ръце и се обляга на колата.

Кал свива рамене и отпива от тъпата си напитка.

— Все по места, където изнася речи, дава пресконференции, пред Юридическия факултет, в съда. Видях я поне пет-шест пъти през последните няколко месеца — винаги с дълги чорапи и с шантави обувки. Не ѝ обръщах особено внимание, докато не я познах днес в пункта за скрап. Този път облечена съвсем различно — с торбести дрехи и бейзболена каскет. Продава мед за вторични суровини. Просто реших, че ще искаш да го знаеш.

— Пита ли оня тип за нея?

— Бимбо ли? Естествено, че го питах. Каза, каквото се очакваше. Нищо не знаел. С други думи, тя продава крадена стока, нали?

— И после?

— Следих я известно време. Кара от онези хипарски микробуси с пердета на прозорците, сигурно спи в проклетата таратайка. Още не бяхме стигнали реката, когато изпитах усещането, че някой ме следи. Друг микробус. От бачкаторските, май бях виждал такъв при Бимбо. Така че побързах да се разкарам и завих към Чарлзтаун.

— Значи дръзкият репортер се е отказал от гонитбата, така ли?

— Че как иначе, с онези медни мутри от Челси? — отвръща Кал.

— Издъниш ли се при тях, като едното нищо ще свършиш в нечий багажник с прерязано гърло.

Един сержант завежда Уин до тясно и усойно помещение, зле осветено, запълнено единствено със стари метални кантонерки и рафтове с прашни регистрационни дневници и кутии. Архивът на полицейското управление в Уотъртаун е бивш банков трезор и се намира под ареста.

— Не ми се вярва да имате справочен каталог или нещо подобно — казва Уин.

— Съжалявам. Библиотекарката е болна, а помощниците ѝ са в отпуска. Намирате каквото ви трябва, вадите го. Никакви ксерокопия. Никакви снимки. Можете да си водите бележки. Това е.

Въздухът е наситен с прах и миризма на плесен. Уин вече усеща как носът му започва да се запушва.

— А става ли да намеря каквото ми трябва и да го кача някъде горе? Евентуално в следователския отдел — казва Уин. — Някоя стая за разпити ще свърши идеална работа.

— Ех, още лоши новини имам. От профсъюза са тук и са заели конферентната стая. Архивът трябва да си остане тук, което ще рече, че ако искате да го прегледате, също трябва да останете тук.

— Само това ли е осветлението?

Две флуоресцентни тръби, едната мъртва, другата губеща волята си за живот.

— Можете ли да си представите? Всички момчета от поддръжката стачкуват.

Сержантът изчезва с голямата си връзка ключове.

Уин включва тактическото си фенерче и осветява рафтовете с големите дневници, пазещи записи чак до двацетте години. Невъзможно. Без ксерокопия никога няма да успее да прерови докладите — все едно да си пробива път през джунгла без мачете. При нормални обстоятелства и при наличието на достатъчно време успява да прехвърли гъсто изписаните страници, а в най-добрия случай е толкова зает, че кара някой от чиновниците в отдела да чете делата на

глас и да записва на компактдиск, който после сваля на компютъра си като аудиофайл. Не е за вярване какви неща слуша, докато шофира, упражнява се във фитнес залата или тича в парка. Когато стига до съда, обикновено е запомнил и най-малките подробности.

Качва се по преносимата стълба, измъква дневника за 1962 г., оглежда се за работно място, избира един отворен шкаф, поставя дневника върху него, прелиства страниците, започва да киха, очите му засмъдяват. Отваря на 4 април и открива написаното на ръка регистриране на убийството на Джейни Бролън. Записва си мястото на престъплението — тоест адреса ѝ, тъй като е била убита в апартамента си — и този простичък факт напълно променя сценария. Не може да разбере. Нима никой не е забелязал? Бостънският удушвач ли? А стига бе! Продължава да рови из чекмеджетата. Шкафовете не са подредени по азбучен ред, а според входящия номер, който завършва с годината. Нейното дело е WT-218-62. Преглежда етикетите на шкафовете и отваря онзи, който би трябвало да е правилният. Делата са така натъкани, че му се налага да ги вади на части, за да види какво има вътре.

Открива делото на Бролън, след което прелиства десетки папки от същия шкаф — отдавна е научил, че не е необичайно информацията от едно дело случайно да попадне в друго. След един час сърбеж, кихане и прах в устата попада на затиснат в дъното на чекмеджето плик, върху който е записан номерът на делото на Бролън. Вътре има пожълтяла изрезка от вестник за някакъв двадесет и шест годишен мъж, Тони Парис, ударен от кола, докато пресичал улицата край Чикън Дилайт на Масачузетс Авеню в Кеймбридж. Инцидентът се случил в ранните сутрешни часове на 5 април, в деня след убийството на Джейни Бролън, виновникът избягал. Това е всичко. Просто стара изрезка.

Защо, по дяволите, върху това нещо е записан номерът на делото на Бролън? Не открива папката за смъртта на Лони Парис, може би защото случаят се е разглеждал в Кеймбридж. Опитва да използва айфона си, но не може да влезе в интернет, не е в състояние дори да позвъни от тази пещера. Излиза от архива, качва се бързо по стъпалата и се озовава в приемната на ареста. Камери, уред за проверка за алкохол, шкафчета за лични вещи и висящи на пирони белезници,

които да гарантират, че арестуваните ще мируват, докато чакат реда си да бъдат фотографирани и да им снимат отпечатъци.

По дяволите, и тук няма обхват. Отива до бюрото и опитва да използва стационарния телефон, но не знае кода за външна линия.

— Стъмп? Ти ли си? — Високият глас го стресва.

Откъм килиите. Женски. Може би са я задържали, докато я прехвърлят в ареста на горния етаж на окръжния съд на Мидълсекс.

— Вече ми писна, ясно? — Същият глас. — Ти ли си?

Уин тръгва покрай празните килии с широко отворени тежки метални врати, долавя слабата воня на урина. Четвъртата врата е заключена, върху нея се мъдри надпис Q5+. Това е кодът за потенциални самоубийци.

— Стъмп?

— Мога да ти я намеря — казва Уин, поглежда през покритото с мрежа прозорче и не може да повярва на очите си.

Парцалената Ан седи по турски на нара в килия с черни стени, не по-голяма от клозет.

— Как я караш? — пита той. — Имаш ли нужда от нещо?

— Къде е Стъмп? Искам Стъмп!

На стената до килията има телефон с монети за арестуваните. Той е с директна външна линия, а срещу него, върху перваза на прозореца, е оставена бутилка почистващ препарат.

— Гладна съм! — казва тя.

— За какво са те заключили?

— Джеронимо — казва тя. — Познавам те.

Чак сега долавя акцента ѝ и си спомня какво е казал Фарук за така наречената мръсница. Бяла жена, говореща като „черна“.

— Познаваш ли ме? Как така? А, да, сблъскваме се от време на време — отговаря той, мъчи се да говори достатъчно приветливо.

— Нямам какво да ти кажа. Махай ми се от главата.

— Мога да ти донеса нещо за ядене, ако искаш — казва Уин.

— Чийзбургер, пържени картопки и диетична кола — поръчва тя.

— А за десерт?

— Не ям сладко.

„Фреска“, диетична кола, нищо сладко. Доста необичайно за наркоманка. На повечето възстановяващи се от хероина все не им

достига захар. Едно от малкото хубави неща на замрежените прозорци е, че може да я наблюдава, без да личи така явно. Същите торбести дрехи, с които е била в пункта за скрап. Връзките на гуменките ѝ все още са си по местата. Странно за потенциален самоубиец. Естествено, в килията няма куки за кърпи или прозорец с решетки, дори тоалетната чиния от неръждаема стомана е без кранчета. Няма къде да завържеш колан, връзка за обувки или дори дрехи, ако искаш да се обесиш.

Без смахнатия си костюм на парцалена кукла прилича повече на улична калпазанка, която би минала за хубава, ако не е щръкналата ѝ във всички посоки къдрава червена коса и нервната ѝ маниерност. Чопли си ноктите. Облизва устни. Потропва бързо с крак. Въпреки онова, което е чул за нея, Уин изпитва съжаление. Знае, че човек не израства с мечтата, че ще стане пристрастена към дрогата проститутка или клошарка, ровеща из кофите за боклук. Най-измъчените души, завършващи като Парцалената Ан, започват или с лош генетичен материал, или с малтретиране, или и с двете, а следващите от това проблеми са същински ад на земята.

Вдига слушалката на червения телефон на стената, избърсва я с почистващия препарат и слага монета.

Операторът казва на Стъмп, че я търси Уин Гарано, и пита дали приема разговор за нейна сметка.

— От уличен телефон ли звъниш? — пита тя. — Къде си?

— В твоя арест. Имам предвид, не зад решетките.

Тя се напруга.

— Какво е станало?

— Отбих се до архива ви. Мобилният ми телефон няма обхват там. Потърсих стационарен и кого мислиш, че открих в очарователния ви хотел?

— Какво ти каза?

— Иска да те види. С чийзбургер. Извинявай за момент. — Обръща се към Парцалената Ан. — Как го искаш?

Мърморене.

— Средно опечен, без майонеза. С повечко туршия.

— В момента съм доста заета. Явно си забравил, че работя на две места като преуспяваща бизнес дама. — Стъмп задържа телефона между рамото и ухото си и слага парче топено швейцарско сирене върху филия.

По това време на деня клиентите пристигат накуп и в магазина има доста работа. Една нетърпелива жена чака да бъде обслужена, двама мъже тъкмо влизат. В най-близко време — благодарение на Уин — Стъмп ще изгуби контрол върху всеки аспект от живота си. „Проклет да е“. Да се мотае из ареста. И това ако не е лош късмет... Като че ли ѝ носи само това — лош късмет.

— Освен това става нервна — добавя Уин.

— Идвам — казва му Стъмп и се обръща към нацупената жена на щанда с деликатесите. — Да?

— Какво вино върви с пушена съомга?

— Сухо сансере или мускат д'Асти. На третия щанд. — Отново към Уин: — Просто ѝ кажи, че идвам, и после излез и ме чакай. Ще ти обясня.

— Няма ли поне да намекнеш?

— За нейна безопасност е. Имах малък проблем, след като те оставих при колата ти.

Естествено, изобщо не ѝ е хрумвало, че е смятал да мине през участъка ѝ и да рови в архива. Дори и да знаеше, нямаше и през ум да ѝ мине, че ще тръгне на обиколка в проклетия арест.

— Чакай малко. Казва ми нещо. А, да. Пържени картофки, както и диетична кола.

Гласът му. Чувството, което събужда у нея. И става все по-зле. Не знае какво да прави. Не би трябвало да е така. Би трябвало да е сравнително просто. Да се появи в участъка, да работи по делото на Ламонт и да се махне. Дори шерифът каза, че това надутото разследване не е проблем на Стъмп и не е нужно да се замесва в него. Господи. В началото всичко се въртеше около Ламонт. Уин беше незначителна подробност, а сега стана по-голям и от колос.

— Чакай ме на паркинга след двайсет-трийсет минути — казва му Стъмп.

Той чака в колата на Нана. До него спира червено беемве 2002.

— Впечатлен съм — казва той, когато Стъмп сваля прозореца. — Модел седемдесет и трета, май е с оригиналната боя и калници. Веронско червено? Винаги съм искал такава. Черната кожа също изглежда оригинална. Само ключалките и стъклата ми се виждат нови. Имам предвид, оттук. Откога я имаш? Откогато си била на пет или

шест години? — Забелязва книжната кесия в кошницата. — Е, как стана така, че пазиш специалната си приятелка в ареста?

— Малко след Бимбо отишла във „Филене“.

— Как се придвижва? Все се канех да питам.

— С един боклучав миникупър. Отишла във „Филене“ и откраднала грим и уокмен.

— Това ли я прави потенциална самоубийца?

— Кодът посочва, че трябва да бъде държана под око. Нестабилна е, често избухва. С други думи, по-добре да стоиш настрана от нея.

— Някой да ти е казал, че не те бива в лъжите? Във „Филене“ не продават електроника. Няма начин да е отмъкнала уокмен. И не вярвам да кара мини купър.

— Толкова ли не можеш да схванеш? Спри да ме разпитваш и да си вреш носа в чужди работи.

— Много добре схващам. Особено когато си дискретна като свръхзвуков самолет. Ето ти една подсказка. Не измисляй подробности за места, където никога не си стъпвала, като големи магазини с намаление, които нямат просторни пробни и малък дискретен персонал. Не че смятам, че си сваляш протезата, когато решиш да пробваш джинси. Но все пак сигурно имаш някои места, които посещаваш редовно — вероятно малки магазинчета и бутици, където те познават.

— Имало е проблем, след като си тръгнахме от пункта за скрап — казва Стъмп. — Привлякла е вниманието на неподходящ човек, който я е проследил.

— Имаш ли някакви идеи? — Пита, за да види дали случайно Стъмп няма да му каже истината.

— Каза, че бил някакъв бус, като онези, строителните. Уплашила се да не би някой от тамошните мутри да не е заподозрял нещо и да не е тръгнал след нея. Откачила, обади ми се и се наложи да я прибера с полицейска кола и да я арестувам.

— По какво обвинение?

— Казах, че имам заповед за ареста ѝ, и тя сама се предаде. За продаване на крадена мед.

— Нали каза, че всъщност не била крадена. Че всичко било нагласено. А и не можеш да арестуващ някого, без да имаш копие на

заповедта...

— Виж какво. Целта беше да осигуря безопасността ѝ. Точка. Затворих я. Ако наистина са я следили, то е доста вероятно преследвачът ѝ да е видял как ѝ щраквам белезниците и я пъхам в патрулката. Ще я пусна, когато се стъмни.

— Това означава ли, че вече няма да ходи на пунктовете за скрап?

— Ако по някое време не се появи, това само ще потвърди подозренията, че около нея има нещо. Че може би работи за полицията. Разбира се, стига някой наистина да я е проследил.

Уин ѝ разказва за разговора си с Кал.

— Страхотно. Само това ми липсваше, някакъв шибан репортер да прецака нещата — отвърща тя. — С онези типове шега не бива. По-добре да си отваря очите на четири, ако не иска да му се случи случка. Какво правиш тук?

Изглежда добре в червеното беемве, лицето ѝ е красиво под лъчите на залязващото слънце.

— Я, колко бързо забравяме — отвърща той. — Рутинното ми назначение е да разкрия убийство отпреди четиридесет и пет години, вероятно свързано с Бостънския удушвач. Макар вече да знам, че подобна връзка е невъзможна.

— Изумително, че вече си определил това. Всъщност бих го нарекла истинско чудо. Просветление свише ли имаше, или нещо друго?

— Хвърлих поглед на архивите. Знаеш много за историята на мафията в тихото ти градче, нали така?

— Както вече споменах, тихото ми градче беше по-добро място по времето на мафията. Не ме цитирай.

— Жилищният комплекс, където е живеела, се е намирал на Гейлърн Стрийт, на около две минути пеша от аптека „Пиколо“, която, естествено, вече не съществува.

— И какво?

— Саутсайд. Мафиотски квартал. Повечето блокове и къщи около Джейни Броуън са били обитавани от хора на мафията. Всякакви неща са ставали там, всичко, за което можеш да се сетиш. Мацки, бижутерия, проституция, нелегални аборти — все около аптеката и

улицы Гейлън и Уотъртаун. Защо мислиш, че по онова време там не е имало престъпления? Имам предвид, никакви.

— Откъде научи всичко това, по дяволите? — Тя гаси двигателя на колата. — Да не си гледал някой филм или нещо подобно?

— Просто неща, които съм чувал през годините, както и някоя и друга прочетена книжка. Нали се сецаш, доста време прекарвам в колата. Слушам ги на касети или дискове, имам добра памет. Джейни Бролън е убита на четвърти април. Сряда. Денят за плащане, когато всякакви хора се събират да си получат парите от букмейкърите. Винаги в един и същи ден, когато навсякъде има очи и уши. Помисли си само. Защо тя е изключение от правилото, единственото — единственото — убийство в Саутсайд в началото на шейсетте, при това тъкмо в деня за плащане. Че и федералните са наоколо. Е, задай си въпрос. Възможно ли е ченгетата и федералните да не са знаели кой е убил момичето? Можеш ли да повярваш на подобно нещо?

Стъммп слиза от беembeго.

— Май въображението ти е прекалено развинтено.

— Имам чувството, че има замесени ченгета. Че историята е потулена. Нали знаеш старата поговорка — не се забърквай с мафията, освен ако нямаш такъв на своя страна.

— В превод?

— Тайно споразумение. Екипна работа. Изобщо не става въпрос за убийство със сексуален елемент. Точка. Помниш ли кой е бил президент през шейсет и втора?

Тръгват към полицейското управление.

— По дяволите — казва тя. — Вече наистина започваш да ме плашиш.

— Именно. Кенеди. Преди това е бил сенатор от Масачузетс, роден е точно тук, в Бруклин. Знаеш теориите за убийството му. Мафията. Кой знае? Може би никога няма да разберем. Но искам да кажа, че някакъв си Бостънски удушвач не би посмял да стъпи в района, където е живяла Джейни Бролън. Защото ако е бил толкова тъп, че да го направи, е щял да свърши в Дорчестър Бей с отрязани крайници и брадва в гърдите.

— Привлече вниманието ми — казва Стъммп.

След час двамата са в архива и проучват досието на Джейни Бролън. Стъммп използва фенерчето му, той си води бележки.

— В твоята бърлога сме, не можем ли да се качим в кабинета ти? — пита Уин. Очите и гърлото отново го сърбят.

— Не разбираш. Наблъскани сме четирима души в съвсем малка стаичка, без да броим домашната мишка. — Иска да каже, административния полицай. — Всеки чува какво казва другият. А ченгетата говорят. Нужно ли е да ти казвам всичко това?

— Добре. Да видим. — Уин прелиства бележките си. — Има ли нещо за времето на четвърти април?

— Не и в тези доклади. — Стъмп е отворила досието на Джейни Бролън: също като Уин по-рано, използва един шкаф вместо работна маса.

— И във вестникарските изрезки?

Тя преглежда няколкото изрезки. Стари, с остри ръбове там, където са били сгънати и останали в това положение повече от четиридесет години.

— Споменава се, че валил дъжд, когато полицаите пристигнали в апартамента ѝ. Към осем сутринта.

— Да видим отново какво знаем дотук. Приятелят на Джейни Лони Парис, работещ по поддръжката в „Пъркинс“, я взема на работа всяка сутрин в седем и половина. В онзи ден идва, но тя не отваря вратата. Отключено е. Той влиза, намира я мъртва и се обажда в полицията. Когато ченгетата пристигат, Лони го няма. Избягал е, което моментално го прави заподозрян.

— Защо му е трябвало да се обажда в полицията, ако именно той я е убил? — чуди се Стъмп.

— Да се върнем на фактите, както са отразени в тези доклади. Още един въпрос. — Уин преглежда фотографиите. — Твърди се, че валил дъжд, когато ченгетата пристигнали. Били са навсякъде из апартамента. Или би трябвало да бъдат. Забелязваш ли нещо необичайно в това?

Стъмп поглежда снимките. Не ѝ трябва много време, за да се досети.

— Килимът. Кремав цвят, на който мръсотията личи. Вали, а всички влизат и излизат? Защо тогава килимът е чист?

— Именно — съгласява се Уин. — Може би ченгетата не са били толкова много, колкото би трябвало? Може би някой е почистил, за да потули някакви улики? Да продължим нататък.

— Аутопсията е извършена в погребалното бюро? Това също е необичайно, не мислиш ли? — казва Стъмп.

— Не и по онова време. — Уин прелиства бележника си.

— Причина за смъртта — асфиксия от удушаване, в случая — със сутиена, омотан около шията ѝ — чете Стъмп. — Капилярни кръвоизливи по конюнктивите. Кръвоизливи по гърлото и меката тъкан над шийните прешлени.

— Точно като при удушаване — казва Уин. — А други наранявания? Синини, порезни рани, следи от ухапване, счупени нокти, кости?

Стъмп преглежда доклада и диаграмите.

— Изглежда, е имала синини на китките...

— Искаш да кажеш, следи от върви. Китките ѝ са били завързани за краката на стола.

— Не само това — казва Стъмп. — Освен това има следи по китките, „съответстващи на следи от пръсти...“

— С други думи, убиецът я е сграбчил за китките или ги е стискал силно. — Уин продължава да си води бележки. — Тя се е съпротивлявала.

— Възможно ли е да са оставени след смъртта? При влаченето на тялото, когато го е оставил в положението, в което са го намерили?

— Някой е стискал китките ѝ, докато все още е имало кръвно налягане — отвръща Уин. — Не можеш да получиш синина, ако си мъртъв.

— Същите синини и по предлакътниците — продължава Стъмп. — Както и по бедрата, задните части и глезените. Сякаш всяко негово докосване е предизвиквало синина.

— Давай нататък. Какво друго имаме?

— Прав си за счупените нокти — казва тя.

— Защищавала се е. Може би го е одраскала. Надявам се да са взели проба от ноктите ѝ. Въпреки че по онова време не са имали ДНК тестове. Но биха могли да проверят за кръв от друга група.

Докладите са налице. Пробите са вземани от различни следователи. Няма следи от семенна течност. Няма нищо за проби от ноктите, съобщава Стъмп. Може би не са взели. Съдебната медицина по онова време е била, меко казано, различна.

— А какво има в токс доклада? — пита Уин: използва едно от типичните си съкращения, които може да разчете само той. — Някакво споменаване за алкохол или наркотици?

След няколко минути ровене Стъмп открива доклад от химическата лаборатория на Комънуелт Авеню в Бостън.

— Няма следи от наркотици и алкохол, макар че това е интересно. — Взема някакъв полицейски доклад. — Тук се съобщава, че била заподозряна, че е използвала наркотици.

— И не са намерени в апартамента? — Уин се намръщва. Вижда му се безсмислено. — А алкохол имало ли е?

— Момент да проверя.

— В доклада от аутопсията има ли нещо, което да намеква, че е злоупотребявала с алкохол или наркотици?

— Не, доколкото виждам.

— Тогава защо някой ще споменава, че вероятно е използвала наркотици? А боклукът? Намерено ли е нещо в кофата за боклук? А домашната ѝ аптечка? Нещо вземано ли е от местопрестъплението?

— Ето — казва Стъмп. — Използвана спринцовка с огъната игла в кошчето за боклук. В банята. Както и ампула с неизвестно съдържание в аптечката.

— Ампулата със сигурност трябва да е заминала в лабораторията. Както и спринцовката. Има ли нещо за тях?

— Улики, улики... — говори си Стъмп, докато прелиства докладите. — Да, спринцовката и ампулата са били пратени за изследване. Няма следи от наркотици. Пише, че в ампулата имало, цитирам, „мазен разтвор с неизвестни съставки“.

— Продължавай нататък — казва Уин, продължава да пише усърдно. — Какво друго е взето за изследване?

— Дрехите ѝ — чете Стъмп. — Пола, блуза, чорапи, обувки... Можеш да ги видиш на снимките. Чантата ѝ, портмонето. Ключодържател с медальон на св. Христофор — опазил я е, няма що — и два ключа. Пише, че единият е от апартамента ѝ, а другият — от кабинета ѝ в „Пъркинс“. Тези неща били намерени до вратата, на пода. Изсипани от чантата ѝ.

— Дай да видя отново. — Уин взема всички фотографии и известно време ги изучава.

Местопрестъплението, моргата. Нищо, което не е забелязал преди, само дето сценарият му се струва все по-безсмислен. Леглото ѝ е било оправено и явно е била облечена за работа, когато е била нападната. Спринцовка и ампула с неизвестно съдържание. Без следи от алкохол или наркотици.

— Дерматит по тялото ѝ — чете Стъмп. — Обрив. Може би нещо, предавано по полов път? Изследванията са извършени от доктор Уилям Хънтър от Департамента по съдебна медицина в Харвард.

— Департаментът е работил за щатската полиция — казва Уин. — Още от края на трийсетте и през четиридесетте. Първа е била изумителната Френсис Глеснър Лий, далеч изпреварила времето си. За съжаление, основаният от нея департамент вече не съществува.

— Мислиш ли, че може да са останали някои от уликите? — пита Стъмп. — Може би в медицинския отдел в Бостън?

— По онова време не го е имало — отвръща Уин. — Появил се е в началото на осемдесетте. Патолозите от Харвард са работили по случаите по държавна поръчка. Всички налични записи би трябвало да са в медицинската библиотека в Харвард. Но те не пазят самите улики. А ровенето там може да отнеме години.

Поглежда снимките на спалнята на Джейни Бролън. Преровени шкафчета, разхвърляни по пода дрехи. Шишенца парфюм, четка за коса върху тоалетната маса. И още нещо. Тъмни очила.

— Защо слепите или лошо виждащите винаги носят тъмни очила? — пита той озадачено.

— Сигурно за да предупредят другите, че са слепи — отвръща Стъмп. — А също и по лични причини — да прикрият очите си.

— Да. Не е свързано с времето. Със слънцето например. Не искам да кажа, че слепите очи са нечувствителни към светлината, а че това не е причина слепите да носят тъмни очила дори и когато са на закрито. Виж. — Уин ѝ показва снимката. — Ако е била облечена за работа и е чакала да я вземат, защо тогава очилата ѝ са в спалнята? Защо не си ги е сложила? Защо не са били у нея?

— Валяло е, денят е бил сумрачен...

— Но слепите не носят очилата заради времето. Ти самата го каза току-що.

— Може да ги е забравила. Може да е била в спалнята си, когато е дошъл убиецът. Може да е какво ли не.

- Може би — казва той. — А може би не.
— Какво мислиш?
— Мисля, че е време да хапнем нещо — отвръща Уин.

8

Девет вечерта. Филиалът на ФБР в Бостън. Специален агент Маккълър използва мрежовия шпионин на ИТ отдела, за да прехваща подозрителния трафик по интернет.

И по-точно данните, които подхождат на профила на имейла, изпратен от IP адреса на Моник Ламонт и пристигнал на друг адрес, също в Кеймбридж. Напоследък тя е доста активна и Маккълър трябва да прерови цялата ѝ кореспонденция, дори тя да няма нищо общо с евентуален тероризъм и с подозрението, че финансира терористи през румънски фонд за подпомагане на деца, който по всяка вероятност е свързан с организация с идеална цел на име FOIL. ФБР все повече се убеждава, че в Кеймбридж има разрастваща се терористична клетка и че Ламонт я подкрепя финансово.

Което ни най-малко не би изненадало Маккълър. Особено като се имат предвид всички онези радикални студенти от Харвард, Тъфтс и Масачузетския технологичен институт, които си мислят, че Конституцията им дава право да правят едва ли не каквото си поискат, дори и да е антиамериканско. Например да организират демонстрации против войната в Ирак, да настояват за отделяне на църквата от държавата, да проявяват неуважение към националния флаг и — което е лична обида за Бюрото — да атакуват яростно Пейтриът Акт, който дава право на Маккълър да върши това, с което се занимава в момента — да шпионира американски гражданин без съдебно разрешение, за да може да защити други американски граждани от терористични атаки или от опасност от такива. Разбира се, има и грешни попадения. Случва се да се преглеждат банкови сметки, медицински записи, имейли и телефонни разговори на хора, които нямат абсолютно нищо общо с тероризма.

От гледна точка на Маккълър обаче почти всеки шпиониран е виновен в нещо. Като например онзи търговец Джон Дийр от Айова преди няколко месеца, който внезапно се сдобил с достатъчно пари, за да плати петдесетте хиляди, които дължеше на различни кредитни

компании. След като системата автоматично отбеляза банковата му сметка, по-подробното разследване показва, че имал втори братовчед, чийто съквартирант от колежа имал племенник, чиято съпруга имала сестра с доведена дъщеря лесбийка, която известно време била любовница с жена, чийто най-добър приятел бил секретар в посолството на Ислямска република Иран в Отава. Търговецът Джон Дийр може и да не бил замесен в тероризъм, но се оказва, че си купувал марихуана, уж по здравословни причини, тъй като му ставало лошо от химиотерапията, която му провеждали.

Маккълър чете в реално време изпратения до Ламонт имейл.

Няма да се откажа лесно. Как можеш да го направиш, след всичко, което си инвестирала в единственото истинско и чисто нещо, което си имала през живота си? Проблемът е, че го искаш за себе си, докато ти е изгодно, сякаш можеш сама да решиш кога да се махнеш. И знаеш ли какво? Този път се забъркваш в нещо, което не можеш да контролираш. Мога да създам хаос, надхвърлящ цялото ти въображение. Време е да ти покажа какво точно имам предвид. Обичайното място, утре в десет вечерта. — Аз.

Ламонт отговаря: Добре.

Специален агент Маккълър препраща имейла на Джереми Килиън от Скотланд Ярд и добавя: Проект FOIL достига критичната маса.

„Да върви по дяволите“, казва си на два пъти. На кого му пука кое време е там? Онези от Скотланд Ярд могат да бъдат вдигани от леглата точно както го правят с агентите на ФБР. Защо трябва да има специално отношение към Килиън? Всъщност би било приятно да ядоса старши детектив Шерлок. Проклети британци. Какво са направили, освен да насочат вниманието си върху Ламонт заради последното й публично изхвърляне, благодарение на което разбраха, че е разследвана, а това на свой ред принуди Бюрото да задвижи нещата по-бързо, за да не могат от Скотланд Ярд да припишат заслугата на себе си. В края на краищата не британците са я набелязали като потенциален терорист, а сега си мислят, че могат да се намесят и да отмъкнат славата на Бюрото.

Набира телефонния номер.

Две британско звучащи позвънявания, след което се чува сънният британски глас на Килиън.

— Провери си имейла — казва му Маккълър.

— Момент. — Не е особено любезен.

Макклър чува как Килиън мъкне телефона в друга стая. Чува тракането на клавиатурата.

— Ама че бавна връзка, мамка му — мърмори Килиън. — Изтеглих го. Не ми харесва, определено. И таз добра. Господи. Никак не ми харесва.

— Мисля, че трябва да се задействаме — казва Макклър. — Не виждам как може да се чака. Въпросът е дали искаш да си тук. Става в последния момент и разбирам, че не е...

— Нямам друг избор — заявява Килиън. — Веднага ще се погрижа.

Уин се извинява, че сервира домати, които не са домашно отгледани.

— Сякаш не знам. По една случайност съм експерт в производството — казва Стъмп и сяда на известно разстояние от него в дневната му. — Всъщност сигурно ще си помислиш, че е ужасно признание от моя страна, но истинската ми работа е в магазина. Баща ми го започна от нищото и ще ми се скъса сърцето, ако го оставя да западне. Колкото до домати, ето ти един съвет от вътрешен човек. Най-добрите са от „Верил Фарм“, но ще ги получим след два месеца, в зависимост от валежите. Харесва ми да съм ченге, но и магазинът ме привлича.

Светлината е приглушена, апартаментът му е изпълнен с възбуждащия аромат на пушен на дъб бекон. Пресни домати или не, направените от Уин сандвичи са неимоверно вкусни, а френското шабли — хладно, чисто и превъзходно. Стъмп поглежда навън към типично кеймбриджкия пейзаж. Стари тухлени сгради, покрити с плочи покриви, осветени прозорци. Когато ѝ предложи да хапнат, тя си помисли, че има предвид късна вечеря, и изпита вълнение и нервност, след като я покани у тях. Трябваше да откаже. Сега го гледа как яде сандвича си и отпива от виното и е още по-сигурна, че е трябвало да откаже. Когато запали свещ на масата за кафе и изгаси лампите, вече беше твърдо уверена, че е направила тактическа грешка.

Оставя чинията си.

— Трябва да тръгвам.

— Не е учтиво да се наядеш и да избягаш.

— Можеш да ми се обадиш утре, ако още имаш нужда от помощ. Но... — Опитва се да стане, но сякаш е направена от камък.

— Страх те е от мен, нали? — казва той в меката подвижна светлина. — Страх те е било много преди да ме натикат в това дело и да те повлека със себе си.

— Не те познавам. А по принцип съм подозрителна към непознатото. Особено когато се опитвам да събера парчетата, а те не си пасват.

— Какви парчета?

— Откъде да започна?

— Откъдето искаш. После ще стигнем до всички парчета, които не пасват. — Очите му отразяват пламъка на свещта.

— Май ми трябва още една чаша вино — казва тя.

— Тъкмо се канех да ти предложа. — Пълни чашата ѝ, коженият диван скърца, когато се приближава към нея.

Надушва го, усеща как ръката му едва докосва ръкава ѝ, присъствието му е като гравитация. Привлича я към него.

— Тъъ. Добре. — Отпива от виното. — Да започнем с това. Защо те наричат Джеронимо?

— Не съм сигурен кои ме наричат така. Но какво ти пречи да предположиш? Не би било зле.

— Могъщ воин. Винаги на бойната пътека. Може би някой, който прави потенциално смъртоносни скокове. Помниш ли, когато бяхме деца? Скачаш от върха на кулата и викаш: „Джеронимо“?

— Нямахме басейн, когато бях малък.

— А, не. Само не ми пробутвай някаква сълзлива дискриминационна история. По една случайност зная, че когато си бил малък, цветнокожите вече са били допускани в държавните училища.

— Нямах предвид, че е свързано с дискриминация. Просто нямах възможност да ходя на басейн. Онези, за които говориш, е баба ми. Тя ме кръсти Джеронимо. Не заради това, че е воин, или защото прави смъртоносни скокове или нещо такова, а заради красноречието му. Казал е: „Не мога да приема, че сме ненужни, защото в такъв случай Бог не би ни създал. Слънцето, мракът, ветровете — всички те слушат онова, което имаме да кажем“.

Нещо я стяга в гърдите.

— Не виждам връзката — казва тя.

— Между тези думи и човека, който стои до теб ли? Може и да ти кажа, но сега е твой ред. Защо Стъмп? Честно. Не мога да се сетя за добра причина някой да те нарича Стъмп.

— На името на разрушителя от Втората световна война, „Стъмп“ — казва тя.

— Помислих си, че може да е това.

— Сериозно. Баща ми пристигнал тук, за да се спаси от Мусолини, от всички ужаси, за които можеш да се сетиш, когато си помислиш за онова чудовищно време. Адски се надявам това никога да не се повтори, в противен случай съм сигурна, че цивилизацията ни е обречена.

— Боя се, че вече сме обречени. И с всеки ден опасенията ми се засилват. Сигурно вече нямаше да съм тук, ако имаше къде да се бяга.

— Представи си как се чувстват старците. Татко ми гледа новини по три-четири часа на ден, казва, че все се надява, че ако гледа достатъчно дълго, нещата ще тръгнат на по-добре. Депресиран е. Ходи на психотерапевт. Плащам от джоба си, защото... Добре де, не ме карай да се отплесвам на тема медицинско осигуряване и тъй нататък. Когато бях малка, той започна да ми вика Стъмп заради героя, на когото са кръстили кораба. Адмирал Феликс Стъмп, прочут с храбростта и безстрашието си. Корабът имал мото — „Упоритостта е в основата на победата“. Баща ми винаги казваше, че тайната на успеха е в това просто да не се отказваш. Доста хубав съвет за едно малко момиче.

— След злополуката с мотора не си ли се замисляла да си смениш прякора?

— И как става това? — Поглежда го и по някакви необясними причини думите му я нараняват. — Хората са те наричали Стъмп през целия ти живот, а ти изведнъж им казваш: „Хей, ампутираха ми половината крак, така че стига сте ми викали така“. Все едно да престанат да те наричат Джеронимо, защото си откачил и си скочил от прозореца или нещо такова, и си останал парализиран.

— Струва ли ми се, или след катастрофата са ти минавали мисли за самоубийство?

Тя посяга към чашата си.

— Не вярвам Ламонт да е споменавала за катастрофата. Още повече, че изобщо не говори за мен, поне според теб.

— Изобщо не е споменавала за теб, поне според нея. Нито веднъж, с изключение на онази сутрин, когато каза, че ще работя с теб. Което, между другото, не беше вярно поне тогава, защото ти нямаше намерение да ми помагаш.

— Има основателна причина да не говори за мен — казва Стъмп. — А също и основателна причина да съжалява, че не съм умряла при инцидента.

Уин мълчи известно време, гледа през прозореца, отпива от виното си. Стъмп усеща как се дистанцира, въздухът помежду им сякаш става по-хладен и безпокойството и чувството за вина отново я заливат с пълна сила. Това, което прави, е погрешно. Много погрешно. Става от дивана и казва:

— Благодаря. По-добре да тръгвам.

Той не помръдва. Просто продължава да гледа през прозореца. Светлината играе по профила му и я изпълва с копнеж.

— Ако имаш нужда от помощ с докладите или с други бумацини, на линия съм. По всяко време — казва тя.

Той обръща глава и я поглежда.

— Какво?

— Казвам, че не е проблем. Не е кой знае какво. — Краката ѝ не искат да помръднат. — Забравяш с кого говориш. — Защо не си затвори устата? — Знам какво е, когато на човек му е трудно да чете. Още едно от парчетата, дето не пасват. И още един начин да заблуждаваш хората. — Изведнъж е на път да се разреве. — Не знам защо си мислиш, че трябва да лъжеш за това. Мен. Знам го почти откакто те познавам. Всеки път идваш в магазина ми и задаваш умни въпроси, за да скриеш факта, че не можеш да прочетеш съставките върху етикета на някой проклет сос...

Той става, пристъпва към нея, движи се почти заплашително.

— Просто трябва да го надмогнеш, това е — казва тя и ѝ минава през ума, че може да я нарани.

Може би тя го предизвиквала го направи. Защото си го заслужава, след онова, което е направила току-що.

— Значи и двамата сме сакати — казва той.

— Това е ужасна дума. Не я използвай, когато съм наблизно. Не я използвай и за себе си — казва тя.

Той хваща раменете ѝ, приближава лицето си до нейното, сякаш се кани да я целуне; сърцето ѝ бие толкова силно, че го усеща в шията си.

— Какво е станало между теб и Ламонт? — пита той. — Ти ми зададе същия въпрос. Сега е мой ред.

— Не е, каквото си мислиш.

— Откъде можеш да знаеш какво мисля?

— Много добре знам какво мислиш. Точно онова, което би си помислил някой като теб. Всички от твоя тип си мислят само за секс. Така че ако се случи нещо, за което човек не може да говори, то задължително трябва да е свързано със секс. Какво пък, онова, което тя направи с мен, наистина беше свързано със секс.

Придърпва го надолу към дивана, привлича ръката му към крака си, почуква протезата. Чува се кух звук.

— Недей.

Почти върху нея е, пламъкът на свещта леко трепти в мрака.

— Не прави така — казва той и се изправя.

— Онази вечер, когато бяхме в „Сако“. Изпи сама поне бутилка вино, започна да говори за баща си — бил някакъв богат аристократ, световноизвестен юрист, разправяше как никога не била искала да става така и колко се страхувала, че се е забъркала и тя, че била принудена да извърши неща, които не разбирала и за които по-късно съжалявала. После се появи онзи тип, започна да я зяпа, флиртуваше цялата вечер с нея. Накрая тя го замъкна у нас и двамата отидоха в спалнята ми. Аз бях онази, която спа на дивана.

Мълчание. Уин започва да масажира тила ѝ.

— Беше смотаняк. Тъп, груб, невеж смотаняк, че на всичкото отгоре се оказа и престъпник, когото самата тя вкарала в затвора няколко години по-рано. Естествено, Ламонт нямаше спомен. Толкова хора минават през съда ѝ, делата са толкова, че не можеш да запомниш всички лица и имена. Но той я запомнил. И затова започнал да я сваля в бара.

— Направила е глупост — тихо казва Уин. — А ти си била свидетел. Наистина ли е толкова важно?

— Искаше да ѝ го върне. Хубаво да ѝ го начука, както сам се изрази. Да ѝ го начука по-лошо, отколкото тя му го е начукала, така викаше на сутринта, когато си тръгваше. И какво прави тя после? Изважда делото му, почва да рови, открива, че е нарушил пробацията си. Връща го в затвора за шест месеца или година, не помня. Един ден той и двама от просташките му приятелчета ме виждат да зареждам мотора си на Шосе две, тръгват след мен и той започва да дюдюка и вика през прозореца, за да е сигурен, че ще видя лицето му, преди да ме блъсне в мантизелата.

Уин я придърпва към себе си, подpira брадичка върху главата ѝ.

— Тя знае ли?

— Разбира се. Но не можела да направи нищо, нали така? Иначе в съда ще се разбере как съм го срещнала за пръв път. Как съм преценила, че е по-безопасно да ги оставя да се чукат в спалнята ми, вместо да я оставя да изчезне с някакъв смотаняк, с когото току-що се е запознала в бар. Как това, че се отнесох към нея като към приятел, в крайна сметка ми струваше крака.

Той я докосва, пръстът му се плъзва по крака ѝ, над коляното, ръката му спира върху бедрото ѝ.

— Не става въпрос за секс — казва. — Не по начина, по който го мислиш. Не би могла да съсипе тази част от теб дори да опита.

Патологът, извършил аутопсията на Джейни Бролн, живее на тясно заливче на река Съдбъри, в странна къщурка на странен имот, обрасъл почти толкова, колкото дворът на Нана.

Стените са почти изцяло скрити под пълзящия бръшлян. В покрития с яркожълти нарциси, виолетки и теменуги двор лежи старо дървено кану. Уин звъни на вратата — дошъл е, без да се обади предварително, а денят му вече започва да върви на зле заради добрата новина от лабораторията. Трейси е намерила отпечатъци.

Идеята му да се пробва с луминол дава резултат в едно отношение — латентен отпечатък върху фотоапарата, който е намерил във викторианската къща. Това означава, че човекът, докоснал кутията, е имал остатъци от мед най-малко по един от пръстите си. Медта и кръвта флуоресцират, когато се напръскат с луминол — често срещан проблем за следователите, който в този случай е от полза за Уин. За

съжаление следата няма аналог в базата данни на автоматизираната система за идентифициране на отпечатъци. А другите следи? По бутилката има отпечатъци на Стъмп и Уин, както и на Фарук, на няколко места по плика. По кутията от „Фреска“ и бележката от Парцалената Ан има едни и същи следи, но също без аналог в базата данни.

Стъмп е излъгала.

„Сега не е моментът да мисля за това“, казва си той, докато натиска за втори път звънеца на д-р Хънтър.

„Как е могла да го направи?“ В обятията му, в леглото му. Беше останала до четири сутринта. Беше правил любов с лъжа.

— Кой е?

Уин се представя като служител на щатската полиция.

— Елате до прозореца и ми покажете доказателство — нарежда гласът от другата страна на вратата.

Уин отива до гледащия към верандата прозорец и доближава документите си до стъклото. Възрастен мъж на триколесен минискутер се вира в тях, после в Уин. Явно е удовлетворен, защото отваря.

— Колкото и да е безопасно тук, виждал съм прекалено много неща. Не бих се доверил и на момиче скаут — казва д-р Хънтър, докато се насочва към проядената от дървояди дневна, гледаща към реката. На бюрото има компютър и рутер, купища книги и вестници.

Домакинът паркира при камината и Уин присяда до нея. Разглежда фотографиите — на много от тях се виждат по-млади версии на д-р Хънтър заедно с красива жена, вероятно неговата съпруга. Радостни моменти със семейството и приятели, поставена в рамка вестникарска статия с черно-бяла снимка на д-р Хънтър на някакво местопрестъпление, заобиколен от полицаи.

— Имам чувството, че знам защо сте тук — казва домакинът. — Заради онова старо убийство, дето ненадейно се появи в новините. Джейни Бролън. Да си кажа правичката, отначало не повярвах на ушите си. Защо сега? Но пък всички знаем, че милата ни окръжна прокурорка е известна с изненадите си, така да се каже.

— По онова време да ви е минавала мисълта, че убийството може да е дело на Бостънския удушвач?

— Пълни глупости. Изнасилени и удушени със собствените им дрехи жени, а останалото? Едно е да удушиш с шал или чорапи, а

съвсем друго — да използваш сутиена на жертвата, което според опита ми обикновено се случва, когато убиецът я е нападнал със сексуални намерения, разкъсвал е дрехите ѝ, а сутиенът е най-очевидното и удобно средство, защото се намира в близост до шията. Освен това трябва да добавя, че Джейни не е била от хората, готови да пуснат когото и да било в дома си, освен ако не са напълно сигурни кой ги посещава.

— Защото е била сляпа — предполага Уин.

— И аз самият не съм много далеч от това. Макулна дегенерация — казва д-р Хънтър. — Но мога да преценя много неща за човек по гласа му. Много повече, отколкото навремето. Когато едно от сетивата ти отслабва, останалите се засилват и се опитват да компенсират. През шейсет и втора журналистите бяха по-сдържани, или може би семейството ѝ не е искало да говори, или пък пресата не е проявила особен интерес. Не знам, но според онова, което не излезе по вестниците, доколкото си спомням, бащата на Джейни Бролън е бил доктор в Ист Енд в Лондон, бил е запознат с престъпността и редовно е кърпел жертвите ѝ. Майка ѝ работела в аптека, която била обирана на два пъти.

— Значи Джейни не е била наивна — казва Уин.

— Темпераментна и самоуверена, което е една от причините да има смелостта да замине в чужбина за цяла година и да се установи в Уотъртаун.

— Заради „Пъркинс“. Била е сляпа и е искала да работи със слепи.

— Така се предполага.

— Разговаряли ли сте с роднините ѝ?

— С баща ѝ, само веднъж и съвсем накратко. Както много добре знаете, не всеки изгаря от желание да си говори с патолог. Хората не могат да се справят с нашата роля във всичко това и повечето задават един и същи въпрос.

— Дали близкият им човек е страдал.

— Именно — потвърждава д-р Хънтър. — Това беше единственото, което ме попита баща ѝ. Искаше копие от смъртния акт, но не и доклада от аутопсията. Нито той, нито съпругата му дойдоха тук. Тялото бе върнато в Лондон заедно с малкото ѝ лични вещи. Той обаче не пожела да научи никакви подробности.

— Необичайно за доктор.

— Но не и за баща.

— Какво му казахте, когато ви попита?

— Казах, че е страдала. Никога не съм лъгал. Не мога да лъжа.

Уин отново се сеца за Стъмп.

— Казвате на човек онова, което той иска да чуе, тоест, че близкият му не е страдал. И какво ще стане, ако случаят отиде в съда и защитата разбере какво сте говорили? — пита д-р Хънтър. — Хващат ви в лъжа, било тя и добронамерена. И репутацията ви е опетнена. Това е. Ето защо казвам нещата такива, каквито са. Не е трудно.

Столт му тихо бръмчи, докато върви към вратата.

— След като чух новините, изрових всичко, което успях. Реших, че някой ще дойде да задава въпроси, и явно съм познал. — Гласът му звучи от коридора. — По шкафовете и под леглата е такава каша... — Отдалечава се още повече. После се приближава. — Запазил съм някои неща от онова време. Бяхме по-благоразумни тогава.

Паркира скутера. В скута му има кутия за документи. Продължава да говори:

— Първо. Харвард никога не е бил ентусиазиран от идеята да има департамент по съдебна медицина, в противен случай той и досега щеше да съществува. От патолозите бяхме малцина, които харесваха следствената част, обичаха да правят аутопсии, да бъдат криминални лекари, както ни наричаха. Но ние си пазехме документацията, поне онази, която смятахме за важна или искахме да използваме с учебни цели — много добре знаехме, че след като ни изхвърлят, никой няма да даде и пукната пара за оставеното от нас. Между другото, видяхте ли я в Ютуб?

Ламонт. Кое то отново го подсеца за Стъмп.

— Не мога да повярвам какво правят хората напоследък — отбелязва д-р Хънтър. — Радвам се, че не съм на вашата възраст. Предпочитам да вървя надолу по склона. Не ми остава да очаквам с нетърпение нещо, освен да гледам домашни филми, направени от непознати, пък и... една от внучките ми е в Ирак. А аз трябваше да съм в старчески дом с много от приятелите ми — поне онези, които останаха. Бях в списъка пет години, наскоро ми дойде ред. Но не мога да си го позволя, защото не мога да продам къщата. А доскоро хората бяха готови да се бият за нея. — Посочва компютъра върху гледащото

към реката бюро. — Наричам го кибер пандемия. Паднат ли задръжките, знаете останалото.

— Съжалявам...

— Имам предвид Моник Ламонт. Второто е по-лошо от първото. Влезте в системата. — Отново махва към компютъра. — Гугъл ме известява за какви ли не неща. Окръжен прокурор, престъпност, градски съвет. Обичам да съм в течение със ставащото в Мидълсекс. Защото живея в него.

Уин отива до компютъра, влиза в интернет. Не му е нужно много време да открие последния клип, достигнал върховете.

„Комодорс“ пеят „О, тя е тухлена къща...“, докато Ламонт с каска на главата, заобиколена от други официални лица и строителни работници, оглежда тонове срутили се бетонни плочи в някакъв тунел недалеч от летище Логан в Бостън.

След това зазвучава откъс от една от старите ѝ изборителни кампании: „Стигнахме до дъното, настоявам за справедливост“. Ламонт пристъпва напред и инспектира разрушенията, а тясната ѝ пола се вдига нагоре и едва не оголва задника ѝ.

— Това явно е от онази катастрофа миналото лято, Голямото ровене, когато тунелът се срути, смаза оная кола и уби жената до шофьора — казва д-р Хънтър. — Никога не съм бил почитател на Моник Ламонт, но вече започвам да я съжалявам. Не е хубаво да се причинява подобно нещо на човек. Но не затова сте тук. Ако знаех отговора за Джейни Бролън, случаят щеше да се реши, докато работех по него. Днес мнението ми е същото като тогава. Домашно убийство, инсценирано така, че да изглежда като сексуално престъпление с фатален край.

— Инсценирано от приятеля ѝ Лони Парис ли?

— Ако не ме лъже паметта, били ги чували да се карат. Имало съобщения за скандали помежду им. Така че онази сутрин сигурно е отишъл да я вземе за работа. Скарали се. Той я удушил, след което направил да изглежда, че е работа на някакъв сексуален маниак. Избягал от местопрестъплението и имал нещастieto да изпита близка среща с превозно средство.

— Единственото, което намерих за него, беше някаква вестникарска статия. Не открих досието му. Предполагам, че е в

Кеймбридж, защото случаят е тамошен. Вие ли извършихте аутопсията?

— Да. Множество травми. Както може да се очаква, когато те прегазят.

— Прегазен? Тоест, не е бил прав, когато са го ударили, така ли?

— Определено е бил прегазен. И то повече от веднъж. Някои от нараняванията бяха след настъпването на смъртта, което означава, че известно време е лежал мъртъв на пътя — достатъчно, за да го смачкат една-две коли, докато някой най-сетне е усетил друсането и е решил, че може би няма да е зле да слезе и да провери какво става. Било е рано сутрин. По тъмно.

— Възможно ли е да е бил мъртъв, преди да са го прегазили?

— Искате да кажете, че е било нагласено да изглежда като злополука ли? Възможно е. Единственото, което мога да кажа, е, че не е бил наръган или прострелян. Определено е получил силни травми приживе, особено по главата.

— Вижда ми се интересно, че се е обадил в полицията от апартамента на Джейни, след като уж влязъл вътре и я намерил убита — казва Уин. — И изчезва, преди ченгетата да пристигнат. А по-малко от двацет и четири часа по-късно е мъртъв наред пътя. Не блъснат. А прегазен, защото вече е лежал на земята.

— Направихме всичко по силите си. По онова време вълшебствата, с които разполагате днес, ги нямаше.

— Нямаме вълшебства, но определено разполагаме с технологии, които не са съществували, когато сте работили по случаите, доктор Хънтър. Чудя се какво ли има там — казва Уин и посочва кутията за документи.

— Най-вече същите стари записи, които със сигурност вече сте виждали. Включително от Кеймбридж. Но най-доброто... е, би излязло непристойно от моя страна да го взема със себе си, след като напуснах. Имам предвид патологичните проби. Когато през осемдесетте департаментът по съдебна медицина беше закрит, пробите останаха. Не се съмнявам, че в крайна сметка са ги изхвърлили. Искане ми се да бях запазил очите на Джейни Бролън. Бяха поразителни. Показвах ги в различни лаборатории. Сума ти хора се мъчеха да отгатнат.

— Какво им е било на очите й? — пита Уин.

— Както можете да очаквате, по време на аутопсията осветих с ярка светлина очите ѝ — исках да видя дали при общия преглед няма да открия нещо, което би могло да обясни слепотата ѝ. И попаднах на странни блестящи кафеникави петънца върху роговиците. Предположих, че са резултат от заболяването, което я е лишило от зрение. Или може би е страдала от някаква неизвестна неврологична дегенерация, довела до промяна на пигментацията. Така и не успях да разбера. Както и да е, това едва ли ви е от полза. Медицинска рядкост, която е по-скоро по моя вкус.

— Може ли? — Уин става и пристъпва към кутията.

— Разбира се.

Уин отнася кутията до камината, вдига капака. Очакваните документи и снимки, както и херметично затворена пластмасова кутийка.

— Доста време е издържала, нали? — отбелязва д-р Хънтър. — Тапъруеър. Наред бурканите Бол е сред основните материали в моргата.

Капакът е надписан с така познатия вече номер на делото — WT218-62. Вътре има спринцовка с огъната игла и малка ампула. Уин я вдига към светлината.

Мазна утайка на дъното и нещо, приличащо на мънички люспи мед.

След кратко отбиване в лабораторията да остави спринцовката и ампулата Уин навестява Нана.

— Връщам ти колата — казва високо. — Вратата е отключена. Алармата не работи. Поне мога да намеря някакво успокоение в постоянството ти. Защото всичко останало е в хаос, Нана.

Говори всичко това, докато носи покупки в кухнята ѝ. Не е разбрал, че тя има посетител. Горката госпожа Мърфи от Салем. Ама че ирония — Нана има клиенти от място, наречено Градът на вещиците, където емблемата на полицейското управление е яхнала метла вещица. Без майтап.

— Не знаех, че не си сама. — Оставя торбите и започва да прибира нещата.

Покупки от истински магазин, където е платил пълната цена.

— Как сте, госпожо Мърфи? — пита той.

— О, не много добре.

— Струва ми се, че сте малко отслабнала.

— О, не чак толкова.

Вечно мрачната госпожа Мърфи с нейните сто и трийсет кила.

Жлезите ѝ не били наред, така казва. Не се чувства по-добре. Прави всичко, което ѝ казва Нана, и за известно време нещата се подобряват. После енергийният вампир се появява отново, изсмуква жизнените ѝ сили, докато спи, и я оставя толкова депресирана и уморена, че не може да се упражнява, не може да прави нищо, освен да яде.

— Знам — казва Уин. — Работя за един енергиен вампир. Същински ад е.

Госпожа Мърфи се разсмива и пляска грамадните си бедра.

— Ама че си смешен. Винаги ме развеселяваш. Но нали ти казах да се махнеш от нея. Видя ли филмите ѝ? Или както там ги наричат. Същото, което правят кандидатите за президенти. Ю-Ту или нещо такова. Както и да е, следя онова голямо разследване, което пое така ненадейно. Помня случая, знаеш ли? — Кима на Нана. — Все едно някой да направи това на Хелън Келър, когато е била млада. Само дето никой не е убивал Хелън Келър, разбира се. Слава Богу.

— Слава Богу — съгласява се Нана.

— Помня как си мислех, че сякаш е взето от филм на Алфред Хичкок. Не е особено оригинално. Много хора казваха същото навремето. Също като в „Чакай да се стъмни“. Представяш си как горкото сляпо момиче се мъчи да набере номера, да извика помощ, а не може да види дори телефона, камо ли убиеца. Как не знае накъде да бяга, защото не вижда нищо. Ужасяващо, нали? Е, ще тръгвам, за да те оставя насаме с момчето ти — казва госпожа Мърфи на Нана.

Уин ѝ помага да стане.

— Какъв джентълмен само. — Госпожа Мърфи отваря дамската си чанта, изважда двадесетдоларова банкнота, оставя я на масата, посочва Уин с пръст. — Все още имам дъщеря, нали знаеш. Лили е чудесна. И в момента не излиза с никого.

— В момента съм толкова зает, че изобщо не съм за дами, особено за такива чудесни като дъщеря ви.

— Какъв джентълмен — повтаря тя, набира номер на мобилния си телефон и казва в него: — Сега излизам. Какво? О, не. По-добре да изчакам на тротоара. Твърде съм уморена, за да вървя цяла пресечка, миличък.

Тръгва си, а Нана отваря хладилника и оглежда какво е донесъл Уин.

— Какви чудесни неща, скъпи — казва тя, докато проверява и шкафа. — Какво е станало с приятелката ти?

— По-лесно беше да мина през хранителните стоки. Печеното пиле току-що го свалиха от грила. Има и салата с див ориз, трябва ти малко зърнени храни. Има също орехи и сушени боровинки. Напълних резервоара, проверих маслото, всичко е готово.

— Седни за малко. Виждаш ли това? — Нана посочва големия златен медальон на шията си, една от десетината верижки с талисмани и символи, от които той нищо не разбира. — Вътре има твоя коса от времето, когато беше съвсем малък. А сега добавих и от моята. Майчина енергия, миличък. Баба закриля внучето си. По света ходят ангели. Не се бой.

— Попаднеш ли на ангел, прати ми я — усмихва ѝ се Уин.

— Какво се е случило с приятелката ти?

— Каква приятелка? И защо мислиш, че се е случило нещо?

— Онази, която е спуснала мрак в сърцето ти. Не е така, както си мислиш.

— Нищо не е така, както си мисля — отвърща той. — Точно това прави живота интересен, нали? Трябва да тръгвам.

— Англия — казва тя.

Уин спира на прага.

— Да. Джейни Броуън е била англичанка.

Имаше го във всички новини.

Ламонт и Скотланд Ярд, невероятното дуо. Кой знае? Може би ще успеят да спасят каквото е останало от света.

— Не — съчувствено казва Нана. — Не става въпрос за горкото момиче.

Той излиза и слага веригата на мотора си под погледа на госпожа Мърфи. Голямата ѝ чанта от изкуствена кожа виси от дебелия ѝ ръка.

— Приличаш на някой от оня филм — казва тя. — „Стар Трек“. Много ми харесваше капитан Кърк. А сега участва в пътни реклами. Иронично, нали? Капитан Кърк и пътни реклами. Сигурно отсяда в хотели, в които не е отсядал никой човек. — Смее се. — За деветдесет и девет долара. Никой, освен мен не вижда иронията.

Уин си слага шлема.

— Искате ли да ви закарам?

Тя избухва в смях.

— Ще се попия! Мили Боже. Кит като мен на толкова нещо!

— Елате. — Уин потупва седалката зад себе си. — Скачайте. Ще ви откарам до колата.

Лицето ѝ се отпуска. В очите ѝ се появява нещо нежно и тъжно, защото Уин наистина говори сериозно.

— А, ето го и Ърни — казва тя, когато вижда спиращата до тях тойота.

Ламонт е в кабинета си.

Не е нужно да е детектив, за да го разбере. Колата ѝ е на запазеното място на паркинга, вратата на кабинета ѝ е затворена и отвътре се чува тихо мърморене. Сигурно говори с поредния си пресекретар, красив като куклата Кен. Уин влиза в следствения отдел. Почти не говори с колегите си, които му хвърлят учудени погледи — все пак не би трябвало да е тук, а да разрешава случай с международно значение. Точно в момента най-много се нуждае от своята комфортна зона, от телефона и компютъра си. Остава папките на д-р Хънтър на бюрото, поглежда уж откраднатия часовник на дядо си. В Лондон е почти девет вечерта. Влиза в интернет, намира телефона на информационната служба на Скотланд Ярд, казва на дежурната, че е детектив от отдел „Убийства“ в Масачузетс и трябва задължително да говори с комисаря. Спешно е.

Резултатът е като при пословичния оловен балон. Все едно да се обадиш в Белия дом и да потърсиш президента. След дълги опити успява да се добере до някаква достатъчно любезна дама от следствения отдел и открива, че човекът, който му трябва, е старши детектив Джереми Килиън. Проблемът е, че е извън страната.

— Знаете ли къде мога да го намеря?

— Замина за Съединените щати. Само това знам. Ако се обадите утре през работно време, може би някой от административните помощници на комисаря ще може да ви даде по-пълна информация.

Дава му пряк телефонен номер.

Не може да е заради случая Джейми Броуън. Няма начин старши детектив от Скотланд Ярд да се вдигне чак дотук заради подобно нещо.

Уин седи и мисли, гълта три таблетки адвил — има гадно главоболие и онова странно забавено чувство, което изпитва, когато е недоспал, работата не върви или не се нахранил достатъчно. Започва с документите на д-р Хънтър. Повечето информация в тях е същата, която са намерили със Стъмп в архива. Е, този път няма да я моли за помощ. Прочита бележките и другите книжа, изречение по изречение, страница след страница, докато не попада на име, от което замръзва.

Дж. Едгар Хувър.

С нечетливия почерк на д-р Хънтър са изписани и други имена — мафиотски имена, които са му смътно познати, бележки за разговор, който е водил на 10 април с някакъв журналист от Асошиейтед Прес. Уин влиза в интернет и започва да търси. Репортерът е носител на няколко награди заради материалите си за организираната престъпност.

Разпечатва статиите. Четенето им е бавна работа. Както може да се очаква, журналистът е умрял преди години, така че за разговор с него и дума не може да става.

В пет без малко телефонът му извънпява.

Трейси от лабораторията.

— Нищо ценно от ДНК пробите. Няма съответствия в CODIS^[1]. Но се оказва прав — казва тя.

Помолил я е да вземе проби от спринцовката и ампулата и да ги изследва с електронен микроскоп и рентгенови лъчи, за да определи състава на частиците в утайката. Смята, че странните кафеникави люспи са неорганични. Мед например.

— Метал са — потвърждава тя.

— Какво търси метал там, по дяволите? Да не би да си е инжектирала мед?

— Не мед — казва Трейси. — Злато.

Заформя се картина на трагедия, чиито корени, подобно на почти всички други случаи, по които е работил Уин, са в случайността, лошото стечение на обстоятелствата, един на вид незначителен инцидент, който в крайна сметка отнема живота на човек по зашеметяващо брутален начин.

Макар че никога няма да го докаже, защото не са останали живи свидетели, явно по-малко от четиридесет и осем часа преди да бъде убита, Джейни Бролн е дала ход на фаталното събитие, като просто е

излязла от апартамента, за да продължи караницата с приятеля си Лони Парис. Уин става от бюрото; осъзнава, че е прекарал тук близо пет часа. Минава покрай празните кабинки — всички останали са си тръгнали. В другия край на етаж са офисите на Окръжната прокуратура, както и кабинетът на Ламонт. Тя е там. Усеща мощната ѝ егоистична енергия. Чука, влиза, без да изчака отговор, затваря вратата.

Тя седи зад безупречно чистото си стъклено бюро и прибира куфарчето си. Поглежда го и на лицето ѝ се изписва тревога. В следващия миг отново е напълно непроницаема в своя сиво-син костюм и зеленикавочерна блуза — тънък миш-маш, така характерен за Армани.

Уин се настанява на един стол.

— Трябваш ми за няколко минути.

— Нямам ги. — Затваря куфарчето и шумно щраква със закопчалките.

— Мисля, че би искала да получиш информацията, преди да я предам на Джереми Килиън от Скотланд Ярд. И, между другото, би било учтиво от твоя страна да ме уведомяваш, когато привличаш други служби в разследването ми.

— Много добре знаеше, че Скотланд Ярд ще участва — казва тя.

— Да, сега знам. Защото го чух по новините, които пусна.

— Не съм ги пуснала аз. А губернаторът.

— Гледай ти. Как ли е научил? Може някой да му е снесъл.

— Не обсъждаме това — казва Ламонт по начина, по който само тя може. Никога коментар, а заповед.

— Явно имаш новини по разследването. Добри, надявам се?

— Не мисля, че нещо около този случай би могло да се нарече добра новина. За теб най-вероятно не е добра новина, а ако Джереми Килиън не беше на път за Щатите или вече не е пристигнал, бих те посъветвал да му кажеш, че може би не е нужно да губи времето на Скотланд Ярд заради...

— Пътува насам ли? И откъде научи това?

— Една негова колежка ми каза. Заминал за Щатите. Не знае кога и защо.

— Сигурно е по някаква друга причина. Не заради разследването ни. — Не изглежда особено уверена. — Не мога да си представя, че

идва насам, без предварително да е обсъдил това с мен.

Включва елегантна стъклена лампа. Прозорецът зад нея е тъмен. Светлините от съседните сгради са приглушени от мъглата. Ще вали, а Ламонт мрази дъжда. Толкова го мрази, че веднъж Уин я беше попитал дали случайно не страда от сезонно разстройство. Една Коледа дори ѝ купи светеща кутия, която би трябвало да имитира слънцето и да ти повдигне настроението. Не подейства. Адски я раздразни. Лошото време е неподходящо за лоши новини.

— Джейни Бролън най-вероятно е страдала от ревматичен артрит, сигурно още от дете — започва Уин. — Може би защото баща ѝ е бил доктор, тя като че ли е разчитала на доста ново за времето си лечение с натриев ауротиомалат. Да ти е познато това нещо?

— Не. — Казва го нетърпеливо, сякаш трябва да ходи някъде, а той само я бави.

— Соли на златото. Използва се в лечението на хроничен артрит. Трудно е да се каже каква е била дозировката. Би могло да е между десет и петдесет милиграма злато на седмица. Или по-малко на по-дълги интервали. Приема се с инжекция. Възможните странични ефекти включват промяна на кръвната картина, дерматит, склонност към лесно получаване на синини — което би могло да обясни многото синини по цялото ѝ тяло. Плюс хризалис на роговицата...

Ламонт свива рамене, че не разбира нищо. Това е начинът ѝ да намекне, че е отегчена, а той ѝ досажда с глупости. Вече е още по-напрегната и непрекъснато поглежда към венецианския стъклен часовник на стената срещу бюрото.

— Златото се натрупва в роговицата, което не причинява проблеми със зрението — с други думи, не можеш да ослепееш от това. Но при оглед на светлина мъничките кафеникави люспи могат да се видят. Както са били видени при аутопсията — казва Уин.

— И какво?

— И всичко това говори, че тя не е била сляпа, а фотосензитивна, което е друг възможен страничен ефект от терапията със злато. А чувствителните към светлина хора често носят тъмни очила.

— И какво?

— Не е била сляпа.

— И какво?

— А ти просто не искаш да слушаш това, нали?

— Оплетените ти мисли ли? Нямам време да се ориентирам през тях.

— Смятам, че Джейни Броуън е била жертва на мафията. Както и приятелят ѝ, Лони Парис.

Апартаментът ѝ се е намирал в сърцето на мафиотския квартал на Уотъртаун. Много добре е знаела какво става около нея, защото не е била сляпа, което означава, че със сигурност е видяла кой е бил на прага ѝ на четвърти април сутринта — и вероятно това е бил човек, на когото е имала достатъчно доверие, за да го пусне. Не е задължително да е бил приятелят ѝ Лони Парис, който я е убил толкова, колкото и прословутият Бостънски удушвач. Мисля, че когато Лони е пристигнал да я откара до „Пъркинс“, тя вече е била мъртва. Просто е влязъл и я е открил.

— Чакам да науча на какво основаваш всички тези предположения — казва Ламонт. — Всъщност чакам да разбера какъв е смисълът във всичко това.

— Два дни преди това, втори април — казва Уин. — Някакъв мафиотски бос, който живеел от другата страна на улицата срещу Джейни, използвал връзките си в Регистъра на моторни превозни средства да направи справка по номера на кола, за да научи адреса на един съдебен заседател, който пречел на издаването на оправдателна присъда. Едно от момчетата на боса било съдено за убийство. Освен че не помагал, въпросният съдебен заседател изтърсил някакъв неподходящ коментар, с който обидил боса. Поинтересувай се. В пресата има куп неща по въпроса.

Ламонт. Този неин поглед. Неподвижен като на котка.

— Неподходящата забележка намеквала, че мафиотът и Дж. Едгар Хувър правели тройка с още един високопоставен служител на ФБР. Впрочем, подобни неща са ставали и преди това. Но в конкретния случай въпросният бос — съседът на Джейни — пратил мутрите си в жилището на съдебния заседател, те го отвлекли и го домъкнали в дома на шефа си. Целта била не толкова да го убеди да размисли, колкото да си отмъсти. Заседателят е убит. Тялото му изчезва в багажника на кола и вече никой не го вижда. Това се знае от по-късни съдебни дела, показания на свидетели, информатори и тъй нататък.

— И с какво е свързано всичко това?

— Свързано е с факта, че според бележките и различните доклади, на които попаднах, през въпросната вечер, втори април, Джейни и приятелят ѝ са били чути да се карат в апартамента ѝ. Караницата продължила навън и в крайна сметка Лони ядосано си заминал с колата.

— Май съм нещо тъпа — казва Ламонт.

— Моник, тя си е била вкъщи, когато съдебният заседател е бил убит от другата страна на проклетата улица и напъхан в багажника. И не е била сляпа. И всеки, който я е познавал, е знаел това. Сигурно никога няма да разберем какво точно е станало, но напълно е възможно на сутринта на четвърти април да я е посетил някой от мафиотите. Може би съсед, някой, когото е познавала. Отваря вратата — и това е. Убита, всичко е инсценирано да прилича на изнасилване, убийство и обир. Без да знае, че е част от сценария, Лони пристига, влиза в апартамента ѝ, прави ужасното откритие и звъни в полицията. Бум. Мафиотите пристигат, спипват го и с него е свършено.

— Защо?

— Защото вероятно е видял същото като Джейни на втори април. Бил е пречка. Или изкупителна жертва. Направили са го да изглежда, сякаш той я е убил и е избягал, а след това случайно го блъска кола. Проблемът е, че не е бил блъснат. А прегазен. Как е станало това? Да не би да е припаднал, докато е пресичал улицата в малките часове след убийството на Джейни?

— Пиян?

— Пробите за наркотици и алкохол са отрицателни. Добър замисъл. Смъртта ѝ намира обяснение. Неговата — също. Точка.

— Точка? Това ли е всичко?

— Това е. Колкото до твоята теория за Бостънския удушвач — забрави, колкото и да ти се къса сърцето. По-добре се обади на губернатора. И на Скотланд Ярд. Свикай пресконференция. Защото журналистите вече разтръбиха за международното ти разследване чак до луната. И Англия няма нищо общо с това, освен че е изгубила една добра млада жена заради някакви мафиотски боклуци, случайно оказали се нейни съседи, докато се наслаждавала на едногодишния си престой в Щатите. По-добре е щяло да бъде наистина да е била сляпа.

— И това така и не било установено при разследването, така ли? Че всъщност не е била сляпа? — пита Ламонт.

— Хората приемат едно или друго. Може би никой не я е питал, не им е пукало или са решили, че няма значение. Да не забравяме и момента с потулването. Полицията явно е действала заедно с мафията — по всичко си личи.

— Ако не е била сляпа, защо ѝ е било да работи с тях, по дяволите? — пита Ламонт.

— Приемам, че имаш предвид със слепите.

— Защо? Щом самата тя не е била?

— Имала е заболяване, което ѝ е причинявало страдания всеки ден. Променило е живота ѝ. Ограничило я е в известен смисъл. Карало я е да полага повече усилия и я е направило по-храбра. Чудеса и докосването на Мидас. Нищо не подействало. Защо да не я е грижа за болката и страданията на другите?

— Не си е заслужавало. Определено — казва Ламонт. — Все пак историята е страхотна. Всичко зависи от това как се представи. Нека не бъдем сдържани. По-добре да се оповести не с комюнике или на пресконференции, на които и без това никой не вярва. Особено напоследък. — Усмивва се, понеже ѝ хрумва блестяща идея. — А от някой колежански репортер.

— Майтапиш се.

— Идеално. Изобщо не се майтапя — казва тя, става и грабва куфарчето си. — И то не от мен, а от теб. Искам да се свържеш с Кал Град.

— Нима ще оповестиш такава история в шибания „Кримсът“? В някакво си студентско вестниче?

— Той участваше в разследването, работеше с теб, с нас, а историята е страхотна. Превръща се в история за история. Точно от нещата, които хората харесват, особено при сегашната мода „всеки е журналист, всеки е звезда в собствения си филм“. Риалити ТВ, Ютуб. Обикновеният Джо спасява света. Да, точно така. И, естествено, големите медии ще поемат историята, ще я разгласят навсякъде и всички ще са щастливи.

Уин излиза след нея, вади айфона от колана си, спомня си за листа в портфейла си. Вади го, разгъва го, набира телефонния номер на Кал и забелязва нещо тъкмо докато вратата на асансьора се затваря и той отнася Ламонт към първия етаж на съда и колата ѝ. Вдига белия лист хартия, накланя го на една страна, на друга, едва различава

отпечатаните букви, съвсем слабите сенки под номера, изписан с грижливия почерк на Кал.

Едно Ж, по-нататък АТ и нещо, което прилича на А, следвано от възклицателен знак. Изтичва обратно в офиса си, грабва лист принтерна хартия и молив. Спомня си разговора със Стъмп в мобилната лаборатория, как изучаваха бележката, използвана при последния банков обир. Същата като онези от предишните три обира. Написана с печатни букви с молив върху бял лист десет на петнайсет сантиметра. Уин взема линейка, начертава правоъгълник със същите размери — точно толкова, колкото е и хартиятката, дадена му от Кал. Подравнява отпечатаните букви с онова, което помни за бележката от банковия обир.

СЛОЖИ ПАРИТЕ ОТ КАСАТА В ТОРБАТА.

ВЕДНАГА! ВЪОРЪЖЕН СЪМ.

Образът от охранителната камера. Крадецът е горе-долу с ръста на Кал, но изглежда по-тежък. Няма проблем. Слагаш няколко чифта дрехи под торбестото яке. По-тъмна кожа. Тъмна коса. Могат да се постигнат по милион начини. Включително и с грим — това е най-старият трик от учебниците, при това се измива за нула време. Бърза справка с Националния център за криминална информация, НЦКИ, Кал Трад. Датата на раждането му и отсъствието на криминално досие обясняват защо няма регистрирани ДНК отпечатъци — не че е оставял такива, освен може би онзи меден отпечатък върху фотоапарата, на който реагира луминолът, сякаш отпечатъкът е от кръв.

Банкови обира и кражби на мед в целия район. Без Кеймбридж, където учи Кал. И Бостън, откъдето е.

Уин опитва да се свърже с Ламонт и още при първото позвъняване повикването се прехвърля на гласовата поща. Или говори, или е изключила телефона си. Набира номера на Стъмп. Същият резултат. Не оставя съобщение на нито една, излиза тичешком от съда, яхва мотора и дава газ към Кеймбридж. Лекият дъжд шиба лицето му и прави настилката хлъзгава.

Колата на Ламонт е паркирана на алеята на викторианската съборетина на Братъл Стрийт. Цари пълен мрак, не се вижда жива душа.

Уин докосва гюрука на мерцедеса ѝ. Топъл е, чува се тихото пукане, типично за току-що изключените двигатели. Той заобикаля

къщата, скрива се от евентуални погледи, чака, слуша. Нищо. Минават минути. Всички прозорци са тъмни, обстановката няма нищо общо с онази свещ, която бе взел от стаята с дюшека и виното. Тук става нещо друго, може да го види, като поглежда през прозореца, който е счупил онази нощ. Панелът на алармата е мъртъв, зелената светлина е угаснала. Обикаля, оглежда се за прерязани кабели, за какъвто и да било знак, че може да има проблеми с електричеството. Нищо. Връща се при задната врата.

Отключена е и той я отваря, чува стъпки по дървения паркет. Нетърпеливото щракане на електрически ключове. Някой върви от стая в стая. И щрака ключовете. Уин затваря вратата — шумно, за да може другият — а това е Ламонт, сигурен е — да разбере, че има посетител.

Стъпките се насочват към него, чува се гласът на Ламонт.

— Кал?

Уин тръгва напред.

— Кал? — отново повиква тя. — Няма никакво осветление. Какво е станало? Къде си?

Някакъв ключ прещраква два пъти в стаята след кухнята — може би в някогашната трапезария. Уин включва тактическото си фенерче и насочва лъча му настрани, за да не я заслепи.

— Не е Кал — казва той и насочва лъча към стената, за да освети и двамата.

Намират се на два метра един от друг насред грамадно празно помещение със стар паркет и богато украсени корнизи.

— Какво правиш тук! — възкликва тя.

Уин изключва фенерчето. Потъват в пълен мрак.

— Какво правиш! — Гласът ѝ е уплашен.

— Шшшш — казва той, пристъпва към нея, намира ръката ѝ. — Къде е той?

— Пусни ме!

Той я отвежда до стената, прошепва ѝ да стои там. Да не мърда. Да не издава нито звук. Зачаква до вратата, на не повече от три метра от нея, но сякаш се е отдалечил на километри. Чака Кал. Дълги, напрегнати минути, после шум. Задната врата се отваря. Лъчът на фенера влиза в стаята преди човека, следва объркване, когато Уин

сграбчва някого. Борба, тропот на стъпки от всички страни, Стъмп вика нещо, после — мрак и тишина...

— Добре ли си?

— Уин?

— Уин?

Отваря очи. Лампите светят, над него стои Парцалената Ан. Този път е облечена малко по-различно. С поло, дочени панталони, с пистолет на кръста. Малко встрани са Стъмп, Ламонт и някакъв едър тип с костюм и с гъста сива коса.

— Тази къща е моя, по дяволите. Имам пълното право да съм тук — казва Ламонт.

Главата на Уин ще се пръсне. Напипва огромна цицина, поглежда окървавените си пръсти.

— Линейката идва — казва Стъмп и кляка до него.

Той се надига и сяда. За момент му причернява.

— Ти ли ме удари? Или трябва да благодаря на някой друг?

— На мен — обажда се Парцалената Ан.

И се представя като специален агент Маккълър от ФБР. Едрият тип с костюма е Джереми Килиън от Ню Скотланд Ярд. След като научава всички действащи лица, Уин предлага да пуснат обява в „На нашето място“ за Кал Трад. Тъй като вероятно е банков грабител и крадец на мед и е прилъгал окръжния прокурор да дойде тук, за да може да я шантажира, изнудва или заплашва. Моник и Уин са нагласили всичко. Всичко това е част от удара, който току-що е отишъл по дяволите. Ламонт го гледа как раздува историята. В очите ѝ няма нито искрица благодарност, че ѝ спасява задника.

— Какъв удар? — объркано пита Маккълър.

Уин разтърква главата си.

— Двамата с Моник дебнехме този тип от известно време. Заради начина, по който вървеше след мен, после започна да върви след нея, без да споменавам маниакалната му страст да описва точно онези престъпления, които предполагахме, че извършва. Типично поведение на социопат. Този седемнайсетгодишен умник — всъщност шестнайсетгодишно хлапе, рожденият му ден е идния месец — е бил закрилян и контролиран през целия си живот, докато накрая не напуска дома си и не отива в колежа, при това е по-малък от повечето първокурсници.

Лицето на Ламонт е безизразно. Уин обаче не се съмнява, че не е знаела нищо. Дори тя не би паднала толкова ниско да се чука с непълнолетен — ако наистина са правили това при срещите си в същата тази къща, от която Кал е откраднал медта. И която после е фотографирал. За сувенир, точно както е правил и на много други места. Тръпката от престъплението. Не защото парите му трябват. Представете си само. Суперкрадец. Пишеш за собствените си обири и кражби, сприятеляваш се точно с онези, които разследват престъпленията ти, дори чукаш окръжната прокуратура. Ама че вундеркинд!

— Ама че ужасно положение — с отвращение казва Килиън.

— Чия беше гениалната идея за прекъсването на електричеството? — Уин поглежда Маккълър. — А. Вашите хора. Ф-Бос-Р. И после какво? — Разтърква си главата. — Обаждате се на електрическата компания да пусне тока ли? Страхотно е да имаш подобни връзки. Не искам да засегна никого. — Обръща се към Стъмп. — Не ми трябва линейка. — Отново докосва цигината на главата си. — Всъщност, чувствам се по-умен. Не сте ли чували, че ако фраснеш някого с фенер по главата, коефициентът му на интелигентност скача?

— Какъв удар? — Стъмп изобщо не е развеселена.

Никой не е. Всички го гледат със сурови физиономии.

— За никакъв удар не си ми споменавал — казва Стъмп.

— Какво пък, и ти не беше особено откровена с мен. Поне относно специален агент Парцалена Ан.

— Маккълър — обажда се агентът на ФБР.

— Отпечатък от кутията „Фреска“ — казва Уин. — И от бележката, донесена в жилището ми. Никакво съвпадение в базата данни, което сто на сто означава, че оставилата ги не е била затваряна за наръгване на сводника си. Сто на сто означава, че няма абсолютно никакво досие. А сега като знам, че е от ФБР и работи под някакво прикритие, изобщо не съм изненадан, че няма отпечатъци в базата за разпознаване.

— Не можех да ти кажа — отвръща Стъмп.

— Схващам — казва Уин. — Естествено, не би могла да ми кажеш, че въпросната престъпница Парцалената Ан е всъщност информатор, който пък е агент на ФБР и шпионира мен, защото всъщност шпионира Ламонт.

— Май не е зле да полегнете — предлага му Килиън.

Стъммп продължавала обяснява:

— Уин, ти беше така твърдо решен да я следиш, че трябваше да прибягна до постановката с парка Филипело, да й кажа да достави бележката и всичко останало. За да излезе, че не съм имала друг избор, освен да призная, че е информатор, и да те накарам да се откажеш, преди да си открил, че е агент на ФБР. Знаеш как стават тия неща. Не издаваме информаторите си и ако бях споделила това веднага, щеше да станеш подозрителен. Затова трябваше да съчинявам. Трябваше да изглежда, че нямам друг избор, освен да пратя прикритието ѝ по дяволите и да ти наредя да стоиш колкото се може по-далеч от нея.

Погледите им се срещат за момент.

— Съжалявам — казва Стъммп.

— И какъв е поводът за купона? — обръща се Уин към всички.
— Защо сме тук? Определено не заради Джейни Бролън. Не и заради Кал Трад.

— Мисля, че лесният отговор е, че сме тук заради окръжния прокурор — обръща се Килиън към Ламонт. — Румънски сирачета. Прехвърляне на големи суми. Кое то е привлякло към вас вниманието на ФБР и Вътрешна сигурност. За съжаление, и на Скотланд Ярд.

— Едно е сигурно. Ще съдя всички ви до дупка — казва тя.

— Електронната ви комуникация... — започва Макклър.

— С Кал. — Ламонт влиза в ролята, която никой не играе по-добре от нея. Ролята на окръжен прокурор. — Мисля, че детектив Гарано ясно даде да се разбере какво правим, след като започна серията банкови обири и кражби на мед в Мидълсекс. И че част от удара ни беше да поддържам връзка с Кал, който проявяваше, меко казано, голям интерес.

— Знаеше ли, че е писала имейли на Кал Трад? — обръща се Стъммп към Макклър.

— Не. Не знаехме на кого пише. Р-то на получателя беше в Харвард. Машинният код е безполезен, ако нямаш машината, с която да го сравниш...

— Знам как действа.

Физиономията на Стъммп се е променила. Май Макклър ѝ е харесвала повече в ролята на Парцалената Ан.

— Последният имейл подсказваше, че ще се срещате с въпросната персона... — започва Маккълър.

— С Кал — казва Ламонт. — Среща в десет вечерта на обичайното място. С други думи, тук в десет.

— Но той не се появи — обажда се Килиън.

— Явно е надушил бурята на хоризонта и е офейкал — отвръща Уин. — Хлапето знае как да се измъква от ченгета. Има радар за ченгета. Появяват се тук и прецакват всичко, което двамата с Моник подготвихме от месеци. Това е проблемът със следенето на електронната комуникация, нали? Особено когато го правите тайно и следите някой, който е също под прикритие. Готвите се да ударите човек, който също се готви за удар, и в крайна сметка всички са ударени.

Две вечери по-късно, Клубът на преподавателите в Харвард.

Маслени портрети по покритите с махагон тухлени стени, месингови свещници, персийски килими, обичайните свежи цветя в антрето — всичко е толкова познато и нарочно подбрано, за да го накара да се чувства не на мястото си. Вината не е на Харвард — това е просто поредният ламонтизъм. Обикновено го вика в преподавателския клуб, когато има нужда да се чувства силна или по-силна от обичайното, защото или тайно се чувства несигурна, или има нужда от него, или и двете едновременно.

Уин се настанява на твърдия дъвен диван, на който сядат винаги. Тиктакането на големия стенен часовник му напомня, че Ламонт закъснява — минута, две, три, десет. Уин наблюдава влизащите и излизащи посетители — всякакви учени, гостуващи светила и преподаватели или видни семейства, дошли да проучат дали да не пратят видните си деца тук. Едно от нещата, които му харесват в Харвард, е, че прилича на безценно произведение на изкуството. Никога не можеш да го притежаваш. Никога не можеш да го заслужиш. Просто го посещаваш за известно време и си далеч по-добър човек за общността, та дори тя да не те помни. А може би дори не е подозирала за теб. Точно това намира за тъжно у Ламонт, независимо колко му е неприятна, дори жалка на моменти.

Онова, което притежава, никога няма да ѝ е достатъчно.

Тя влиза, сгъва чадъра си, изтърсва дъждовните капки от палтото си, сваля го и тръгва към гардероба.

— Забелязвала ли си, че когато се срещаме тук, винаги вали? — пита я Уин, докато вървят към залата и сядат на обичайната си маса до прозореца с изглед към Куинси Стрийт.

— Трябва да пийна — казва тя. — А ти?

Стегната усмивка, мимолетно срещане на погледи.

Явно не ѝ е лесно. Оглежда се за сервитьор, решава, че не би било зле да поръчат бутилка вино. Бяло или червено? На Уин му е все тая.

— Защо го направи? — пита тя, докато оправя ленената салфетка на скута си и посяга към чашата вода. — И двамата сме наясно. За протокола — този разговор не само че няма да се повтори, но и изобщо не се е състоял.

— Тогава защо да си правим труда да го водим? — казва той. — Защо ме каниш на вечеря, ако искаш само да говорим за това как не трябва да се говори и да се караме да обещаваме, че никога няма да говорим за нещо, за което не говорим? Или както там го каза преди малко.

— Не съм в настроение за многословни каламбури.

— Тогава давай направо. Слушам те.

— Фондация за международно право — казва тя. — Фондацията на баща ми.

— Мисля, че вече всички знаем какво представлява FOIL. Или в какво си го превърнала. Дружество с ограничена отговорност, параван, който да прикрие и пази човека зад покупката на скъпа викторианска руина, за чието реставриране ще са нужни години. Жалко, че не си подбрала някакво друго име. Все си мисля за кармата от използването на име, свързано с баща, който винаги се е отнасял към теб като...

— Определено не мисля, че си в положение да обсъждаш баща ми.

Сервитьорът пристига със сребърна кофа с лед и бутилка монтраше в нея. Отваря я. Ламонт опитва виното. Чашите са напълнени, сервитьорът се оттегля и Ламонт започва да изучава менюто.

— Не мога да си спомня какво си поръчваш обикновено. — Сменя темата.

Уин я връща на нея.

— Много добре знаеш, че съм в положение да обсъждам баща ти. Защото в крайна сметка, Моник, именно заради него се забърка в каша, която можеше...

— Не искам да слушам твоята версия за това какво е можело да стане. — Отпива от виното си. — Наистина ли си изненадан, че съм си купила друга къща? Че може би не искам да живея в сегашната си? Прекарвам съвсем малко време там. Почти никакво. Всъщност наех апартамент в „Риц“, но пътуването от и до Бостън не е от най-приятните изживявания.

— Разбирам защо си купила къща. Разбирам защо искаш да се отървеш от сегашната ти. Обаче така и не разбирам как би могла да прекараш и една нощ в нея след случилото се. — Всичко това се казва възможно най-внимателно. — Но да погледнем поредицата събития и как скритите емоционални проблеми те поставят в положение, в което не би искала да изпадаш отново. Никога.

Тя се оглежда, за да се увери, че никой не надава ухо, поглежда навън към дъжда, към уличните лампи и мокрия калдъръм. По лицето ѝ за миг пробягва тъга.

— Баща ти умря миналата година — тихо продължава Уин и се навежда напред, опира лакти върху бялата покривка. — Остави ти половината от онова, което имаше. Не че си мизерствала преди, но сега разполагаш със средства, които повечето хора ще нарекат баснословно богатство. Но това не обяснява поведението ти след смъртта му. Никога не си била лишавана от нищо. Нещо друго те е накарало да започнеш да харчиш като луда. Стотици хиляди долари за дрехи, кола, кой знае какво още — и всичко това в брой. Милиони за къща, когато вече имаш къща за милиони, а освен това си наела и апартамент в „Риц“. Кеш, пак кеш, и целият този кеш се движи от някаква френска банка до бостънска банка и кой знае къде още.

— Баща ми имаше сметки в Лондон, Лос Анджелис, Ню Йорк, Париж и Швейцария. Как иначе можеш да прехвърлиш големи суми, освен по банков път? Повечето хора не използват куфарчета. Колкото до плащането в брой за дрехи и автомобили, винаги съм го правила. Никога не купувам неща на кредит, който започва да се обезценява в мига, в който изляза от магазина. А за къщата на Братъл? На този ужасен пазар я взех направо на безценица в сравнение с онова, което

ще струва, след като я стегна — ако изобщо някой ден икономиката ни се оправи. Не ми трябваше да я ипотекирам и определено не желая да обсъждам с теб подробностите на финансовото ми състояние.

— Да погледнем фактите. Прехвърляла си огромни суми. Правила си големи покупки, като си плащала в брой. Харчиш така лудо, както никога не съм те виждал, и знам, че положението е такова от доста време. Даряваш за благотворителни организации, които не проверяваш. После се забъркваш с...

— Без имена — вдига ръка тя.

— Несъмнено е удобно да притежаваш къща, в която не живееш и която не е на твое име — казва Уин. — Чудесно място за една-две срещи. Или за три-четири. Такива, каквито не би провела в „Риц“. Или в къща, където съседите те познават и може би надничат през прозорците си. Нито пък в общежитието на колежа. — Отпива глътка вино. — С колежанче. — Вдига чашата си. — Наистина е добро.

Тя извърща поглед.

— Какво ще излезе в съда?

— Трудно ми е да повярвам, че е непълнолетен. Никога не бих се сетил.

— Той излъга.

— Не си проверила.

— Защо да проверявам?

— Като стана въпрос за проверки, забелязвала ли си следите от игли по ръцете му? По пръстите и по дланите.

— Да.

— Пита ли го от какво са?

— Инжекции ботокс, за да не му се потят ръцете — казва тя. — Баща му е пластичен хирург. Знаеш го. Започнал да му ги слага, когато имал концерт. За да не му се пързаят пръстите по клавишите. Сега продължава да си ги бие, защото свири на кийборд.

— И ти си му повярвала.

— Защо да не му повярвам?

— Всъщност права си. И аз не бих си помислил друго. Освен ако вече не подозирам човека. Да не говорим, че никога не съм чувал някой да прави това. Ботокс в пръстите. Сигурно адски боли.

— Нямаше да е така просто — казва Ламонт.

— Нищо не е просто. И влизаш с такива пръсти в банката, пускаш бележката под стъклото, а ръцете ти са чисти и сухи. Не оставят отпечатъци върху хартията.

— Трябва и късмет с доказването на всичко това.

— Разполагаме с негов меден отпечатък, така да се каже. От апарата, който при цялата си глупост е оставил в кухнята на твоята нова-стара къща. Не се безпокой. Ще го приберат за доста време.

— Какво ще стане?

— Не разбирам въпроса ти.

Тя го изглежда красноречиво.

— Много добре го разбираш.

Сервитьорът приближава и тя му махва да не ги безпокои.

— Той е патологичен лъжец — казва Уин. — Вземи последния път, когато щеше да има свидетели на срещата ви. Той не само че не се появи, но и свидетелите разбраха за някаква операция, която обяснява електронната ви кореспонденция, за която федералните и останалите биха предпочели да не се разчува. Нали знаеш, Пейтриът Акт е горедолу толкова популярен, колкото и бубонната чума.

— Бил си там и преди — казва тя. — В къщата. И си ме видял да се връщам при колата си. И какво носех. И всичко останало.

— Няма доказателства за това, а и не го видях онази нощ. Все пак бих казал, че не ми харесва някой да ми носи кожата. Като част от тръпката. Да краде мои неща...

— Да ти погоди номер?

— Не. Да ме обере. Психология — казва Уин. — Може би се дължи на онова, което е казала майка му за мен, когато избирали апартамент. Сигурно го е накарало да се чувства още по-неадекватен и обиден, отколкото вече се е чувствал. Както и да е. Предполагам, че по някакъв свой начин е навлякъл кожата ми, разхождал се е с моите обувки. Надделял е над мен по шантавия си начин. Не си пила от виното, което ми открадна.

— Не бях в настроение — казва тя и отново го поглежда. — Честно казано, не бях в настроение за нищо. Писна ми доста бързо, а това не действа добре, ако разбираш какво искам да кажа.

— Момчето играчка е започнало да омръзва.

— Бих предпочела да не пускаш подобни коментари.

— Значи на онази среща, на която донякъде бях свидетел, нещата не са потръгнали. Когато те видях да излизаш от съда, май спореше с някого. По мобилния. Изглеждаше разстроена и точно затова те проследих.

— Да, спорех. Не исках да ходя там. В къщата. Беше много убедителен. Знае някои неща за мен. Трудно ми е да откажа. Ще бъда откровена за момент и ще ти кажа, че не знаех как ще се измъкна от всичко това. Даже нещо повече, не зная как изобщо съм се забъркала.

— Ще бъда откровен за момент и ще ти кажа как е станало всичко. Според мен — казва той. — Когато се чувстваме безсилни, правим неща, които да ни вдъхнат увереност. Външен вид. Дрехи. Къщи. Коли. Плащане в брой. Правим всичко възможно да се почувстваме желани. Секси. Всъщност можем да стигнем дори до екхибиционизъм. — Замълчава за момент. — Нека позная. Той е направил клиповете от Ютуб. Но идеята не е била негова, а твоя. Още едно от нещата, които е знаел за теб.

Мълчанието ѝ е красноречиво.

— Ще ти призная нещо, Моник. Мисля, че си най-умното човешко същество, което съм срещал.

Тя отпива от виното си.

— Какво ще стане, ако се раздрънка за всичко това? Пред полицията. Или още по-лошо, в съда.

— Да развее мръсното бельо, така да се каже? Което си проявила достатъчно ум да не оставяш на мястото след вашето...

— Ако каже нещо за каквото и да било — прекъсва го тя.

— Той е лъжец. — Уин свива рамене.

— Вярно. Лъжец е.

— Какво друго правим, когато се чувстваме безсилни? — продължава Уин. — Избираме някой сигурен човек.

— Явно не е така. В това нямаше нищо сигурно.

— Искаме да се чувстваме желани, но сигурни — казва Уин. — По-възрастна, влиятелна жена. Обожавана, но сигурна, защото държи всичко под контрол. А какво може да е по-безопасно от умно артистично момче, което върви след теб като пале?

— Мислиш ли, че Стъмп е безопасна? — пита Ламонт и кима на сервитьора.

— Какво имаш предвид?

— Мисля, че знаеш какво имам предвид.

Тя се спира на зеленчуци с винегрет и двойна порция риба тон карпачо с усаби. Той си поръчва обичайната пържола. Със салата. Без картофи.

— Близки приятели сме — казва Уин. — Работим и се забавляваме добре заедно.

Очевидно е, че Ламонт иска да разбере две неща, но не може да се застави да го попита. Дали е влюбен в Стъмп и дали му е разказала какво се е случило преди години, когато се е напила в Уотъртаун.

— Нека попитам отново — казва тя. — Безопасна ли е?

— Нека ти отговоря отново. Близки приятели сме. Чувствам се напълно безопасно. А ти?

— Очаквам в понеделник да се върнеш в отдела — казва Ламонт. — Не съм сигурна доколко ще можеш да работиш с нея занапред. Освен, разбира се, ако няма убийство и тя не се появи с онзи свой нелеп... камион. Кое то ме води до последната тема. Организацията, която е основала.

— Фронт.

— Какво ще правим с нея?

— Не мисля, че изобщо можем да направим нещо — отвърща Уин. — Задвижила се е като фронт, напълно оправдава името си. Няма да успееш да се отървеш от нея.

— Нямах предвид такова нещо — казва Ламонт. — Питам се дали не е по-добре да помогнем. Ако това ще ѝ достави удоволствие.

— На Стъмп?

— Да, на нея. Да я направи щастлива. И безопасна.

— Ако бях на твое място, бих го направил — казва Уин. — Спокойно може да се каже, че е умна идея.

[1] Комбинираната система на ДНК индекси на ФБР, база данни от ДНК маркери — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.